Jules Verne

Jules Verne

Stăpânul lumii

Capitolul I.

CE SE ÎNTÂMPLĂ PE MELEAGURILE NOASTRE.

Şiragul de creste ce brăzdează, paralel cu litoralul american al Oceanului Atlantic, statele Carolina de Nord, Virginia, Maryland, Pennsylvania şi New York e cunoscut deopotrivă sub numele de Munţii Allegheny sau Munţii Apalachas, fiind format din două lanţuri deosebite, adică din Munţii Cimberland spre vest şi Munţii Albaştri spre est.

Dacă acest sistem orografic, cel mai important din cuprinsurile mai sus-arătate ale continentului american de nord, se desfăşoară pe o lungime de aproape nouă sute de mile sau o mie şase sute de kilometri, în schimb nu depăşeşte în medie altitudinea de şase mii de picioare, punctul culminant fiind atins de Muntele Washington1.

Alcătuit ca o coloană vertebrală ale cărei extremităţi sunt scăldate pe de o parte de apele fluviului Alabama, iar de cealaltă parte de valurile golfului Saint Lawrence, Munţii Allegheny nu sunt decât prea puţin cercetaţi de alpinişti. Înălţimile lor nu se profilează în păturile superioare ale atmosferei şi deci nu sunt menite să-i atragă în aceeaşi măsură ca atâtea falnice piscuri de pe meleagurile Lumii Vechi sau a celei Noi. Şi totuşi există un punct printre altele de-a lungul acestei învăluiri de culmi, aşa-numitul Great-Eyry, pe care turiştii nu l-ar fi putut escalada şi care părea să fie, ca să zicem aşa, inaccesibil.

De altmintcri, cu toate că amatorii de ascensiune îl nesocotiseră până atunci, într-un răstimp destul de scurt, Great-Eyry avea nu numai să trezească atenţia, dar chiar să

stârnească îngrijorarea tuturor, pentru anumite motive de un ordin cu totul special, pe care mă simt dator să vi le împărtăşesc de la începutul istorisirii de faţă.

Iar dacă mi-am atribuit şi mie un rol în această poveste, trebuie să ştiţi c-am făcut-o numai pentru că eu însumi am fost îndeaproape amestecat, aşa cum se va vedea mai încolo, luând parte la unul dintre cele mai extraordinare evenimente, la care secolului douăzeci îi va fi fost, fără îndoială, sortit să asiste. Până şi eu am ajuns să mă întreb câteodată dacă într-adevăr a avut loc, dacă lucrurile s-au petrecut chiar aşa cum mi le înfăţişează memoria sau, mai bine zis, imaginaţia mea. Fiind însă în serviciul poliţiei din Washington, cu titlul de inspector principal, îndemnat pe de altă parte de o instinctivă curiozitate pe care, trebuie să vă spun, firea mea o manifestă în cel mai înalt grad, cum, de asemenea, de cincisprezece ani încoace mi-a fost dat să particip la atâtea şi atâtea peripeţii de tot felul, încredinţându-mi-se adesea diverse misiuni secrete, pentru care aveam, de altminteri, o deosebită înclinaţie, nu-i de mirare că şefii mei m-au împins într-o aventură atât de neverosimilă, în care aveam de înfruntat cele mai neguroase mistere. Numai că e neapărat necesar ca, din clipa când voi începe să-mi deapăn povestirea, să fiu crezut pe cuvânt. Fiindcă singura mărturie pe care o pot aduce în legătură cu aceste întâmplări prodigioase este a mea. Dacă se va găsi cineva care să nu-mi dea crezare, n-are decât să nu-mi dea crezare şi gata!

Great-Eyry, ca să fiu mai precis, se află situat în rândul pitoreştilor înălţimi ale Munţilor Albaştri ce se profilează în partea occidentală a statului Carolina de Nord. Spinarea lui rotunjită se zăreşte destul de lămurit la ieşirea din Morganton, un târguşor situat lângă Satawba-river, chiar pe malul apei, şi mult mai limpede încă de la marginea satului Pleasant-Garden, care se află cu câteva mile mai aproape de poalele lui.

Dar, în definitiv, ce este acest Great-Eyry?… În ce măsură denumirea pe care i-au dat-o locuitorii ţinuturilor din vecinătatea Munţilor Albaştri e sau nu îndreptăţită?… Că aceştia din urmă au fost numiţi aşa din pricină că, în anumite condiţii atmosferice, reliefurile lor se înveşmântă într-un văl azuriu, e de la sine înţeles. Înseamnă, aşadar, că de vreme ce pentru toată lumea Great-Eyry este un cuib de vulturi, aici îşi găsesc adăpost pajurele, hultanii sau condorii?… Să fie oare un sălaş cu precădere îndrăgit de marile zburătoare ale acestor plaiuri? Le-a văzut cineva plutind în stoluri gălăgioase deasupra acestui bârlog, până la care doar ele pot răzbate?… Nu, ce-i drept; de altminteri nici nu se arată a fi mai numeroase prin partea locului decât prin celelalte coclauri ale Munţilor Ailegheny. Dimpotrivă, chiar, după cum s-a observat, sunt zile când, apropiindu-se de Great-Eyry, păsăretul pare a fi îndemnat mai curând a face calea întoarsă şi, după ce-i dă câteva târcoale în zbor, se grăbeşte să se împrăştie în toate direcţiile, împânzind văzduhul cu larma sa asurzitoare.

De unde i-o fi venit atunci numele de Great-Eyry? N-ar fi fost, oare, mai potrivit să i se spună „zănoagă” ca pretutindeni unde se găsesc asemenea văgăuni prin regiunile muntoase? Probabil că şi aici, între pereţii înalţi de stâncă ce-o înconjoară, se cască o căldare adâncă şi largă şi cine ştie, chiar, dacă nu cumva pe fundul ei se află şi un lăculeţ sau un iezer alimentat de ploile şi de zăpezile de peste iarnă, aşa cum există atâtea altele răspândite pe plaiurile munţilor Apalachas, la diferite altitudini, ca pretutindeni în Lumea Veche, ca şi în Lumea Nouă, în diverse sisteme orografice?… Şi nu s-ar cuveni, aşadar, ca, de aci încolo, să figureze ca atare în nomenclaturile geografice…?

În fine, ca să discutăm toate ipotezele posibile, nu s-ar fi putut oare să fi fost acolo craterul unui vulcan care zăcea de mult toropit de un somn adânc şi, în cazul acesta, cine ştie dacă într-o bună zi vulcanul cu pricina n-avea să se

trezească iar la viaţă, sub năvala unor răbufniri din adânc?… Nu cumva vecinătăţile lui se puteau aştepta orişicând la nişte urgii asemănătoare cu cele provocate de vulcanul Krakatau sau de năprasnicele dezlănţuiri ale Muntelui Pleşuv? În eventualitatea că s-ar fi aflat acolo un lac, nu există iarăşi un motiv de îngrijorare la gândul că apele acestuia ar fi putut să pătrundă în măruntaiele pământului şi, în contact cu focul central, să se vaporizeze, ameninţând cuprinsurile statului Carolina cu o erupţie de o intensitate egală cu aceea care a avut loc în 1902 în Martinica?

Fapt este că această ultimă ipoteză era sprijinită de anumite simptome, recent observate, ce dădeau în vileag prezenţa unei activităţi vulcanice, manifestată prin vaporii de apă emanaţi. Ba chiar într-un rând ţăranii care munceau pe câmp auziseră nu ştiu ce zgomote înfundate, fără să-şi poată explica de unde veneau.

Snopi de flăcări izbucniseră uneori, noaptea.

Great-Eyry începuse să fumege, iar când vântul abătuse trâmbele de aburi spre est, în urma lor, pe pământ, rămăseseră dâre de cenuşă sau de funingine. În sfârşit, în negura nopţii, flăcările, cu searbăda lor licărire răsfrântă de norii ce pluteau deasupra pământului, la o mică înălţime, învăluiau întregul ţinut într-o lumină sinistră.

Faţă de asemenea fenomene ciudate, nu-i de mirare dacă populaţia din partea locului era stăpânită de cele mai serioase temeri. Iar temerile astea se împleteau cu nevoia stăruitoare de a şti cu tot dinadinsul despre ce era vorba. Ziarele din Carolina întreţineau fără încetare vâlva în jurul aşa-numitului „mister” al muntelui Great-Eyry. Şi se întrebau dacă o asemenea vecinătate nu constituia un pericol pentru locuitori… Articolele lor stârneau deopotrivă curiozitatea şi neliniştea – curiozitatea celor care, fiind în afara oricărei primejdii, manifestau un interes deosebit pentru fenomenele naturale, neliniştea celor care puteau să cadă oricând victime, în cazul că ar fi existat, într-adevăr, o

ameninţare din partea acestor fenomene pentru ţinuturile înconjurătoare. Şi marea majoritate a celor din urmă o alcătuiau locuitorii unor târguşoare ca Pleasant-Garden şi Morganton şi ai satelor sau ai numeroaselor ferme răspândite la poalele Munţilor Apalachas.

Fără îndoială, erau suficiente motive să regretăm că alpiniştii nu-şi dăduseră încă osteneala să pătrundă în creierii muntelui Great-Eyry. Nimeni până atunci nu trecuse peste meterezele stâncilor ce-l împresurau din toate părţile şi, poate, chiar nici nu se afla undeva vreo trecătoare pe unde s-ar fi putut răzbate în interior.

Să nu fi existat totuşi nici o altă culme prin apropiere, vreun pisc sau chiar un ţanc de stâncă din vârful căruia ochiul ar fi putut să aibă o privelişte cuprinzătoare asupra muntelui Great-Eyry, cercetând tot întinsul plaiurilor lui?… Nu, şi pe o rază de câţiva kilometri, altitudinea lui nu era nicăieri depăşită. Vârful Wellington, unul din cele mai înalte vârfuri ale Munţilor Allegheny, se afla mult prea departe.

De astă dată însă era absolut necesar să se efectueze o recunoaştere cât mai amănunţită a lui Great-Eyry. În interesul întregului ţinut, trebuia să se ştie dacă nu ascundea cumva craterul unui vulcan şi dacă partea occidentală a statului Carolina nu putea fi ameninţată de o eventuală erupţie. Se cuvenea deci să se facă oricum o încercare de a-l escalada ca să se descopere, în sfârşit, cauza fenomenelor observate.

Înainte însă de orice tentativă, despre care toată lumea ştia că era cât se poate de dificilă, se ivi un prilej care oferea posibilitatea neîndoielnică de a cerceta structura intimă a vârfului Great-Eyry, fără a se mai face ascensiunea lui.

Pe la începutul lui septembrie, anul acesta, un aerostat urma să-şi ia zborul din Morganton având ca pasager pe aeronautul Wilker. Profitând de briza ce sufla dinspre est, balonul avea să fie mânat spre Great-Eyry şi, după toate probabilităţile, trebuia să treacă peste creasta muntelui. Şi

atunci, când va fi ajuns la o înălţime de câteva sute de picioare deasupra lui, Wilker putea să-l examineze în voie cu ajutorul unei lunete puternice, cercetându-l până în cele mai adânci ascunzişuri, în aşa fel încât să-şi dea seama dacă într-adevăr în mijlocul falnicelor steiuri de piatră se deschidea gura unui vulcan. De fapt asta şi era problema cea mai importantă. Din clipa în care va fi fost rezolvată, se putea şti cu certitudine dacă ţinuturile din preajmă aveau motive să se teamă de vreo erupţie într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat.

Ascensiunea fu executată după programul stabilit. Un vânt statornic, de intensitate mijlocie, cerul senin. Pâclele dimineţii tocmai se risipiseră în bătaia razelor strălucitoare ale soarelui. Aeronautul avea deci posibilitatea să scotocească cu privirea coclaurile muntelui pe tot întinsul lor, bineînţeles cu condiţia ca să nu fie învăluite în ceaţă. Şi dacă, într-adevăr, se aflau emanaţii de aburi, era exclus să nu le observe, în cazul acesta, prin forţa împrejurărilor, trebuia să admitem existenţa unui vulcan în punctul respectiv al Munţilor Albaştri, vulcan al cărui crater era însuşi vârful Great-Eyry.

La început balonul se ridică la o altitudine de o mie cinci sute de picioare, ca să rămână apoi locului nemişcat timp de un sfert de oră. La înălţimea aceea nu se mai simţea suflarea brizei ce adia, sprintenă, la suprafaţa pământului. Dar ce cumplită decepţie! Nu trecu mult şi aerostatul se urni din loc, antrenat de un alt curent atmosferic, îndreptându-se spre est. Ajunse astfel să se îndepărteze de crestele munţilor, şi nimeni nu era atât de naiv ca să spere că s-ar mai putea întoarce din drum. Curând locuitorii târguşorului avură parte să-l vadă pierzându-se în zare, ca să afle ceva mai târziu că balonul aterizase în împrejurimile oraşului Raleigh din Carolina de Nord.

Dat fiind că încercarea dăduse greş de astă dată, hotărâră s-o reînnoiască în condiţii mai prielnice. Şi pe bună dreptate, căci nu mai trecu mult şi răbufnirile se auziră

iarăşi, însoţite de fumegări întunecate ca o pâclă de funingine şi de o lumină pâlpâitoare, ce făcea să licărească norii. E lesne de înţeles deci pentru ce îngrijorarea localnicilor nu putea fi împrăştiată, vecinătăţile rămânând mai departe sub ameninţarea de fiece clipă a unor fenomene seismice sau vulcanice.

Iată însă că, în primăvara aceluiaşi an, la începutul lunii aprilie, temerile mai mult sau mai puţin nedesluşite de până atunci avură motive destul de temeinice ca să sporească, preschimbându-se în spaimă. Iar ziarele locale se grăbiră a împărtăşi cu promptitudine groaza manifestată de cetăţeni. Întreaga regiune cuprinsă între munţi şi orăşelul Morganton stătea cu frica în sân, în aşteptarea unui apropiat cataclism.

În noaptea dintre 4 şi 5 aprilie locuitorii din Pleasant-Garden fură treziţi din somn de o hurducătură puternică, urmată de un vacarm asurzitor. Vă închipuiţi ce panică nestăpânită îi cuprinse la gândul că, probabil, se surpase în partea locului o bucată întreagă din lanţul muntos. Ieşiră toţi buzna din casă, gata să-şi ia lumea în cap de teamă să nu vadă căscându-se deodată sub ochii lor un abis uriaş, în care s-ar fi mistuit fără urme toate fermele, toate aşezările omeneşti, pe o rază de zece sau cincisprezece mile jur împrejur.

Era o noapte neagră ca păcura. Nori grei şi îndesaţi coborâseră asupra câmpiei, acoperind-o ca un tavan. Ziua-n amiaza mare chiar, crestele Munţilor Albaştri ar fi rămas ascunse ochiului.

Era o asemenea întunecime, încât nu puteai vedea la doi paşi, nici răspunde la chemările ce se învălmăşeau din toate părţile. Pâlcuri, pâlcuri, bărbaţi, femei şi copii orbecăiau înspăimântaţi, în căutarea drumurilor bătute, şi se îmbrânceau într-o hărmălaie năucitoare. Ici şi colo se auzeau glasuri înfricoşate:

— Cutremur de pământ!

— Trebuie să fie o erupţie…!

— Unde?
— Pe Great-Eyry…
Şi până la Morganton se răspândi zvonul că o ploaie de pietre, de lavă şi de cenuşă vulcanică se abătuse asupra câmpiei.
Măcar unul dintre ei ar fi putut totuşi să observe că, în cazul în care ar fi fost vorba de o erupţie vulcanică, zgomotele s-ar fi înteţit din ce în ce. După cum, tot aşa, ar fi trebuit să apară limbi de flăcări pe creasta munţilor. În bezna nopţii, şuvoaiele incandescente de lavă n-ar fi scăpat nici ele privirii spectatorilor. Nimănuia însă nu-i trecuse prin minte aşa ceva şi, cotropiţi de spaimă cum erau, susţineau cu toţii sus şi tare că la ei în casă se simţiseră zguduiturile pământului. Dacă nu cumva, cine ştie, zdruncinătura nu va fi fost pricinuită de căderea unui bloc de piatră, ce se va fi desprins de undeva, din coastele munţilor.
Toată lumea stătea la pândă cu frica în sân, gata s-o rupă la fugă spre Pleasant-Garden sau Morganton.
Trecu astfel o oră încheiată, în care nu se mai întâmplă nimic nou. Abia dacă o suflare de vânt, zăgăzuită în parte de baricada Munţilor Apalachas, adia dinspre vest, prin frunzişul ţepos al coniferelor, ce creşteau înţesate prin văgăunile mlăştinoase.
Nu mai era deci nici un motiv de panică şi cetăţenii se pregăteau să se întoarcă iarăşi acasă. Pe cât se părea, nu mai aveau de ce să se teamă, deşi abia aşteptau toţi să se lumineze de ziuă.
Nu mai încăpea nici o îndoială că, undeva pe înălţimi, povârnişul începuse să se surpe şi cine ştie ce colos de stâncă se prăvălise din creştetul muntelui Great-Eyry. Lucrul acesta putea fi constatat cu uşurinţă atunci când aveau să mijească zorile, cercetându-se terenurile de la poalele munţilor, pe o distanţă de câteva mile.
Pe la orele trei dimineaţa însă o nouă alarmă: limbi de flăcări ţâşniseră deasupra crestei stâncoase. Scăldaţi în

văpăi, norii iluminau văzduhul pe un larg cuprins. În acelaşi timp se auzeau nişte pârâituri.

Să fi fost oare un incendiu izbucnit din senin pe culmi şi, dacă era aşa, care putea fi pricina?… În nici un caz nu fusese iscat de focul ceresc… Nici o scăpărare de fulger nu înfiora atmosfera. Ce-i drept, avea cu ce să fie alimentat. La înălţimea unde bântuia, Munţii Allegheny sunt încă acoperiţi de păduri, atât pe versantele piscurilor Cumberland, cât şi pe coastele Munţilor Albaştri. Sunt foarte multe specii de arbori ce cresc prin părţile acestea, chiparoşi, palmieri, precum şi alte esenţe cu frunze persistente.

„Erupţie!… erupţie…!” se auzea strigându-se pretutindeni.

Într-adevăr, deci, Great-Eyry era craterul unui vulcan din sânul muntelui! Stins de cine ştie când, de ani şi ani de zile sau poate chiar de veacuri, începuse iarăşi a vărsa flăcări? Şi atunci probabil că vâlvătaia ce izbucnise avea să aducă cu sine o ploaie de pietre incandescente, un potop de materii eruptive?… Ce mai lipsea, aşadar, ca lava să se reverse ca un puhoi sau o avalanşă de foc şi să prefacă în scrum, mistuind tot ce ar fi întâlnit în cale, târguri, sate şi ferme, într-un cuvânt, tot ce se afla pe vastele întinsuri ale ţinutului, măturând ogoare, păduri şi câmpii până dincolo de Pleasant-Garden sau de Morganton…?

De astă dată panica se dezlănţui de-a binelea şi nimic n-ar mai fi putut s-o stăvilească. Înnebunite de spaimă, femeile îşi luară odraslele şi o porniră de-a valma pe drumuri, mergând tot înainte spre est, mânate de acelaşi gând: să se îndepărteze cât mai repede cu putinţă de teatrul acestor frământări tectonice. Părăsindu-şi casele, mulţi dintre locuitori îşi îndesau în boccele tot ce aveau mai de preţ şi lăsau slobode animalele din ogradă, cai, vite, oi, care o apucau razna, înspăimântate, care-ncotro. Vă închipuiţi ce harababură putea să işte tot vălmăşagul ăsta de oameni şi dobitoace, în toiul unei nopţi negre ca păcura, prin pădurile

primejduite de focul vulcanului, în preajma mlaştinilor ce ameninţau să-şi umfle apele, revărsându-se!… Ba chiar şi pământul pe care călcau nu putea, oare, din clipă în clipă, să se scufunde sub picioarele fugarilor?… Mai aveau timp să scape cu viaţă, dacă un puhoi de lavă incandescentă, cât toate zilele de mare, rostogolindu-se pe faţa câmpiei, le-ar fi tăiat la un moment dat drumul, zădărnicindu-le orice încercare de fugă…?

Totuşi unii dintre fermierii mai cuprinşi din regiune, oameni mai chibzuiţi, nu se arătau câtuşi de puţin grăbiţi să se amestece cu gloata de oameni înfricoşaţi, pe care se străduiseră în zadar să-i ţină în frâu.

Plecaţi în cercetare la faţa locului, în momentul când ajunseră la o milă distanţă de poalele muntelui, fermierii constatară că viitoarea începuse să se potolească, iar până la urmă, probabil, să se stingă cu totul. La drept vorbind, după toate semnele, împrejurimile nu păreau ameninţate de vreo erupţie vulcanică. Nici o piatră nu ţâşnea în văzduh, nicăieri lava nu-şi croia drum la vale, scurgându-se pe povârnişul muntelui, nici un zgomot nu se auzea cutreierând adâncurile pământului… Aşadar, niciuna din manifestările unor perturbaţii seismice în stare să răvăşească într-o clipă o ţară întreagă.

Se constată deci un lucru, în privinţa căruia nu mai încăpea nici o îndoială: că focul, ce izbucnise după meterezele muntelui Great-Eyry, începuse să descrească în intensitate. Norii învăpăiaţi de incendiu răspândeau o lumină din ce în ce mai searbădă şi curând cuprinsurile aveau să fie din nou cufundate în beznă până la revărsatul zorilor. În vremea asta, droaia de fugari făcuse popas într-un loc destul de îndepărtat unde se socotea ferită de orice primejdie. Încetul cu încetul însă oamenii începură să se întoarcă din drum şi, înainte de a se fi crăpat de ziuă, în mai multe sate şi, pe ici, pe colo, în câte o fermă, lumea se înapoiase acasă.

Pe la orele patru dimineaţa, abia dacă se mai zăreau mijind unele pâlpâiri de lumină pe creste. Incendiul era pe cale să se stingă, nemaiavând pesemne ce mistui şi, deşi nu se puteau încă şti precis cauzele, era de presupus totuşi că n-o să mai izbucnească.

În orice caz, după toate probabilităţile, Great-Eyry nu fusese locaşul unor fenomene vulcanice. Aşa stând lucrurile, cetăţenii din împrejurimi nu păreau să mai fie la cheremul unei erupţii ori al unui cutremur de pământ.

Către orele cinci dimineaţa însă un freamăt ciudat se răspândi în aer, adiind dinspre munţi, de sus, de pe înălţimile cufundate încă în negura nopţii, aşa ca un gâfâit ritmic însoţit de o viguroasă bătaie de aripi. Şi poate că, dacă ar fi fost în faptul zilei, lumea de prin sate şi de pe Ia ferme ar fi avut prilejul să vadă trecând în zbor o uriaşă pasăre de pradă, un fel de monstruos gigant al văzduhului, care se desprinsese de pe Great-Eyry, îndreptându-se ca o săgeată spre est!

Capitolul II.
LA MORGANTON.

În ziua de 27 aprilie am descins în oraşul Raleigh, capitala statului Carolina de Nord, venind dinspre Washington, de unde plecasem în ajun.

Cu două zile înainte, directorul general al poliţiei mă chemase la el în birou. Şeful mă aştepta cu o oarecare nerăbdare. Redau mai jos convorbirea pe care am avut-o cu acest prilej şi care a determinat plecarea mea:

— John Strock, mă luă el în primire din capul locului, sper c-ai rămas acelaşi agent isteţ şi devotat, aşa cum, în repetate rânduri, am putut constata cu toţii, în urma dovezilor de iscusinţă şi devotament pe care le-ai dat până acum…?

— Nu cred că eu aş fi cel mai indicat, domnule Ward, îi răspunsei închinându-mă, să mă pronunţ dacă am pierdut sau nu ceva din iscusinţa pe care spuneţi c-am dovedit-o…

cât despre devotament, vă pot asigura c-a rămas cu totul la dispoziţia dumneavoastră…

— Nu mă îndoiesc, continuă domnul Ward. O singură întrebare numai şi am terminat, o întrebare însă de astă dată ceva mai precisă: ai rămas oare acelaşi om pe care l-am cunoscut până acum, adică un om însufleţit de cea mai vie curiozitate, dornic de a lămuri cu orice preţ un mister…?

— Acelaşi, domnule Ward.

— Şi curiozitatea asta instinctivă a dumitale nu crezi c-a început să dea semne de oboseală, după ce atâta vreme te-ai lăsat călăuzit de ea…?

— Câtuşi de puţin.

— Ei, atunci, Strock, uite ce vreau să-ţi spun.

Domnul Ward, bărbat de vreo cincizeci de ani pe atunci, cu o inteligenţă cât se poate de pătrunzătoare, era un om deosebit de capabil, aşa cum şi trebuia, pentru a fi pe deplin corespunzător importantelor atribuţii pe care le avea de îndeplinit. În câteva rânduri îmi încredinţase unele misiuni dificile de care mă achitasem, chiar în chip mulţumitor atunci când fuseseră interese politice în joc, aşa încât mă privea cu ochi buni. Din păcate însă, de câteva luni nu se mai ivise nici un prilej ca să-mi reiau activitatea şi mărturisesc că mă simţeam destul de prost să stau aşa, cu mâinile în sân. Aşteptam deci cu oarecare nerăbdare să aflu mai degrabă ce anume avea să-mi comunice domnul Ward. Nu mă îndoiam că era vorba de ceva serios şi că aveam iarăşi ocazia să mă apuc de treabă.

Iată în ce chestiune mă chemase şeful poliţiei să-mi vorbească, o chestiune la ordinea zilei, cu care îşi bătea capul opinia publică, nu numai în Carolina de Nord sau în statele învecinate, dar pe tot cuprinsul Americii.

— Cred că ai auzit şi dumneata, nu-i aşa, începu dânsul, de cele întâmplate într-o anumită porţiune a Munţilor Apalachas, undeva în apropiere de un târguşor cu numele de Morganton…?

— Bineînţeles, domnule Ward, ba sunt convins chiar că asemenea fenomene puţin obişnuite, ca să zic aşa, îndeplinesc toate condiţiile pentru a stârni curiozitatea, fie şi a celor mai puţin curioşi decât mine…

— Că într-adevăr e ceva neobişnuit la mijloc, dacă nu chiar ciudat, nu mai încape nici o îndoială, Strock. Se naşte însă întrebarea dacă nu cumva aşa-numitele fenomene observate pe Great-Eyry ar putea constitui o primejdie pentru locuitorii din ţinutul respectiv, dacă nu sunt, adică, simptomele premergătoare ale unei erupţii vulcanice sau ale unui cutremur de pământ…

— Tot ce se poate, domnule Ward…

— Avem, aşadar, tot interesul, Strock, să ştim despre ce-i vorba. Dacă în faţa unei situaţii ce intră în categoria fenomenelor naturale ne găsim, pur şi simplu, lipsiţi de orice mijloace, cei în cauză ar trebui totuşi avertizaţi la timp în privinţa pericolului ce-i ameninţă.

— Asta-i datoria autorităţilor, domnule Ward, adăugai eu. Ar fi necesar să desluşim ce se întâmplă acolo sus…

— Ai dreptate, Strock, numai că, din păcate, pe cât se pare, e o treabă din cale-afară de anevoioasă. La tot pasul ai să întâlneşti prin partea locului pe câte cineva care să-ţi spună că nu există om pe lume care să se poată căţăra pe stâncile de pe Great-Eyry, pentru a pătrunde în creierul munţilor… Dar, mă întreb eu, s-a încumetat oare vreodată un om să facă isprava asta şi în condiţii care să-i asigure izbânda?… Parcă nu-mi vine să cred. Dimpotrivă, părerea mea e că o asemenea încercare, făcută în mod serios, nu poate avea decât un rezultat mulţumitor.

— Nimic nu e imposibil, domnule Ward, şi dacă nu s-a făcut încă nimic, probabil e numai din pricina cheltuielilor…

— Cheltuieli pe deplin îndreptăţite, Strock, şi de care nici nu trebuie să ţii seama când e vorba să liniştеşti populaţia unui ţinut întreg sau s-o pui în gardă în eventualitatea unei catastrofe, pe care ar putea-o evita… Dar o fi chiar aşa cum se spune că Great-Eyry e ca o fortăreaţă ale cărei ziduri

nimeni nu le poate escalada?… Cine ştie dacă nu s-o fi aciuat acolo o bandă de tâlhari, în bârlogul căreia nu se poate pătrunde decât prin anumite locuri, pe nişte potecuţe cunoscute numai de ea…?

— Cum?… Aveţi cumva vreo bănuială, domnule Ward, că nişte tâlhari…

— Se prea poate să mă înşel, Strock; nu este exclus ca tot ce se întâmplă prin partea locului să se datoreze unor cauze fireşti… Ei, uite, tocmai asta vrem şi noi să aflăm, cât mai precis şi în cel mai scurt timp.

— Îmi permiteţi să vă pun o întrebare, domnule Ward?

— Spune, Strock.

— După ce Great-Eyry va fi fost cercetat şi vom fi ajuns să cunoaştem care este cauza acestor fenomene, în cazul când există acolo craterul unui vulcan şi orişicând o erupţie ar fi iminentă, putem noi face oare ceva ca s-o împiedicăm…?

— Sigur că nu, Strock, dar cel puţin locuitorii din împrejurimi vor fi avertizaţi… Aşezările din vecinătate vor şti la ce s-ar putea aştepta şi nici fermierii nu vor avea de întâmpinat vreo surpriză. Cine ştie dacă pe undeva, prin Munţii Allegheny, nu există vreun vulcan din pricina căruia Carolina de Nord se află permanent ameninţată de un dezastru la fel de pustiitor cum a fost cel ce a devastat insula Martinica sub ploaia de foc a Muntelui Pleşuv?… Măcar populaţia să fie cruţată; toată lumea, până la ultimul om, trebuie să se poată pune la adăpost…

— Parcă nu-mi vine să cred, domnule Ward, că asupra acestor meleaguri ar putea să plutească o ameninţare atât de cumplită…

— Nici eu nu doresc altceva, Strock; de altfel, pe cât se pare, e cam îndoielnic c-ar putea să existe vreun vulcan în Munţii Albaştri. Se ştie că masivul Munţilor Apalachas nu este de formaţie vulcanică… Cu toate astea, judecând după rapoartele pe care le-am primit, pe vârful Great-Eyry s-ar fi văzut pâlpâind nişte flăcări… Şi tot aşa, cică, s-ar fi simţit în împrejurimi dacă nu chiar un cutremur de pământ, în orice

caz un fel de frământare subterană, şi asta până în apropiere de Pleasant-Garden… Dumneata ce crezi despre toate astea, să fie oare adevărate, sau numai născociri?… De aceea, vezi, trebuie să fim lămuriţi în privinţa asta…

— E lucrul cel mai cuminte, domnule Ward, şi n-are nici un rost să mai zăbovim…

— Tocmai de aceea, Strock, m-am decis să facem o anchetă asupra fenomenelor observate pe Great-Eyry. Trebuie să se ducă cineva cât mai grabnic la faţa locului să culeagă toate informaţiile posibile şi să stea de vorbă cu cetăţenii din târgurile învecinate şi de pe la ferme… Ne-am gândit, aşadar, la unul din agenţii noştri, o persoană demnă de toată încrederea şi, dintre toţi, te-am ales pe dumneata, Strock…

— Cu dragă inimă, domnule Ward, îmi arătai eu în gura mare bucuria. Puteţi fi sigur c-o să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să fiţi pe deplin mulţumit…

— Sunt convins, Strock, ţin chiar să-ţi spun că-i o misiune parcă anume făcută pentru dumneata…

— Nici nu se putea găsi ceva mai potrivit, domnule Ward.

— Vei găsi un teren cât se poate de prielnic şi, în acelaşi timp, sper, cea mai fericită ocazie ca să-ţi satisfaci pasiunea atât de vie, care, după părerea mea, este esenţială pentru firea dumitale…

— Întocmai.

— De altminteri, vei putea să acţionezi aşa cum vei socoti dumneata potrivit cu împrejurările. Cât priveşte cheltuielile, dacă va fi să organizezi o ascensiune, care s-ar putea să fie destul de costisitoare, îţi las mână liberă…

— Am să fac cum e mai bine, domnule Ward. Vă puteţi lăsa liniştit în nădejdea mea…

— Şi acu’, Strock, aş vrea să-ţi atrag atenţia asupra unui lucru: ai grijă să procedezi cu cea mai mare discreţie, când vei căuta să te documentezi la faţa locului… Spiritele sunt încă mult prea agitate… Nu se poate pune prea mare temei

pe ceea ce o să-ţi povestească unul sau altul şi, în orice caz, fereşte-te să nu stârneşti din nou panica…

— Am înţeles…

— Vei fi mandatarul nostru pe lângă primarul oraşului Morganton, care va lucra de aci încolo mână-n mână cu dumneata… încă o dată îţi spun, Strock, vezi, fii prudent, caută să nu amesteci pe nimeni în ancheta pe care ai s-o întreprinzi, în afară de persoanele de care vei socoti dumneata c-o să ai neapărată nevoie. Ne-ai dat în repetate rânduri suficiente dovezi de inteligenţă şi dibăcie pentru ca să fim pe deplin încredinţaţi că şi de astă dată vei reuşi…

— Dacă totuşi n-am să reuşesc, domnule Ward, înseamnă că mă voi fi izbit de nişte greutăţi pe care nici un om de pe lume nu le-ar putea dovedi, fiindcă până la urmă ar fi posibil să nu existe nici un mijloc de a răzbate înăuntrul fortăreţei de pe Great-Eyry şi în cazul acesta…

— În cazul acesta o să vedem ce-i de făcut. Îţi repet, noi ştim că eşti un om extrem de curios şi asta nu numai datorită meseriei, cât mai cu seamă firii dumitale,şi nu cred c-ai să găseşti o ocazie atât de minunată ca să-ţi satisfaci curiozitatea.

— Domnul Ward avea perfectă dreptate.

— Şi când urmează să plec?… îl întrebai eu.

— Chiar mâine.

— Mâine deci am să pornesc din Washington, ca să ajung poimâine la Morganton.

— Nu uita să-mi scrii sau să-mi telegrafiezi, ca să mă ţii la curent cu ce se întâmplă…

— Fiţi Iară grijă, domnule Ward… înainte de a-mi lua rămas bun de la dumneavoastră, ţin să vă mulţumesc încă o dată pentru că v-aţi gândit să-mi încredinţaţi mic ancheta asupra evenimentelor de pe Great-Eyry.

De unde puteam eu să bănuiesc ce mă aştepta!

Mă întorsei acasă imediat ca să mă pregătesc de plecare şi a doua zi, dis-de-dimineaţă, mă aflam în rapidul care se îndrepta spre capitala statului Carolina de Nord.

În seara aceleiaşi zile sosii Ia Raleigh, unde poposii peste noapte, iar a doua zi, după-amiază, trenul ce leagă localităţile din partea occidentală a statului respectiv mă depunea pe peronul gării Morganton.

La drept vorbind, Morganton nu este decât un târguşor. Aşezarea fiind construită pe terenuri de formaţie jurasică, bogate mai ales în zăcăminte de huilă, exploatările miniere din partea locului au o activitate destul de intensă. Izvoarele de ape minerale, ce abundă în tot ţinutul, atrag în timpul verii o mulţime de vilegiaturişti. Şi cum pământurile din împrejurimile orăşelului sunt deosebit de fertile, agricultorii se aleg cu câştiguri însemnate de pe urma culturii cerealelor ce-şi desfăşoară lanurile în mijlocul unei reţele de smârcuri năpădite de plaur şi trestii.

Pădurile alcătuite din arbori cu frunze persistente împânzesc regiunea. Singurul lucru a cărui lipsă se resimte prin partea locului sunt gazele naturale, acest neistovit izvor de forţă, de lumină şi de căldură care prisoseşte în schimb în majoritatea depresiunilor din Munţii Allegheny.

Având în vedere compoziţia solului şi bogăţia produselor sale, populaţia rurală atinge un procent destul de însemnat. Sate şi ferme sunt cu duiumul, răspândite pe tot cuprinsul, până la poalele Munţilor Apalachas, când îngrămădite pâlcuri, pâlcuri, în mijlocul pădurilor, când răzleţe ici, colo, pe costişele primelor ramificaţii muntoase.

Numărul localnicilor se ridica, aşadar, la câteva mii de oameni a căror viaţă era în mare primejdie, dacă într-adevăr pe Great-Eyry s-ar fi aflat craterul unui vulcan, dacă o erupţie ar fi revărsat un potop de zgură şi cenuşă asupra vecinătăţilor, dacă puhoaie de lavă ar fi cotropit câmpia sau dacă zguduiturile năprasnice ale unui cutremur de pământ s-ar fi resimţit până în apropiere de Pleasant-Garden sau de Morganton.

Primarul orăşelului Morganton, domnul Elias Smith, era un om cam de vreo patruzeci de ani, înalt de stat şi vânjos, îndrăzneţ şi plin de iniţiativă, cu o sănătate de fier, căreia

toţi medicii din cuprinsul celor două Americi nu i-ar fi venit de hac, la fel de călit şi pentru gerurile de peste iarnă ca şi pentru căldurile din timpul verii, călduri care adeseori în Carolina de Nord sunt insuportabile. Vânător înfocat aşa cum nu cred să mai fi fost altul prin partea locului, deprins a hăitui nu numai lighioane mici îmblănite sau împenate, cât mai ales vajnic când era vorba să încolţească ursul sau pantera, jivine pe care le întâlneşti tot atât de des prin desişurile de chiparoşi sau prin văgăunile sălbatice ale cheilor ce străbat îndoitul lanţ al Munţilor Allegheny.

Bogat proprietar de pământuri, Elias Smith avea în stăpânire câteva ferme în împrejurimile oraşului Morganton. De unele din ele se ocupa personal, căutând să le valorifice. Fermierii se pomeneau deseori cu el că vine să-i inspecteze: de altfel, mai tot timpul când nu şedea acasă în aşa numitul honie al său din oraş, primarul era pe drumuri, fie în excursie, fie la vânătoare, mânat de nestăvilita-i pasiune cinegetică.

În cursul după-amiezii, am cerut să mă conducă cineva până la locuinţa lui Elias Smith. Primarul, care fusese înştiinţat telegrafic, se afla acasă în ziua aceea. Mă grăbii să-i înmânez scrisoarea de recomandaţie a domnului Ward, în care se arăta misiunea ce mi se încrcdinţase pe lângă domnia-sa, şi astfel puteam socoti prezentările ca şi făcute.

Părintele orăşelului Morganton mă primi cât se poate de simplu, fără nici un fel de fasoane, cu pipa în gură şi paharul de brandy pe masă. Servitoarea aduse numaidecât încă un pahar şi, vrând, nevrând, trebui să-i fac pe plac gazdei, înainte de a fi apucat să schimbăm vreun cuvânt.

— Veniţi din partea domnului Ward, va să zică! începu el voios, ca omul în toane bune. Nu se poate, trebuie să bem mai întâi în sănătatea dumisale!

Nu scăpai până nu închinarăm paharele, deşertându-le până la fund, în cinstea directorului general al poliţiei…

— Şi acum s-auzim despre ce-i vorba?… mă întrebă Elias Smith.

Primarul orăşelului Morganton avu astfel prilejul să afle din gura mea motivul, precum şi scopul misiunii pe care o aveam în districtul respectiv al Carolinei de Nord. Începui deci prin a-i reaminti faptele sau, mai bine zis, fenomenele petrecute prin părţile acelea. De aceea, accentuai eu – şi primarul îmi dădu dreptate – lucrul cel mai important în clipa de faţă era ca localnicii să capete asigurări că nu se va întâmplă nimic sau dacă nu, cel puţin, să fie puşi în gardă. Şi-i explicai apoi că autorităţile se arătau pe drept cuvânt îngrijorate de situaţie şi se străduiau, pe cât le stătea în putinţă, să găsească o ieşire din impas. În încheiere, adăugai că şeful meu îmi dăduse împuternicire să efectuez cât mai rapid şi cu deplin succes o anchetă asupra evenimentelor de pe Great-Eyry. Nu trebuia să preget nici un moment, orice piedici mi s-ar fi pus în cale, nici să mă uit la bani, fiindcă, aşa cum era şi de aşteptat, ministerul era gata să suporte din bugetul său toate cheltuielile necesitate de misiunea mea.

Elias Smith mă ascultase fără să scoată o vorbă, având totuşi grijă între timp să umple atât paharul lui, cât şi pe al meu. Şi, cu toate că pâcâia mereu din pipă, nu păstram nici cea mai mică îndoială că era numai urechi. Îl vedeam când şi când înviorându-se la faţă şi ochii scăpărându-i sub streaşina sprâncenelor groase. Ca unul ce era cel mai înalt dregător al trebilor oraşului Morganton, nu se putea fireşte să nu fie tulburat de cele întâmplate pe Great-Eyry, după cum tot aşa, probabil, aştepta cu aceeaşi nerăbdare ca şi mine să descopere, în sfârşit, cauza acestor fenomene.

După ce-i împărtăşii tot ce aveam să-i comunic, Elias Smith rămase câteva clipe cu ochii la mine fără să spună nimic.

— Care va să zică, rosti el într-un târziu, cei din Washington vor cu orice preţ să ştie – nu-i aşa? – ce fel de hram poartă Great-Eyry?

— Întocmai, domnule Smith…

— Şi dumneata…?

— Bineînţeles…!

— Şi eu, domnule Strock!

Va să zică, primarul oraşului Morganton era şi el un om tot atât de curios ca şi mine; într-adevăr, mai rar aşa chilipir!

— Vă daţi seama, nu-i aşa, adăugă dânsul, scuturându-şi pipa de scrum, ca proprietar am tot interesul să ştiu ce ar putea să fie cu drăcoveniile acelea de pe Great-Eyry, iar, pe de altă parte, ca primar al urbei noastre trebuie să am grijă de soarta celor pe care-i oblăduiesc…

— Cu atât mai mult deci, domnule Smith, îi răspunsei eu, aţi fost îndemnat să căutaţi ce anume putea să dea naştere acestor fenomene, care ameninţau să distrugă tot ţinutul!… Şi bănuiesc că vi s-au părut cu totul inexplicabile şi destul de îngrijorătoare pentru populaţia din împrejurimi…

— Mai ales inexplicabile, domnule Strock, pentru că să vă spun drept: nu-mi vine să cred că, sus, pe Great-Eyry s-ar putea afla o gură de vulcan, de vreme ce nicăieri, de la un cap la altul, lanţul Munţilor Allegheny nu este de natură vulcanică. Oricât aţi căuta, nici în cheile săpate în masivul Cumberland, nici prin văile Munţilor Albaştri n-o să găsiţi nicăieri nici o dâră de cenuşă, de zgură, de lavă sau de alte materii eruptive. De aceea, eu nu cred că districtul Morganton ar putea fi în primejdie…

— Sunteţi convins de asta, domnule Smith?

— Sigur că da.

— Şi atunci zguduiturile ce s-au resimţit în vecinătatea munţilor…?

— Da… zguduiturile… aşa e… zguduiturile!… îngână domnul Smith dând din cap. Dar, mai întâi, să fie oare adevărat că s-au produs nişte zguduituri?… Întâmplarea face ca tocmai în seara cu pricina, când a apărut vâlvoarea aceea pe culmi, să mă aflu la ferma mea de la Wildon, adică la o distanţă mai mică de o milă de Great-Eyry şi, dacă la un moment dat s-a auzit un freamăt nedesluşit în văzduh, n-am băgat de seamă să se fi clintit ceva, nici la suprafaţa, nici în adâncul pământului…

— Cu toate astea, judecând după rapoartele trimise domnului Ward…

— Rapoartele întocmite într-un moment când toată lumea era cuprinsă de panică! mărturisi primarul. În orice caz, eu n-am pomenit nici un cuvânt despre asta în memoriul meu…

— Interesant… cât despre flăcările ce-au ţâşnit, zice-se, peste ţancurile de stânci din vârf…

— A, flăcările! Aici se schimbă socoteala, domnule Strock, fiindcă le-am văzut… Le-am văzut cu ochii mei, chiar şi norii erau învăpăiaţi, luminând priveliştea până foarte departe. Şi, în acelaşi timp, au răbufnit nişte zgomote de sus, de pe creştetul muntelui Greateyry. aşa ca un şuierat, ca şi când s-ar fi deşertat o căldare de aburi…

— Aţi auzit chiar dumneavoastră? Precis…?

— Da… şi acum încă-mi mai ţiuie urechile!

— Dar, în mijlocul acestui vacarm, dacă vă mai amintiţi, domnule Smith, nu vi se pare că la un moment dat s-ar fi desluşit ceva ca un fâlfâit de aripi uriaşe…?

— Într-adevăr, domnule Strock. Dar stau şi mă întreb: ca să vuiască văzduhul de freamătul aripilor ei, cum poate să arate pasărea aceea gigantică ce a zburat prin aer, după ce s-au stins şi ultimele pâlpâiri ale focului?… Şi ce aripi colosale trebuie să aibă?… De aceea, zic, nu cumva mi s-o îi părut şi totul e numai o nălucire a închipuirii mele?… Să se fi aciuat pe Great-Eyry mai ştiu eu ce monştri înaripaţi? În cazul ăsta, lumea i-ar fi zărit mai de mult dând târcoale uriaşului lor cuib de piatră!… Da, da, e un mister la mijloc, un mister pe care nimeni până în momentul de faţă nu l-a putut lămuri…

— Dar pe care o să-l lămurim noi, domnule Smith, bineînţeles, dacă veţi binevoi să-mi daţi concursul…

— Cu dragă inimă, domnule Strock, mai încape vorbă! Cu atât mai mult cu cât am tot interesul să liniştesc populaţia…

— Atunci, mâine chiar, o să pornim la lucru…

— Chiar mâine!

Şi cu această promisiune, domnul Smith şi cu mine ne despărţirăm.

Mă înapoiai la hotel unde început să mă organizez în vederea unei şederi ce se putea prelungi potrivit cu cerinţele anchetei.

Nu pierdui din vedere, fireşte, să-i scriu domnului Ward, după cum ne înţeleseserăm. începui prin a-i anunţa sosirea mea la Morganton, ca după aceea să-i comunic rezultatele primei întrevederi pe care o avusesem cu primarul oraşului, precum şi hotărârea luată de comun acord ca să ducem la bun sfârşit, în cel mai scurt timp, acţiunea la care pornisem. îmi luam totodată angajamentul de a-l informa, punct cu punct, despre străduinţele noastre, fie prin scrisoare închisă, fie telegrafic, ca să poală fi în permanenţă la curent cu starea de spirit a cetăţenilor din ţinutul respectiv al Carolinei de Nord.

În după-amiaza aceleiaşi zile avu loc o nouă întrevedere cu domnul Smith, în urma căreia rămase stabilit să plecăm dis-de-dimineaţă,cum se va lumina de ziuă. Planul de acţiune, asupra căruia ne opriserăm amândoi, socotindu-l cel mai indicat, era următorul:

Ascensiunea muntelui avea să fie făcută sub conducerea a două călăuze încercate, pentru care excursiile de genul acesta erau o îndeletnicire obişnuită. În repetate rânduri se căţăraseră pe cele mai înalte piscuri ale Munţilor Albaştri. Cu toate astea, niciodată până atunci nu se încumetaseră să ia în piept urcuşul muntelui Great-Eyry, ştiind dinainte că nu puteau ajunge pe culmea lui din pricina stâncilor ce se înălţau ca nişte metereze imposibil de escaladat: de altfel, până în ultimul timp, când se produseseră fenomenele despre care am vorbii, Great-Eyry nu constituise un punct de atracţie pentru turişti. Oricum ar fi fost, ne puteam bizui pe cele două călăuze, pe care domnul Smith le cunoştea personal, oameni descurcăreţi, îndemânatici şi devotaţi. Eram, aşadar, hotărâţi să ne lăsăm în nădejdea lor, convinşi fiind că n-au să dea înapoi din faţa nici unui obstacol.

Pe deasupra, după cum presupunea domnul Smith, s-ar li putut ca dorinţa noastră de a pătrunde în creierul muntelui să nu mai fie, de astă dată, un lucru imposibil de îndeplinit.

— Şi pentru care motiv?… îl descusui eu.

— Pentru că s-a desprins din vârf, acum câteva săptămâni, un bloc de piatră, care bănuiesc c-a lăsat o ştirbitură pe unde ne-am putea strecura…

— Ar fi, într-adevăr, un noroc, domnule Smith…

— O să vedem la faţa locului, domnule Strock, şi nu mai târziu decât mâine…

— Pe mâine, deci!

Capitolul III.
GREAT-EYRY.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Elias Smith şi cu mine părăseam orăşelul Morganton, în drum spre târguşorul Pleasant-Garden, pe şoseaua ce se desfăşura paralel cu Sarawba-River, ţinând malul stâng al apei.

Plecasem întovărăşiţi de cele două călăuze – Harry Horn, om la vreo treizeci de ani, şi James Bruck, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani – statorniciţi amândoi în oraş, îndeletnicirea lor fiind să conducă turiştii care doreau să viziteze cele mai frumoase poziţii din Munţii Albaştri şi Cumberland, masivele gemene ce alcătuiau lanţul Munţilor Allegheny. Alpinişti de forţă, cu picioare şi braţe vânjoase, iscusiţi şi încercaţi în practica meseriei lor, amândoi cunoşteau ca-n palmă locurile din împrejurimi, până la poalele munţilor.

O brişcă trasă de doi telegari iuţi trebuia să ne ducă până la marginea apuseană a statului Carolina.

Nu luasem prea multe provizii cu noi, doar pentru două, trei zile, socotind că expediţia noastră n-avea să dureze mai mult. În privinţa asta ne puteam lăsa în nădejdea domnului Smith care se pricepea ce să aleagă pentru a ne pune la cale stomacul: conserve de carne de vită în suc, şuncă tăiată felii, o pulpă de căprioară bine rumenită, un butoiaş de bere, câteva butelii de wisky şi de rachiu tare şi pâine

cât să ne prisosească. Apă proaspătă găseam din belşug pe munte, unde la tot pasul gâlgâia câte un şipot îndestulat de ploile torenţiale ce cădeau mereu în acel anotimp.

Nici nu mai e nevoie să spun, cred, că primarul oraşului Morganton, fiind un înfocat vânător, îşi atârnase puşca de umăr la plecare şi-şi luase cu sine câinele, Nisko, pe care-l vedeam alergând şi zbenguindu-se pe lângă trăsura. Nisko avea misiunea de a stârni vânatul, aducându-i-l în bătaia puştii, fie în adâncul pădurii, fie în câmp deschis; pe toată durata ascensiunii, însă, avea să rămână la fermă, la Wildon, în grija vizitiului. În orice caz, nu se putea ţine după noi prin coclaurile muntelui, unde trebuia să trecem peste săritori şi să ne căţărăm pe stânci.

Vremea se arăta destul de frumoasă, deşi era încă răcoare afară, ca la sfârşitul lui aprilie, când, în climatul american, uneori tot te mai înţeapă frigul.

Mânaţi de nestatornica briză ce sufla dinspre neţărmuritele întinsuri ale Atlanticului, nori fugari lunecau cu iuţeală pe boltă, lăsând pe alocuri să răzbată în snopi razele soarelui, ce-şi revărsa lumina peste întreaga câmpie.

În prima zi, apucarăm să ajungem la Pleasant-Garden, unde trebuia să fim găzduiţi peste noapte de primarul târgului, prieten bun cu domnul Smith. Pe drum avusesem răgaz să cercetez, plin de curiozitate, regiunea aceasta, unde ogoarele stau în bună vecinătate cu mlaştinile, iar smârcurile cu pădurile de chiparoşi. Şoseaua, altminteri întreţinută în condiţii satisfăcătoare, le străbate rând pe rând sau trece pe lângă ele, fără să facă prea multe şerpuituri. Prin locurile mai umede, în care pământul e mâlos, chiparoşii cresc falnici, înălţându-şi drept în sus tulpina zveltă, uşor bulbucată la poale, unde scoarţa e învălurată de nişte proeminenţe de formă conică semănând cu nişte coturi de burlane din care localnicii obişnuiesc să facă stupi de albine. Strecurându-se prin frunzişul lor verzui, o boare de vânt legăna molcom lungile fire cărunte de mătreaţa arborilor, aşa-numitele „bărbi spaniole”, care

atârnau de pe crengile cele mai joase până aproape de pământ.

O lume întreagă de vieţuitoare mişuna prin pădurile din partea locului. La tot pasul vedeai zbughind-o din loc, alungaţi de brişcă noastră, şoareci de câmp şi hârciogi, papagali cu penele zugrăvite în cele mai vii culori şi guralivi de-ţi împuiau urechile, oposumi care o rupeau la fugă în sprintene salturi, cărându-şi odraslele în punga de sub pântece; pe urmă, sumedenie de zburătoare, mii şi mii de păsări ce se risipeau în rămurişul copacilor, printre palmieri, smochini şi portocali, ai căror muguri aşteptau să se deschidă la cele dintâi adieri de primăvară, şi prin desişurile de rododendroni, atât de încâlcite uneori, încât nimeni n-ar fi reuşit să răzbată prin ele.

Sosirăm pe înserate la Pleasant-Garden, unde avurăm parte să fim găzduiţi peste noapte În condiţii mulţumitoare. Aveam tot timpul, în ziua următoare, să ajungem la ferma de la Wildon, care se afla chiar la poalele munţilor.

Pleasant-Garden este un târguşor mai modest, fără prea mare importanţă. Primarul ne primi cu braţele deschise şi cu masa întinsă. Cinarăm într-o atmosferă plină de veselie, în sala mare a unei locuinţe plăcute, ocrotită de stejari înalţi. Şi cum era şi de aşteptat, conversaţia se înfiripă de la început în jurul expediţiei puse la cale cu scopul de a cerceta configuraţia locurilor, încă nestrăbătute, din creierul muntelui Great-Eyry.

— Bună idee, ne-ncurajă gazda. Atâta vreme cât n-o să se ştie precis ce se petrece sau ce se ascunde acolo sus, populaţia rurală din împrejurimi o să trăiască cu frica-n sân…

— Dar, întrebai eu, nu s-a întâmplat nimic în ultimul timp, de când a izbucnit vâlvătaia aceea pe Great-Eyry…?

— Nimic, domnule Strock. De aici, din Pleasant-Garden, se poate vedea desluşit spinarea muntelui până la vârful Black-Dome care este mai înalt… Nici un zgomot nu ne-a ajuns Ia ureche şi nu s-a mai zărit nici o licărire de lumină… Dacă s-

o fi aciuat cumva pe acolo vreo ceată de diavoli, înseamnă că, după ce au pus să se încingă frigările lor drăceşti, şi-au luat tălpăşiţa ca să se înfunde în cine ştie ce văgăună din Allegheny…!

— Diavoli, zici! exclamă domnul Smith. Dacă-i aşa, sper cel puţin că nu s-or fi cărăbănit fără să fi lăsat vreo urmă, pe unde au trecut, ceva, cât de mic, vreun sfârc de codiţă sau niscaiva coarne!… Om trăi şi-om vedea!

A doua zi, adică în ziua de douăzeci şi nouă aprilie, brişca ne aştepta gata înhămată, încă din zori. Domnul Smith se instală la locul lui, iar eu alături de dânsul. Caii întinseră pasul la drum, pişcaţi de biciul vizitiului. La sfârşitul acelei zile, a doua de când porniserăm din Morganton, ne făcuserăm socoteala să poposim la ferma de la Wildon, în vecinătatea primelor ramificaţii ale Munţilor Albaştri.

Priveliştea rămăsese neschimbată. Mereu aceleaşi păduri, întrerupte din loc în loc de mlaştini, din ce în ce mai rare însă, de la un timp, deoarece terenul începea să se înalţe treptat, cu cât ne apropiam de poalele munţilor. Şi nici ţinutul nu mai era chiar aşa populat. Ici şi colo câte un sătuc rătăcit prin sihla de stejari rămuroşi, câte o fermă răzleaţă udată din belşug de numeroasele rios ce coborau din văgăuni, pentru a se vărsa în râul Sarawba.

Fauna şi flora erau aidoma ca în ajun şi, orice s-ar spune, vânatul prisosea în asemenea măsură, încât nici un vânător nu se putea plânge de noroc.

— Mai că-mi vine să pun mâna pe puşcă şi să-l fluier pe Nisko! îmi mărturisea domnul Smith. E pentru prima oară că mi se întâmplă să trec pe aici fără să împroşc cu alice prepeliţele şi iepurii!… Ce-or fi zicând bietele lighioane de mine: probabil că nu le vine să-şi creadă ochilor!… Doar dacă, cine ştie, nu s-ar termina proviziile, căci, deocamdată, avem altele în cap… suntem la o vânătoare de mistere.

— Măcar de-am avea parte, domnule Smith, să nu ne întoarcem plouaţi, adăugai eu.

În dimineaţa aceea, drumul nostru ne purtă prin mijlocul unei câmpii ce părea că nu mai are sfârşit şi pe care palmierii şi chiparoşii creşteau pâlcuri, pâlcuri. Cât vedeai cu ochii, şesul era presărat cu puzderie de bordeie mărunte, făcute din pământ şi aşezate la voia întâmplării, printre care mişuna un popor întreg de mici rozătoare. Acolo trăiau laolaltă mii şi mii de veveriţe dintr-o specie pe care mai toată lumea o cunoaşte pe continentul american sub denumirea populară de „câinele preriilor”. Să nu vă închipuiţi însă că li s-a spus aşa pentru că ar prezenta vreo asemănare cât de neînsemnată cu vreun specimen din cutare sau cutare rasă canină. Nu, singurul motiv este faptul că aceste animale scot un fel de chelălăit ca de cotei. Şi, într-adevăr, în timp ce treceam în goana trăsurii, făceau o larmă de-ţi venea să-ţi astupi urechile!

Fenomenul acesta nu e chiar atât de rar în Statele Unite, unde poţi întâlni în multe locuri asemenea cetăţi de patrupede, cu o numeroasă populaţie. Printre altele, naturaliştii menţionează aşa-numitul Dog-Viile2, care adăposteşte un număr de peste un milion de locuitori cu patru picioare.

Veveriţele acestea, care se hrănesc îndeobşte cu rădăcini şi ierburi şi adesea şi cu lăcuste, fiind chiar grozav de ahtiate după lăcuste, sunt de altminteri nişte vieţuitoare cu totul inofensive, în aceiaşi timp însă şi foarte gălăgioase, încât îţi sparg urechile cu ţipetele lor.

Vremea se menţinuse frumoasă, atâta doar că bătea un vânticel cam rece. Fiindcă, de fapt, să nu vă închipuiţi că, aflându-se la treizeci şi cinci de grade latitudine, cele două state Carolina ar avea o climă ceva mai caldă. Dimpotrivă, iernile, cele mai adeseori, sunt din cale afară de aspre. O mulţime de portocali degeră din pricina frigului ce bântuie pe aici şi, câteodată, albia râului Sarawba e înţesată de sloiuri de gheaţă.

După-amiază, lanţul Munţilor Albaştri, care se aflau acum la o distanţă de numai şase mile, ni se dezvălui în bună

parte. Crestele se desenau lămurit pe cerul aproape senin, brăzdat doar de dâre uşoare de nori. Păduri dese creşteau la poalele munţilor, unde coniferele îşi încâlceau rămurişul, ba chiar şi sus, printre stâncile negricioase şi destul de ciudate ca înfăţişare, se profilau câţiva arbori răzleţi. Ici şi colo se înălţau piscuri cu forme bizare, cel mai semeţ dintre toate fiind giganticul Black-Dome3, al cărui creştet strălucea în răstimpuri, poleit de razele soarelui.

— V-aţi urcat vreodată până în vârful acestei cupole, domnule Smith?… îl întrebai eu.

— Nu, îmi răspunse dânsul. Dar, după câte am auzit, urcuşul e destul de anevoios. De altfel, au fost câţiva turişti care au reuşit să ajungă până sus, pe culme şi, din cele spuse de ei, se pare că totuşi de acolo, din vârf, privirea nu poate pătrunde în ascunzişurile de pe Great-Eyry.

— Chiar aşa şi este, întări Harry Horn, călăuza. Eu însumi mi-am dat seama de asta cu ochii mei.

— Cine ştie, încercai eu să obiectez, poate n-o fi fost timpul prielnic…

— Dimpotrivă, domnule Strock. Era o vreme de toată frumuseţea, numai că stâncile de pe Great-Eyry se înalţă ca nişte metereze de care se loveşte privirea.

— Haida-de! exclamă Smith. Să ştii că nu mi-ar părea rău câtuşi de puţin să pun, în sfârşit, piciorul într-un loc în care ţipenie de om n-a călcat încă până acum!

În orice caz, în ziua aceea Great-Eyry părea liniştit: nu fumega şi nici flăcări nu ţâşneau din măruntaiele lui.

Pe la ceasurile cinci, brişcă noastră făcu un popas la Wildon, unde toţi oamenii de la fermă ieşiră să-şi întâmpine stăpânul.

Aşa cum fusese stabilit, aici urma să ne petrecem ultima noapte.

Caii fură deshămaţi pe loc şi minaţi spre grajd, unde se găsea nutreţ cu prisosinţă, în timp ce trăsura era pusă la adăpost sub şopron. Vizitiul trebuia să aştepte întoarcerea noastră. Domnul Smith, de altfel, nu avea nici cea mai mică

îndoială că vom descinde la înapoiere în Morganton, cu misiunea împlinită până la capăt, spre mulţumirea tuturor.

La rândul său, fermierul ne încredinţă că de câtva timp nu se mai produsese nici un fenomen neobişnuit pe Great-Eyry. Ne aşezarăm deci să cinăm la masa comună, împreună cu argaţii de la fermă, şi peste noapte dormirăm duşi, fără ca somnul nostru să fie cât de cât tulburat.

A doua zi, în zori, trebuia să luăm în piept urcuşul muntelui. Înălţimea vârfului Great-Eyry este de cel mult o mie opt sute de picioare, ceea ce în definitiv nu înseamnă mare lucru, reprezentând adică o altitudine mijlocie printre cele înregistrate pe Munţii Allegheny. Puteam fi deci liniştiţi că n-o să avem de înfruntat cine ştie ce oboseală, în câteva ore ne bizuiam să ajungem sus, pe creasta masivului. Ce-i drept, s-ar fi putut să întâmpinăm unele greutăţi de-a lungul drumului, prăpăstii de trecut sau mai ştiu cu ce obstacole pe care trebuia să le ocolim, mergând târiş-grăpiş, pe câte o brână primejdioasă – adică ceea ce era neprevăzut în tentativa noastră, tot ce ne putea hărăzi întâmplarea. Aşa cum am văzut, călăuzele noastre nu erau în măsură să ne spună prea multe în privinţa asta. Pe mine îndeosebi mă îngrijora zvonul ce se încetăţenise prin împrejurimi, şi anume, că steiurile din vârful muntelui Great-Eyry erau ca nişte metereze imposibil de escaladat. La urma urmei însă, nimeni nu ajunsese să constate faptul acesta la faţa locului şi apoi se putea să avem şi un pic de noroc, în cazul când blocul de piatră ce se desprinsese de pe înălţimi făcuse vreo ştirbitură în zidul cetăţii de stânci.

— În fine, îmi declară domnul Smith, după ce îşi aprinse pentru prima oară pipa în ziua aceea, tainul său fiind de douăzeci de lulele pe zi, de plecat, tot plecăm şi sper să fie într-un ceas bun. Cât timp o să ne ceară ascensiunea, c-o fi mai mult ori c-o fi mai puţin, asta, vezi, nu putem şti…

— În orice caz, domnule Smith, îl întrebai eu, a rămas hotărât, nu-i aşa, să ducem până la capăt ancheta noastră?

— Hotărât, domnule Strock.

— Şeful mi-a pus în vedere să-l fac pe afurisitul ăsta de Great-Eyry să-şi dea neapărat în vileag secretele.

— Şi o să-l facem, da, da, o să-l facem să le dea în vileag, de voie sau de nevoie, îmi răspunse domnul Smith, luând Cerul drept martor pentru adevărul cuvintelor sale, chiar dac-ar trebui să scotocim până în măruntaiele muntelui.

— Cum s-ar putea foarte bine ca excursia noastră să ţină mai mult decât o singură zi, adăugai eu, ar fi mai cuminte, cred, să ne luăm ceva merinde.

— Fii pe pace, domnule Strock, călăuzele noastre au tolba plină cu de-ale gurii, cât să le-ajungă pe două zile, şi pe urmă nici noi nu plecăm cu buzunarele goale… De altminteri, chiar dacă va fi să-l las pe harnicul Nisko la fermă, în schimb am să-mi iau cu mine puşca. M-ar mira să nu se afle ceva vânat în zona împădurită şi prin văgăunile de la poale… O să scăpărăm din amnar ca să putem perpeli vânatul în frigare, dacă nu cumva om găsi de-a gata, sus pe culme, vreun focşor aprins…

— Cum aşa, aprins… domnule Smith?

— Şi de ce nu, domnule Strock?… Limbile acelea de foc, vâlvoarea aceea de toată frumuseţea, care a băgat în sperieţi satele din împrejurimi… Cine poate să ştie dacă vatra din care s-a iscat se va fi răcit de-a binelea şi dacă nu cumva sub cenuşă mai mocneşte măcar o licărire cât de slabă?… Şi pe urmă, dacă-i adevărat că există un crater în mijloc, craterul acesta nu poate fi decât al unui vulcan şi crezi dumneata că un vulcan se poate stinge chiar aşa, de tot, încât să nu mai găseşti nici un pic de jeratic înăuntru?… Ba nu, zău, tare bicisnic trebuie să fie ca să nu aibă nici măcar o scânteie de foc, atâta cât să-şi poată face omul nişte cartofi prăjiţi sau un ou răscopt!… în sfârşit, aşa cum ţi-am mai spus, om trăi şi-om vedea… Da, da, om vedea ce-o mai fi!

În ce mă priveşte, vă mărturisesc că nu aveam o părere bine stabilită. Mi se dăduse ordin să merg în recunoaştere pe Great-Eyry ca să văd ce se întâmplă cu el!… În cazul în

care nu exista nici un pericol, cu atât mai bine; cunoscându-se situaţia, toată lumea o să fie liniştită, în adâncul inimii însă – şi nu credeţi oare că acesta era un sentiment foarte firesc din partea unui om asupra căruia pusese stăpânire demonul curiozităţii? – aş fi preferat, atât pentru satisfacţia mea personală, cât şi pentru vâlva de care s-ar fi bucurat misiunea mea, ca Great-Eyry să fie într-adevăr sediul unor fenomene a căror cauză mi-era dat s-o descopăr eu!

Iată acum şi ordinea de bătaie pe care o stabilisem în vederea ascensiunii noastre: în frunte, cele două călăuze, a căror misiune era să caute locurile pe unde puteam trece; apoi Elias Smith şi cu mine, mergând în pas unul lângă altul sau unul înainte şi celălalt în urmă, după cât de largă era poteca.

Pentru început, Harry Horn şi James Bruck o apucară pe firul unei viroage înguste, în pantă lină, ce şerpuia de-a lungul unor povârnişuri destul de abrupte şi în care creşteau de-a valma o mulţime de arbuşti cu frunziş mohorât şi fructul ca de conifere, ferigi cu frunze bogate şi agrişi sălbatici, alcătuind un hăţiş încâlcit prin care nu era chip să-ţi deschizi drum.

Un popor întreg de păsări însufleţea împletitura aceea compactă de rămurişuri. Mai cu seamă papagalii erau gălăgioşi nevoie mare, nu le tăcea pliscul o clipă, împânzind văzduhul cu ţipetele lor piţigăiate. Aproape că nici nu se mai auzeau forfotind prin tufişuri veveriţele, deşi erau cu sutele.

Matca, pe care puhoaiele şi-o croiseră pe făgaşul acestor chei, şerpuia capricios printre spinările munţilor, urcând treptat spre înălţimi, în anotimpul ploios sau când se dezlănţuia vreun potop, apele prindeau să se înfoaie din nou, sărind din treaptă în treaptă, în clocot de cascade. E adevărat că albia nu era udată decât atunci când cerul îşi desfereca izvoarele, şi faptul că nu găsisem măcar un strop de apă dovedea îndeajuns că, sus, pe Great-Eyry nu se alia nici un şipot care s-o alimenteze.

După o jumătate de oră de mers, urcuşul se dovedi atât de anevoios, încât mereu trebuia s-o apucăm pieziş, când spre dreapta, când spre stâga, adăugând o mulţime de ocoluri călătoriei noastre. Drumul prin chei devenea pe drept cuvânt impracticabil, nicăieri piciorul nu mai întâlnea un punct de sprijin temeinic; ca să suim mai departe am fi fost nevoiţi să ne agăţăm de câte un smoc de iarbă sau să ne târâm pe brânci şi, în condiţiile astea, fireşte că ascensiunea nu s-ar fi terminat înainte de asfinţitul soarelui.

— Pe legea mea, exclamă domnul Smith oprindu-se să mai răsufle, abia acum înţeleg de ce au fost aşa puţini turiştii care s-au urcat pe Great-Eyry… Aşa puţini, încât eu nu cunosc niciunul care să fi făcut treaba asta…!

— De fapt, îi răspunsei eu, nici nu merită osteneala! Şi dacă n-am avea anumite motive care ne obligă să ducem la bun sfârşit încercarea asta…

— Aveţi perfectă dreptate, mărturisi Harry Horn, nici eu şi nici colegul meu, cu toate c-am făcut destule ascensiuni pe Black-Dome, urcându-ne până în vârful muntelui, nu ţinem minte să fi întâmpinat vreodată atâtea greutăţi…!

— Greutăţi care ar putea foarte bine să se transforme în obstacole! adăugă James Bruck.

Vorba e că trebuia să hotărâm acum încotro s-o luăm ca să putem continua drumul. Atât în dreapta, cât şi-n stânga ne aţineau calea desişuri stufoase de copaci şi arbuşti. În definitiv, singura soluţie era s-o apucăm în aşa fel, încât panta să fie ceva mai domoală. Şi ne gândeam că în zona împădurită, după ce ne-am fi deschis drum prin hăţişul din margine, însoţitorii mei şi cu mine puteam fi mai siguri pe picioarele noastre. În orice caz n-am fi umblat bâjbâind la întâmplare. Nu trebuia totuşi să pierdem din vedere că, de la un cap la altul al Munţilor Albaştri, versantele răsăritene nu erau de fel accesibile excursioniştilor în locurile unde panta avea o înclinaţie mai mică de cincizeci de grade.

Oricum ar fi fost, lucrul cel mai bun era să ne bizuim pe acel instinct special cu care erau înzestrate cele două

călăuze ale noastre şi mai cu seamă James Bruck. Cred că băiatul ăsta de toată isprava era mai sprinten decât o capră sălbatică. Numai că, din păcate, nici eu şi nici Elias Smith nu ne-am fi încumetat să punem piciorul prin locurile unde se avânta viteazul nostru.

Totuşi, în ce mă privea, trăgeam nădejde că n-o să rămân de căruţă, fiind de felul meu destoinic la căţărat şi în acelaşi timp deprins, ca puţini alţii, cu exerciţiile fizice. Eram hotărât, aşadar, să mă ţin pe urmele lui James Bruck, pretutindeni unde îl vor purta paşii, chiar dacă ar fi, când şi când, să mă duc de-a rostogolul la vale. Nu tot aşa stăteau însă lucrurile şi cu cel mai de seamă demnitar al oraşului Morganton, care nu mai era nici aşa tânăr şi nici aşa vânjos, deşi mai înalt şi mai trupeş, şi nici chiar aşa sigur pe picioare. Până atunci, evident, se luptase din răsputeri să nu rămână în urmă. Gâfâia uneori ca o focă şi, împotriva voinţei lui, îl sileam să se oprească puţin ca să-şi tragă răsuflarea.

Într-un cuvânt, se dovedea că ascensiunea pe Great-Eyry necesita ceva mai mult timp decât ne făcusem noi socoteala. Ne bizuisem să ajungem la picioarele împrejmuirii de stânci înainte de orele unsprezece şi când colo, după toate probabilităţile, miezul zilei avea să ne găsească încă pe drum, la câteva sute de picioare mai jos. Într-adevăr, pe la zece, după ce încercasem în repetate rânduri să descoperim o potecă pe care să putem sui mai departe, după ce făcusem o mulţime de ocoluri şi de nu ştiu câte ori calea întoarsă, una din călăuze dădu semnalul de oprire. Ne aflam la liziera superioară a zonei împădurite unde copacii creşteau mai rari, aşa încât privirea putea să răzbată printre ci până la temeliile de piatră ale vârfului Great-Eyry.

— Uf! suspină domnul Smith, rezemându-se de trunchiul vânjos al unui palmier. Drept să vă spun, nu mi-ar strica un pic de răgaz, oleacă de odihnă şi chiar un strop de mâncare…!

— Aşa, vreun ceas, adăugai eu.

— Da, destul ne-am ostenit plămânii şi picioarele, să-i mai dăm ceva de lucru şi stomacului!

În privinţa asta toată lumea se arătă de acord. Trebuia, fireşte, să prindem puteri noi. Era însă un lucru care ne cam neliniştea în momentul acela: priveliştea pe care ne-o înfăţişa coasta muntelui până în dreptul vârfului Great-Eyry. Mai sus de noi se întindea un pripor golaş, unul din povârnişuri denumite blads de oamenii din partea locului. Şi nici un firicel de cărare nu se desluşea printre stâncile cu pereţi abrupţi.

Faptul acesta nu se putea să nu le dea de gândit călăuzelor noastre.

— N-o să fie prea uşor… spuse Harry Horn, adresându-se colegului său.

— Dacă nu chiar imposibil! răspunse James Bruck.

La auzul acestor cuvinte mi se puse un nod în gât de necaz. Dacă mă întorceam din drum, fără să fi apucat cel puţin să pun piciorul pe Great-Eyry, ar fi însemnat că misiunea mea se dusese de râpă, ca să nu mai spun că nici măcar nu mi-aş fi putut satisface curiozitatea!… Ba nu, zău, frumos mi-ar fi stat să mă prezint în faţa domnului Ward, aşa, plouat şi cu obrazul dogorit de ruşine!

Deschiserăm raniţele şi ne întremarăm puterile cu friptură rece şi pâine. Şi folosirăm cu multă cumpătare bidoanele pentru a ne astâmpăra setea. Îndată ce terminarăm cu masa – care nu ţinuse nici măcar o jumătate de ceas – domnul Smith se ridică de jos, gata de plecare.

James Bruck porni în frunte, iar noi nu avurăm altceva de făcut decât să ne ţinem după el, silindu-ne să nu rămânem în urmă.

Înaintam târâş, grăpiş. Călăuzele noastre nu-şi ascundeau defel nedumerirea şi la un moment dat Harry Horn o luă înainte ca să stabilească, odată pentru totdeauna, direcţia în care trebuia să ne continuăm drumul.

Ne lăsă, aşadar, să-l aşteptăm preţ de vreo douăzeci de minute. La întoarcere, ne indică direcţia nord-vest şi ne

îndreptarăm cu toţii într-acolo. În partea aceea, la o distanţă de trei sau patru mile, se vedea răsărind vârful Black-Dome. Precum se ştie însă, n-ar fi avut nici un rost să luăm în piept povârnişurile lui de vreme ce, de acolo, de pe culme, chiar înarmat cu o lunetă cât de puternică, ochiul n-ar fi putut pătrunde în adâncurile tăinuite ale lui Great-Eyry.

Urcuşul era din cale-afară de obositor şi de încet, mai ales de-a lungul acelor prăvălişuri lunecoase, pe care creşteau ici şi colo câţiva copăcei sau bogate tufe ierboase. De bine, de rău, reuşisem să ne suim cu vreo două sute de picioare mai sus, când deodată călăuza din frunte se opri în faţa unor făgaşe ce brăzdau pământul în locul acela. Pe alocuri se vedeau zăcând risipite pe jos rădăcini proaspăt smulse, crengi fărâmate şi ţancuri de stâncă făcute zob, ca şi cum o avalanşă s-ar fi rostogolit pe versantul muntelui.

— Probabil că pe aici s-a rostogolit colosul de piatră desprins de pe Great-Eyry, îşi dădu cu părerea James Bruck.

— De bună seamă, răspunse domnul Smith, şi cel mai bun lucru ar fi, cred, să ţinem pârtia pe care şi-a croit-o în cădere.

Apucarăm deci pe urmele acelea şi se dovedi că socoteala nu fusese greşită. Puteam acum să punem cu nădejde piciorul pe dârele scrijelite de blocul de piatră. Ascensiunea se desfăşură în condiţii mai lesnicioase, aproape fără nici un fel de abateri de Ia drumul drept, aşa încât pe la unsprezece şi jumătate străbătusem aşa-numitul blad, aflându-ne pe muchia lui.

În faţa noastră, la o distanţă de cel mult o sută de paşi, dar la o înălţime de o sută de picioare, se ridicau zidurile de centură în care era ferecat Great-Eyry.

În partea aceea, priveliştea înfăţişa cele mai năstruşnice contururi: piscuri ascuţite, colţi de piatră şi printre altele o stâncă cu o formă cât se poate de curioasă, profilându-se în zare ca un vultur uriaş, gata să-şi ia zborul spre tăria

cerului. După toate aparenţele, muntele era apărat de nişte metereze imposibil de escaladat, cel puţin pe latura lor dinspre est.

— Să ne odihnim câteva clipe, ne propuse domnul Smith, şi după aceea să vedem dacă nu e cu putinţă să găsim cumva un drum ocolit, pe lângă Great-Eyry.

— În orice caz, ne atrase atenţia Harry Horn, blocul acela de piatră s-a desprins de aici de sus şi totuşi în partea asta nu se vede nici o spărtură din centura de stânci…

Era într-adevăr aşa, deşi nu mai încăpea nici o îndoială că blocul ce se rostogolise la vale căzuse din sectorul acela.

După un popas de vreo zece minute, cele două călăuze se ridicară să plece şi, apucând-o cu toţii pe un firicel de potecă, pe care alunecam la fiece pas, ajunserăm la marginea platoului. Acum nu mai aveam altceva de făcut decât să ne continuăm drumul pe brâna de la poalele stâncilor care, la o înălţime de vreo cincizeci de picioare, stăteau aplecate deasupra capetelor noastre, lărgindu-şi circumferinţa ca pereţii unui coş de nuiele. Chiar dacă am fi avut nişte scări la îndemână, am fi încercat zadarnic să ne urcăm pe culmea acestor parapete.

Fără doar şi poate, Great-Eyry începea să capete în ochii mei înfăţişarea unor tărâmuri fantastice. Nu m-ar fi prins mirarea să fi fost bântuit de balauri, zmei sau mai ştiu eu ce alte specimene din galeria de monştri ai mitologiei, puşi anume ca să-l păzească!

Între timp mergeam mai departe pe brâna ce înconjura ca o tranşee reduta de stânci, atât de simetric clădită, încât părea mai curând o lucrare ridicată de mâna omenească, decât o plăsmuire a naturii. Nicăieri o ştirbitură cât de mică. În inima acelor fortificaţii, nicăieri o răritură în urzeala aceea de piatră prin care să fi încercat a ne strecura. Cât vedeai cu ochii acelei zid compact, peste a cărui creastă, înaltă de o sută de picioare, era imposibil de trecut.

După un ceas jumătate de mers pe marginea podişului, ajunserăm din nou în punctul de plecare, acolo unde făcusem ultimul popas, la capătul aşa-numitului blad.

Nu mai puteam de necaz văzând că dădusem greş şi aveam impresia că şi domnul Smith era cel puţin tot atât de supărat ca şi mine.

— Ei fir-ar al dracului să fie! îşi vărsă el focul. Nici acum, va să zică, n-o să aflăm ce ascunde acolo, înăuntru, afurisitul ăsta de Great-Eyry. Naiba să-l ia, dacă nu-i cumva vreun crater vulcanic…

— Nu ştiu dac-o fi sau nu vreun vulcan, îi tăiai eu vorba. De fapt nu se simte nici un zgomot suspect, nu se vede nici o dâră de fum şi nici vreo flacără ţâşnind, nici un semn, aşadar, care să prevestească o erupţie apropiată!

Într-adevăr, înăuntru, ca şi afară, domnea aceeaşi tăcere adâncă. Nici o pâclă de funingine nu se răspândea în aer. Nici o licărire de foc nu aprindea norii, pe care briza ce adia dinspre răsărit îi mâna pe deasupra stâncilor. Nici o mişcare în văzduh, ca şi pe pământ. Nici un zvon subteran, nici o clătinare pe care s-o fi simţit sub tălpi. Nimic altceva, în tot cuprinsul, decât liniştea desăvârşită a înălţimilor.

Un lucru pe care trebuie să-l menţionez este că, judecând după timpul necesar pentru a face înconjurul muntelui şi ţinând totodată seama de greutăţile mersului pe brâna îngustă de la marginea podişului, Great-Eyry avea probabil o circumferinţă de o mie sau o mie cinci sute de picioare. Cât priveşte suprafaţa incintei, nu văd cum aş fi putut s-o apreciez, atâta vreme cât nu cunoşteam grosimea meterezelor de piatră ce-o înconjurau.

Se înţelege de la sine că împrejurimile erau cu desăvârşire pustii, adică, în afară de câteva păsări mau de pradă ce pluteau în văzduh deasupra zănoagei, nu se zărea nici o altă fiinţă vieţuitoare.

Cum în momentul acela ceasurile noastre arătau orele trei, domnul Smith spuse contrariat:

— Chiar dacă stăm aici până deseară, mai mult decât atâta tot n-o să putem afia!… trebuie să plecăm, domnule Strock, dacă vrem s-ajungem la Pleasant-Garden până nu se înnoptează.

Cum însă nu mă învredniceam să-i răspund şi nici să mă urnesc din locul unde mă aciuasem, adăugă venind lângă mine:

— Ei. domnule Strock, văd că nu zici nimic!… Sau poate n-ai auzit ce ţi-am spus…?

La drept vorbind, îmi venea tare greu sa mă las păgubaş, tăcând calea întoarsă fără să fi dus până la capăt misiunea cu care venisem!… Şi în acelaşi timp, odată cu imboldul stăruitor de a nu renunţa, simţeam sporindu-mi curiozitatea nesatisfăcută.

Dar ce era să fac?… Puteam eu să străpung brâul masiv de stâncă, să mă caţăr pe namilele acelea de piatră?

N-aveam încotro, trebuia să mă resemnez. Aşa că după ce mai aruncai o privire spre Great-Eyry, apucai pe urmele tovarăşilor mei de călătorie, care o porniseră pe blad la vale.

La întoarcere nu mai avurăm de întâmpinat cine ştie ce greutăţi şi nici oboseala drumului nu fu prea mare. Înainte de orele cinci, coborâsem şi ultimele pante de la poalele muntelui şi eram din nou oaspeţii fermierului de la Wildon, care ne aştepta în sala de primire cu băuturi răcoritoare şi mâncăruri consistente.

— Va să zică n-aţi reuşit să pătrundeţi înăuntru?… ne întrebă el.

— Nu, îi răspunse domnul Smith, şi până la urmă îmi vine să cred că toată povestea asta cu Great-Eyry nu există decât în imaginaţia bravilor noştri cetăţeni!

Seara, la opt şi jumătate, brişcă se opri la Pleasant-Garden, în faţa casei primarului, care urma să ne găzduiască peste noapte.

Şi, în timp ce încercam zadarnic să aţipesc, mă tot frământam întrebându-mă dacă n-ar fi bine să mai rămân

câteva zile în localitate în vederea unei noi ascensiuni pe care mă gândeam s-o organizez. Puteam fi însă sigur că va avea mai mari sorţi de izbândă decât prima expediţie…?

Lucrul cel mai înţelept, în definitiv, era să mă înapoiez la Washington ca să cer şi părerea domnului Ward. Aşa că, în ziua următoare, seara, la Morganton, după ce mă achitai de obligaţii faţă de cele două călăuze, îmi luai rămas bun de la domnul Smith şi mă grăbii să prind în gară rapidul ce pleca spre Raleigh.

Capitolul IV.

UN CONCURS AL AUTOMOBIL-CLUBULUI.

Misterul în care se alia învăluit Grean-Eyry avea să iasă oare la iveală, într-o bună zi, datorită unor împrejurări pe care nimeni nu le putea întrezări?… Singur viitorul era în măsură să descopere acest secret. Să fi fost atunci în joc interese chiar atât de puternice, care cercau ca situaţia să se lămurească neapărat?… Nici vorbă că da, de vreme ce soarta locuitorilor statornici în districtul respectiv al Carolinei de Nord putea să depindă de asta.

În orice caz, la vreo două săptămâni după aceea, când mă aflam din nou la Washington, atenţia tuturor era în egală măsură ocupată de un fapt care, făcând parte din cu totul altă ordine de lucruri, stârnise o vâlvă tot atât de mare. Şi faptul acesta era sortit să rămână la fel de misterios ca şi fenomenele petrecute în ultima vreme pe Great-Eyry.

Cum vă spuneam deci, pe la mijlocul lunii mai, ziarele din Pennsylvania aduceau la cunoştinţa cititorilor o curiozitate care fusese recent semnalată în diferite puncte de pe teritoriul acelui stat.

De câtva timp, pe şoselele ce porneau din Philadelphia, răsfirându-se ca spiţele unei roţi, circula un vehicul cu totul extravagant, care mergea cu o iuţeală atât de mare, încât nimeni nu reuşea să-şi dea seama nici de forma pe care putea s-o aibă, nici de categoria din care făcea parte, ba nici chiar de dimensiunile lui. Că era vorba de un automobil, în privinţa asta toată lumea se dovedea a fi intru totul de

acord. Cât despre motorul ce-l punea în mişcare, oamenii se mulţumeau să facă tot felul de ipoteze mai mult sau mai puţin plauzibile, şi când imaginaţia mulţimii îşi ia avânt, nimeni nu e în stare să spună până unde poate să meargă.

Pe vremea aceea, cele mai perfecţionate tipuri de automobile, indiferent de sistemul lor de funcţionare, fie că erau acţionate cu aburi, cu petrol, cu alcool sau de un motor electric, nu reuşeau să depăşească viteza maximă de o sută treizeci de kilometri pe oră sau aproximativ treizeci de leghe a câte patru kilometri, adică circa o milă şi jumătate pe minut, viteză pe care, în general, trenurile, fie chiar cele rapide sau exprese, cu mare greutate o ating pe liniile cele mai solid construite ale reţelelor de cale ferată din America şi de pe continentul european, în vreme ce maşina despre care vorbeam mergea desigur cu o iuţeală de două ori mai mare.

Nu mai e nevoie, cred, să adaug că un asemenea record constituia un pericol cât se poate de serios, atât pentru vehiculele întâlnite în cale, cât şi pentru pietoni. Bolidul acesta pe roate, ce ţâşnea ca un fulger din depărtare, precedat de un vuiet asurzitor, spinteca atât de vijelios, aerul, încât crengile arborilor de pe marginea drumului se frângeau ca secerate, băgând în sperieţi vitele ce păşteau pe câmp şi alungind păsărelele, prea gingaşe ca să poată înfrunta vârtejele de praf pe care le stârnea în mers.

Şi încă un amănunt curios asupra căruia ziarele insistau cu deosebire: macadamul de pe şosele părea abia atins de roţile aparatului care nu lăsau după ele vreo urmă mai adâncă, aşa cum sunt făgaşele făcute de hurducătura unor camioane grele. Nimic altceva decât o dâră uşoară, ca şi cum s-ar fi frecat numai de caldarâm. Iar colbăraia ce se ridica în văzduh se datora doar iuţelii năprasnice. „Asta ne face să credem, remarca un redactor de la New York Herald, că viteza de deplasare poate anula greutatea unui corp!”

Aşa cum era şi de aşteptat, reclamaţiile începuseră să curgă din diferitele districte ale Pennsylvaniei. Puteau fi oare permise asemenea performanţe nebuneşti din partea unei maşini care, în goana ei bezmetică, ameninţa să răstoarne şi să facă zob tot ce i-ar fi ieşit în cale, vehicule ca şi trecători?… Dar cum, vă întreb, prin ce mijloace era chip s-o opreşti?… Nu se ştia nici cine-i proprietarul ei, nici de unde vine, nici încotro se îndreaptă. Abia dacă apucai s-o zăreşti, în clipa când îţi trecea ca un proiectil pe sub ochi,cu o repeziciune năucitoare… Poftim de încearcă să prinzi din zbor o ghiulea, în momentul când ţâşneşte din gura tunului…!

Precum am mai spus, nu exista nici un fel de indiciu în privinţa sistemului de construcţie al motorului acestei maşini. Singurul lucru precis, fiindcă fusese constatat de toată lumea, era că automobilul respectiv nu lăsa în urma lui nici un fir de fum, nici o dâră de aburi, nici un miros de petrol sau de ulei mineral. De aici se putea trage concluzia că era vorba de un mecanism pus în mişcare de un fluid electric şi prevăzut cu nişte acumulatori de un tip cu totul necunoscut, constituind o sursă de energie, ca să zic aşa, inepuizabilă.

Astfel stând lucrurile, imaginaţia mulţimii, înfierbântată peste măsură, se simţi ispitită să vadă cu totul altceva în automobilul misterios: un fel de caretă supranaturală mânată de o arătare, unul din tartorii ce aţâţau focul gheenei, o piază-rea sosită de pe celălalt tărâm, o spurcăciune scăpată din cine ştie ce menajerie de monştri sau, pentru a le întruchipa pe toate într-un prototip, de tartorul dracilor în persoană, Belzebut ori Scaraoţchi, care se încumeta să înfrunte orice împotrivire din partea oamenilor, având la îndemână nevăzuta şi neţărmurita lui putere diavolească.

Chiar de-ar fi fost Satana în persoană, însă, tot n-avea dreptul să circule cu o viteză atât de mare pe şoselele Statelor Unite, fără o autorizaţie specială, fără un număr de

ordine şi fără un permis în regulă, şi mai mult ca sigur nici o administraţi municipală nu i-ar fi îngăduit, cu nici un preţ, să umble cu „două sute cincizeci” pe oră. Aşadar, pentru ca viaţa cetăţenilor să poată fi pusă la adăpost,trebuia neapărat să se găsească un mijloc de a stăvili fantezia şoferului mascat.

Şi nu numai atât, dar Pennsylvania nu fu singura hărăzită să slujească drept velodrom pentru aceste exhibiţii sportive. Puţin mai târziu, apariţia maşinii avea să fie semnalată de rapoartele poliţieneşti şi în alte state, bunăoară în Kentucky, în preajma oraşului Frankfort; în Ohio, în apropiere de Columbus; în Tennesse, undeva pe lângă Nash-ville, în Missouri, în împrejurimile capitalei Jefferson; în fine, în Illinois, pe diverse şosele ce se îndreaptă spre Chicago.

Acum, când toată lumea era în stare de alarmă, autorităţile municipale aveau datoria să ia măsurile pe care le socoteau necesare împotriva acestui pericol obştesc. Ca să încerce cineva să prindă din urmă o maşină ce gonea cu asemenea iuţeală, fireşte că nici vorbă nu putea să fie. Exista totuşi un mijloc care n-ar fi dat greş, şi anume, acela de a se aşeza în diverse locuri de-a curmezişul drumurilor nişte baraje atât de solide, încât, izbindu-se de ele la un moment dat, să se sfărâme în mii de bucăţi.

— Ba bine că nu! bodogăneau cei care nu puneau nici un temei pe aşa ceva. Ca şi când turbatul ăsta nu s-ar pricepe s-o ia pe de lături şi să ocolească obstacolele…

— La o adică, să sară chiar peste baraje! le cântau în strună alţii.

— Păi dac-o fi chiar dracul gol, precum se spune, nu se poate să nu aibă aripi, de vreme ce-a fost şi el înger odată, şi atunci ce-l împiedică să-şi ia zborul?

Vorbe de clacă, bineînţeles, care nu meritau nici cea mai mică atenţie. Şi apoi, vă întreb, dacă tartorul dracilor ar fi fost înzestrat cu o pereche de aripi, de ce atunci se încăpăţâna să circule pe scoarţa Pământului în loc să se avânte în spaţii, ca pasărea ce zboară liberă în văzduh…?

Cam astea erau împrejurările ce, pe bună dreptate, dădeau atâta bătaie de cap forurilor superioare ale poliţiei din Washington, ferm hotărâte să pună odată capăt unei situaţii care nu se mai putea prelungi.

Iată însă că, în ultima săptămână a lunii mai, lucrurile luară o nouă întorsătură şi totul părea să arate că Statele Unite reuşiseră în sfârşit să se descotorosească de „monstrul” ce rămăsese până atunci învăluit în mister. Ba chiar aveam motive să credem că Lumea Veche s-ar fi putut să fie scutită de vizita pe care automobilistul acesta, pe cât de năstruşnic, pe atât de periculos, o făcuse Lumii Noi.

Cum spuneam deci, la vremea aceea, în diferite ziare ale federaţiei americane apărea o ştire pe care v-o împărtăşim la rândul nostru în cele ce urmează; cât despre comentariile cu care o întâmpinară cititorii, sunt lesne de închipuit.

Din iniţiativa Automobil-Clubului tocmai se organizase un concurs ce trebuia să se desfăşoare în Wisconsin, pe una din şoselele de pe teritoriul acestui stat, a cărui capitală este Madison. Şoseaua respectivă constituie, pe o distanţă de două sute de mile, o pistă excelentă pentru asemenea concursuri, începând de la Prairie du Chien, oraş aflat la frontiera de vest, şi terminându-se după ce trece mai întâi prin Madison, puţin mai sus de Milwaukee, pe malul lacului Michigan. Singura care se poate spune că o depăşeşte în privinţa asta, având un parcurs de optzeci şi doi kilometri în linie dreaptă, este, în Japonia, şoseaua dintre Nikko şi Namode.

Un mare număr de maşini, reprezentând cele mai renumite mărci de automobile, erau înscrise să ia parte la acest concurs, unde se hotărâse, în prealabil, să fie admis orice sistem de motor, fără să se facă nici o distincţie. Până şi motocicletele puteau concura, disputând aceleaşi premii ca şi automobilele. Spectatorii aveau deci ocazia să vadă motociclete model Hurter şi Dietrich în rând cu maşinile uşoare produse de Goburn şi Briile, fraţii Renault, Richard-

Brasier, Decau-ville, Darrac, Ader, Bayard, Clement, Chenard şi Walcker, cu autoturismele tip Gillet-Forest, Harward-Watson, cu limuzinele tip Mors. Mercedes, Charron-Girardot-Voigt, Hotchkiss, Paubard-Levassor, Dion-Bouton, Gardner-Serpollet, Turcat-Mery, Hirschler şi Lobano etc., adică mărci de toate naţionalităţile.

Suma pe care o totalizau diferitele premii era considerabilă, ridicându-se la cincizeci de mii de dolari, nici mai mult, nici mai puţin. Dat fiind valoarea acestor premii, întrecerea avea să fie cu siguranţă plină de însufleţire. Precum se vede, cei mai vestiţi fabricanţi se grăbiseră să răspundă la invitaţia Automobil-Clubului, trimiţând cele mai perfecţionate tipuri de maşini ieşite din atelierele lor. După datele obţinute, erau vreo patruzeci de sisteme diferite; care acţionate cu aburi, care cu alcool sau cu petrol, care cu motor electric; toate însă deopotrivă trecuseră cu succes examenul într-o serie de concursuri sportive de mare răsunet.

Se calculase că, având în vedere viteza maximă pe oră ce putea fi atinsă, adică între o sută treizeci şi o sută patruzeci de kilometri, şi în raport cu parcursul de două sute de mile, această competiţie internaţională nu putea să dureze decât trei ore. De aceea, pentru a înlătura orice pericol, autorităţile din Wisconsin suspendaseră circulaţia oricărui vehicul între Prairie du Chien şi Milwaukee, în prima jumătate a zilei de 30 mai.

Aşadar, nici un accident nu era posibil, afară de cele pe care le-ar fi putut suferi concurenţii în toiul întrecerii. Asta însă era treaba lor, după cum se spune de obicei cu inima uşoară. în schimb, datorită măsurilor luate cu multă chibzuinţă, nu exista nici un motiv de îngrijorare atât pentru soarta vehiculelor, cât şi a pietonilor. În ziua respectivă, lumea dădu năvală, dornică să asiste la concurs, din toate colturile Wisconsinului şi nu numai atât, dar printre spectatori erau câteva mii de curioşi veniţi într-un

suflet din statele învecinate, din Illinois, din Michigan, din Iowa, din Indiana, ba chiar şi din statul New York.

Se înţelege de la sine că printre aceşti amatori de competiţii sportive se aflau şi numeroşi străini, englezi, francezi, germani, austrieci, şi, cum era şi firesc, fiecare din ei dorea în adâncul inimii sale să câştige concursul maşinile conduse de conaţionalii lui.

Trebuie de asemenea să menţionăm că, de vreme ce întrecerea despre care vorbim avea loc pe teritoriul Statelor Unite, patria fabuloasă a celor mai înfocaţi amatori de pariuri din lume, se făcuseră o mulţime de rămăşaguri în fel şi chip şi pe sume importante. Existau chiar agenţii speciale unde se primeau pariurile, al căror număr sporise considerabil pe Noul Continent, în ultima săptămână a lunii mai, valoarea lor ridicându-se la nu ştiu câte sute de mii de dolari.

Semnalul de plecare urma să fie dat la orele opt dimineaţa de către un starter care trebuia să cronometreze cursa. Pentru a se evita îmbulzeala ca şi accidentele ce s-ar fi produs din pricina ei, se hotărâse ca automobilele să pornească rând pe rând, la intervale de câte două minute, în mijlocul unui furnicar de spectatori ce înnegreau marginile şoselei. Premiul întâi urma să fie acordat maşinii care avea să străbată în cel mai scurt timp distanţa dintre Prairie du Chien şi Milwaukee.

Primele zece maşini ieşite la sorţi plecaseră între orele opt şi opt şi douăzeci. Şi, după toate probabilităţile, bineînţeles în cazul când nu s-ar fi întâmplat nici un accident, aveau să ajungă la ţintă înainte de unsprezece. Celelalte trebuiau să urmeze în ordinea stabilită prin sorţi. De-a lungul şoselei erau postaţi, la o distanţă de o jumătate de milă unul de altul, agenţi de poliţie, care trebuiau să fie cu ochii în patru. Răspândiţi pe tot parcursul, de la un capăt la altul al drumului, curioşii stăteau ticsiţi la start, şi veniseră în număr şi mai mare la Madison, adică la mijlocul traseului,

pentru ca la Milwaukee, punctul terminus al întrecerii, să aştepte o mulţime imensă.

Trecuse o oră şi jumătate. Nu mai rămăsese nici un vehicul la startul de la Prairie du Chien. Datorită comunicărilor telefonice, publicul era pus la curent din cinci în cinci minute cu situaţia de pe traseu şi cu ordinea în care se perindau concurenţii. La jumătatea drumului dintre Madison şi Milwaukee se plasase în frunte o maşină de patru cilindri şi douăzeci cai-putere, fabricată de fraţii Renault şi dotată cu pneuri Michelin, după care venea la o mică distanţă un automobil Harward-Watson şi, în sfârşit, o maşină Dion-Bouton. între timp se produsese o serie de defecţiuni, unele motoare nu funcţionau cum trebuie, câteva vehicule rămăseseră în pană şi, pe cât se părea, dintre toţi concurenţii doar cel mult zece sau doisprezece mai puteau fi în măsură să ajungă la ţintă. Dar cu toate că, până în momentul acela, cursa se soldase cu câţiva accidentaţi, niciunul, din fericire, nu era grav rănit. De altminteri, chiar dacă s-ar fi întâmplat să-şi piardă cineva viaţa, n-ar fi fost decât o bagatelă, căreia i s-ar fi acordat prea puţină importanţă pe aceste tărâmuri ale continentului american, unde la fiece pas ţi-e dat să întâlneşti un prilej de mirare.

Se înţelege de la sine că, mai cu seamă în apropiere de Milwaukee, curiozitatea şi pasiunile aveau să se dezlănţuie din plin, atingând punctul culminant. Pe malul apusean al lacului Michigan se înălţa un stâlp marcând linia de sosire, prevăzut cu drapelele tuturor ţărilor de pe glob.

Aşadar, după orele zece, se ştia lămurii că premiul cel mare, de douăzeci de mii de dolari, nu mai putea fi disputat decât de cinci automobile, două americane, două franceze şi unul englez, datorită distanţei considerabile cu care acestea reuşiseră să depăşească pe celelalte concurente, rămase în urmă din pricina diverselor accidente suferite pe parcurs. Vă puteţi închipui cu ce înfierbântare se făceau ultimele pariuri, cu atât mai mult, cu cât era în joc orgoliul

naţional. Agenţiile abia dacă mai pridideau să satisfacă cererile de care erau năpădite. Sumele puse la bătaie creşteau vertiginos. Reprezentanţii celor mai renumite mărci, care se aflau în frunte, erau gata să se încaiere şi dacă revolverul sau aşa-numitul bowie-knife nu intraseră încă în acţiune, nici mult nu mai lipsea!

— Pariez, unu contra trei, pe Harward-Watson…!

— Unu contra doi, pe Dion-Bouton…!

— Unu la unu, pe fraţii Renault…!

Asemenea strigăte răsunau pe tot parcursul, pe măsură ce ştirile transmise prin telefon se răspândeau din gură în gură.

Pe la nouă şi jumătate însă, după cum arăta ceasornicul primăriei din Prairie du Chien, la vreo două mile mai sus de respectivul orăşel, se auzi răbufnind pe şosea un vuiet cumplit, ce se rostogolea, înfăşurat într-un nor gros de praf şi însoţit de nişte şuierături asemănătoare cu semnalele unei sirene de vapor.

Spectatorii abia dacă mai apucară să se dea la o parte pentru a nu fi stâlciţi, evitând o nenorocire ce ar fi făcut cu siguranţă sute de victime. Norul de colb trecu ca o trombă, aşa încât cei de faţă nu reuşiră să întrezărească maşinăria ce gonea cu asemenea viteză.

Se putea spune, fără nici o exagerare, că mergea probabil cu două sute patruzeci pe oră.

De altfel, cât ai clipi din ochi se şi făcu nevăzută, lăsând în urmă o lungă trâmbă de praf alb, aidoma dârei de aburi pe care o lasă locomotiva unui rapid.

Evident nu putea fi decât un automobil înzestrat cu un motor într-adevăr excepţional. Păstrând acelaşi ritm, timp de o oră, era imposibil să nu ajungă la un moment dat concurentele aflate în frunte, ba chiar să le şi întreacă, de vreme ce înainta cu o viteză de două ori mai mare decât a lor, şi să sosească primul la capătul cursei.

În aceeaşi clipă, toţi din toate părţile începură să strige în gura mare, deşi mulţimea ticsită pe marginea şoselei nu

mai avea acum nici un motiv de alarmă.

— Trebuie să fie maşina infernală de care s-a zvonit acum vreo două săptămâni…!

— Sigur că da!… Aceea care a trecut prin Illinois, Ohio şi Michigan, fără ca poliţia să poată pune mâna pe ea…!

— Şi despre care nu s-a auzit nimic în ultima vreme, din fericire pentru viaţa cetăţenilor…!

— Ba se credea chiar că se isprăvise cu ea, că se făcuse praf cine ştie pe unde, că pierise pe veci…!

— Da, da!… Careta dracului, încinsă cu focul gheenei şi mânată de Sarsailă în persoană!

Chiar aşa, dacă nu era Satana, cine altul putea fi oare şoferul misterios care conducea cu o viteză fantastică nu mai puţin misteriosul automobil…?

În orice caz, nu mai încape nici o îndoială că maşina care alerga în momentul acela pe şosea spre Madison era una şi aceeaşi cu vehiculul ce făcuse mai înainte atâta vâlvă şi căruia nici un agent nu reuşise să-i dea de urmă! Dacă poliţia îşi închipuia cumva că nu va mai avea prilejul să audă vorbindu-se despre el, aflaţi atunci că se înşela amarnic – ceea ce se poate întâmpla la fel de bine pe continentul american, ca-n orice altă parte a lumii.

După uimirea încercată în primul moment, cei mai sprinteni la minte se repeziră la telefon să dea de ştire diverselor oficii de pe parcurs, atrăgându-le atenţia asupra pericolelor ce ameninţau automobilele în întrecere, risipite de-a lungul şoselei, atunci când conducătorul necunoscut, aflat la volanul maşinii ce străbătea fulgerător distanţele, avea să se năpustească asupra lor ca o avalanşă. Nici vorbă că aveau să fie strivite, sfărâmate, nimicite, şi cine ştie dacă, în schimb, din ciocnirea asta catastrofală, dumnealui n-o să scape teafăr, sănătos, ca şi cum nimic n-ar fi fost…?

După toate semnele, părea să fie atât de iscusit, mai iscusit chiar decât cel mai dibaci şofer din lume, şi atât de sigur pe ochii şi pe mâinile lui, în timp ce îşi conducea maşină, încât fără doar şi poate va şti cum să facă să nu se izbească de

nici un obstacol! În orice caz, cu toate măsurile luate de autorităţile din Wisconsin, pentru ca şoseaua să fie exclusiv la dispoziţia participanţilor la concursul automobilistic internaţional, situaţia nu mai era aceeaşi în momentul de faţă.

Iată ce puturăm afla din gura participanţilor la concurs, care, în urma telefoanelor primite, se văzuseră siliţi să întrerupă întrecerea ce trebuia să fie încununată cu marele premiu al Automobil-Clubului. După aprecierea lor, maşina miraculoasă mergea cu o sută treizeci de mile pe oră, nici mai mult, nici mai puţin. În orice caz, trecuse pe lângă ei cu o viteză atât de mare, încât în momentul acela abia dacă apucaseră să desluşească înfăţişarea vehiculului respectiv, a cărui formă şuie îl făcea să semene cu un fus lung de aproximativ zece metri. Iar roţile lui se învârteau atât de iute, încât spiţele păreau să se contopească. Încolo tot ce se mai putea spune era că maşina nu lăsa în urmă nici o dâră de aburi sau de fum şi nici un fel de miros.

Cât priveşte persoana care o conducea, stând ferecată înăuntrul automobilului, nimeni nu reuşise măcar s-o zărească, aşa încât rămăsese la fel de misterioasă ca şi atunci când apariţia ei fusese pentru prima oară semnalată pe şoselele Statelor Unite.

Sosirea acestui outsider fusese anunţată din vreme la Milwaukee de oficiile telefonice. E lesne de închipuit, cred, vâlva pe care putea s-o stârnească o veste de felul acesta. Primul lucru la care se gândi toată lumea fu să caute printr-un mijloc oarecare să aţină calea „proiectilului”, bunăoară să aşeze de-a curmezişul drumului un obstacol de care să se izbească, sfărâmându-se în mii de bucăţi!… Mai avea însă răgaz pentru aşa ceva, când maşina putea să sosească din moment în moment?… La ce bun, de altminteri? Până la urmă, volens aut nolens, şoferul tot trebuia să se oprească, deoarece drumul carosabil se termina pe malul lacului Michigan peste care maşina nu ştiu cum ar fi putut să

treacă, decât doar dacă s-ar fi metamorfozat într-un aparat de navigaţie…

Aşa îşi făcură în sinea lor socoteala spectatorii ce aşteptau grămadă pe şosea, mai sus de Milwaukee, după ce, bineînţeles, avuseseră grijă să se retragă la o distanţă destul de mare, ca să nu fie cumva daţi peste cap de vijelia aceea năprasnică.

Pe urmă şi acolo, ca şi la Prairie du Chien ori ca la Madison, cele mai extravagante ipoteze începură să se răspândească. Şi chiar şi cei care nu voiau cu nici un chip să admită că şoferul misterios ar putea fi însuşi diavolul întruchipat nu pregetau totuşi să vadă în el un fel de monstru apocaliptic, scăpat din cine ştie ce fantastice vizuini.

Şi acum toată lumea aştepta cu-cea mai mare curiozitate automobilul anunţat, care putea să apară, nu din minut în minut, ci din clipă-n clipă.

Şi chiar aşa, ceasul nu arăta nici unsprezece când se auzi un vuiet în depărtare, în vreme ce colbul de pe şosea se ridica rotindu-se învolburat în văzduh. Un sunet strident de ţignal spinteca mereu aerul, poftind mulţimea să se dea la o parte din calea zmeului. Precum se vedea nu avea de gând să-şi micşoreze viteza… Cu toate astea lacul Michigan era la o distanţă de cel mult o jumătate de milă şi, aşa cum gonea nebuneşte, putea foarte bine să nimerească în fundul apei!… Ori poate că mecanicul nu mai era stăpân pe maşinărie…?

În scurt timp, nu mai rămăsese nici o îndoială în privinţa asta. Ca fulgerul de repede, vehiculul ajunse în dreptul oraşului Milwaukee. Cine poate să ştie însă ce se va fi întâmplat mai târziu, după ce a trecut de Milwaukee? Să se fi cufundat oare în valurile lacului Michigan…?

Atâta doar se ştie că se făcuse nevăzut la prima cotitură, fără să lase nici o urmă pe unde trecuse.

Capitolul V.

APROAPE DE LITORALUL NOII ANGLII.

La vremea când ziarele americane împărtăşeau cititorilor întâmplările mai sus arătate, apucasem să mă întorc de o lună la Washington.

Îndată după sosire, prima mea grijă fusese să mă înfăţişez şefului meu. Numai că, din păcate, nu reuşii să dau ochii cu el numaidecât. Nu ştiu ce treburi familiale îl obligau să lipsească vreo câteva săptămâni din oraş. Eram convins însă că domnul Ward cunoştea eşecul cu care se soldase misiunea mea. Reportajele apărute în diverse gazete din Carolina de Nord zugrăviseră în amănunţime şi cu cea mai mare exactitate ascensiunea pe care o făcusem pe Great-Eyry, împreună cu primarul oraşului Morganton.

Vă daţi seama, cred, cât sânge rău îmi făcusem din pricina acestei încercări zadarnice, ea să nu mai vorbesc de curiozitatea pe care nu reuşisem să mi-o satisfac. Într-adevăr, nu puteam deloc să mă împac cu gândul că nici de aci înainte n-o să am prilejul acesta… Cum aşa: să nu ajung eu în vecii vecilor să descopăr tainele pe care Great-Eyry le ţinea ferecate?… Nu, odată cu capul! Chiar de ar fi să pornesc iar la atac, de zece ori, de douăzeci de ori în şir…!

Evident, nu putea fi chiar un lucru mai presus de puterile omeneşti să încerci a-ţi deschide drum spre inima cetăţii de piatră. S-ar fi putut, bunăoară, ridica o schelă până la nivelul uriaşelor metereze sau sfredeli o galerie în peretele stâncilor masive ce o înconjurau ca un zid. Nu era, în orice caz, ceva imposibil. Doar inginerii noştri pun umărul, zi de zi, la lucrări mult mai grele. atâta numai că, în toată povestea asta cu Great Eyry, mai trebuia să ţinem seama şi de cheltuielile care, în cazul de faţă, ar fi fost mult prea mari în raport cu foloasele.

Probabil că s-ar fi ridicat la vreo câteva mii de dolari şi, la urma urmei, vă întreb, la ce ar fi slujit o atât de costisitoare operaţie?… Dacă în punctul respectiv din lanţul Munţilor Albaştri s-ar fi aflat un vulcan, nu exista nici un mijloc posibil pentru a-l stinge, după cum, tot aşa, în cazul când împrejurimile ar fi fost ameninţate de o erupţie, nimeni n-ar

fi putut-o împiedica… Aşa încât toate eforturile ar fi fost făcute în pagubă; cel mult ar fi reuşit să potolească curiozitatea mulţimii.

În orice caz, oricât de puternic era interesul pe care-l manifestam pentru Great-Eyry şi cu toate că ardeam de nerăbdare să pun piciorul pe culmea lui, nu m-aş fi încumetat să mă aventurez într-o treabă ca asta pe propria mea cheltuială, mulţumindu-mă să-mi spun în petro: „Mă mir cum de nu se găseşte vreun miliardar american pe care să-l ispitească o asemenea tentativă?… Iată un lucru pe care ar trebui cu orice preţ să-l ducă la bun sfârşit un magnat ca Gould, ca Astor, ca Vanderbilt, Rockefeller, Mackaysauca Pierrepont-Morgan!… atâta rău! Numai aşa ceva nu le-ar trece prin minte! Trustmenii ăştia, cât sunt ei de bogaţi, au alte gânduri în cap!”

Ei, da, fireşte, dacă în măruntaiele muntelui, acolo sus între ziduri, s-ar fi găsit cumva nişte filoane bogate de aur sau de argint, atunci poate s-ar fi pus în mişcare… O asemenea ipoteză însă era lipsită de orice fundament! Lanţul Munţilor Apalachas nu se află nici în California, nici în Klondike, nici în Australia şi nici în Transvaal, îmbelşugate meleaguri dotate cu neistovite zăcăminte aurifere…!

În sfârşit, în ziua de 15 iunie, dimineaţa, domnul Ward mă primi la el în birou. Şi cu toate că aflase rezultatul anchetei pe care mi-o încredinţase şi care dăduse greş, mă primi destul de bine.

— Lume nouă, s-a întors Strock, exclamă dânsul când mă văzu în prag. Bietul băiat, să nu facă el nici o scofală…!

— Chiar niciuna, domnule Ward, de parcă m-aţi fi trimis într-o anchetă pe Lună, îi răspunsei. Fiindcă, ce-i drept, piedicile pe care le-am întâmpinat au fost pur materiale, dar, în condiţiile în care s-a desfăşurat operaţia, obstacolele acestea erau mai presus de puterile noastre…!

— Te cred, Strock, te cred din toată inima!… Fapt este că n-ai reuşit să descoperi nimic din ce se întâmplă pe Great-

Eyry…

— Nimic, domnule Ward…

— Dar, ia spune, în vremea asta nu s-a mai văzut ţâşnind nici o limbă de foc…?

— Niciuna.

— Şi nu s-a auzit nici un zgomot suspect…?

— Nici.

— Va să zică nu se ştie nici acum dacă e sau nu vorba de vreun vulcan…?

— Nici acum, domnule Ward, dar dacă vulcanul ăsta există într-adevăr, avem toate motivele să credem că doarme dus…

— Ei, spuse iar domnul Ward, nimic nu ne poate garanta că într-o bună zi n-o să se trezească din somn. Vezi dumneata, Strock, nu ajunge ca un vulcan să zacă aşa toropit, ci trebuie să fie cu desăvârşire stins!… Doar dacă zvonurile astea nu se vor fi născut cumva în fantezia cetăţenilor din Carolina…!

— N-aş crede, domnule Ward, îl asigurai cu. Domnia sa, domnul Smith, primarul oraşului Morganton, ca şi amicul dumisale, primarul din Pleasant-Garden, sunt categorici în privinţa asta. Da, chiar aşa a fost. S-au văzut ţâşnind limbi de foc în vârful muntelui Great-Eyry!… Da, într-adevăr, s-au auzit nişte zgomote curioase ce veneau dintr-acolo… Nu mai încape nici o îndoială că aceste fenomene s-au întâmplat în realitate…!

— Perfect, declară domnul Ward. sunt de acord cu dumneata că nici primarii, nici cetăţenii aflaţi sub oblăduirea lor nu s-au înşelat!… Oricum ar fi, până la urmă, Great-Eyry n-a binevoit încă să-şi trădeze secretul…

— Cine vrea cu tot dinadinsul să-l afle, domnule Ward, trebuie să ştie şi cât costă treaba asta şi astfel, acoperind cheltuielile necesare, până la sfârşit, nu se poate ca târnăcopul şi dinamita să nu vină de hac meterezelor de piatră…

— Nu mă îndoiesc! mărturisi domnul Ward. Numai că nu e ceva chiar atât de urgent, aşa că mai putem aştepta încă puţin! De altminteri, sunt convins că în cele din urmă natura o să ne dezvăluie de la sine misterul ăsta…

— Domnule Ward, îmi pare foarte rău, o spun cu mâna pe inimă, că n-am reuşit să duc până la capăt misiunea pe care mi-aţi încredinţat-o…

— Bine, bine, nu trebuie să-ţi faci sânge rău pentru asta. Strock, priveşte lucrurile cu înţelepciune, chiar dacă ai suferit un eşec!… Ştii doar că nu tot ce facem ne merge din plin şi că operaţiile puse la cale de poliţie nu sunt chiar totdeauna neapărat încununate de succes!… Gândeşte-te numai, în chestiunile penale, de câte ori nu ne scapă din mână vinovaţii, ba mai mult, aş putea spune chiar că n-am reuşi să arestăm nici măcar unul singur dintre ei, dacă ar fi ceva mai ageri la minte, mai puţin imprudenţi, îndeosebi dacă nu s-ar da singuri de gol ca nişte proşti!… Vorbind însă vrute şi nevrute, ne pică singuri în mână!… Eu, să-ţi spun drept, cred că nimic nu poate fi mai uşor decât să pui la cale o fărădelege, un asasinat sau o tâlhărie, şi s-o înfăptuieşti în aşa fel încât să nu trezeşti nici o bănuială, zădărnicind toate străduinţele urmăritorilor. îţi dai seama, Strock, că n-am să mă apuc tocmai eu să-i învăţ ce înseamnă dibăcia şi prudenţa pe domnii criminali!… De altfel, cum ţi-am spus, pe mulţi dintre ei poliţia n-a ajuns să-i descopere niciodată!

În privinţa asta, eram întru totul de părerea şefului meu: nicăieri parcă nu întâlneşti atâţia imbecili ca în lumea făcătorilor de rele!

Oricum însă mi se părea de mirare – de ce n-aş spune-o cinstit? – faptul că autorităţile, municipale sau mai ştiu eu care, nu reuşiseră încă să lămurească întâmplările petrecute recent pe teritoriul anumitor state. De aceea, când domnul Ward aduse vorba despre ele, nu mă putui împiedica să-i mărturisesc că eram peste măsură de nedumerit.

Mă refeream la vehiculul care, izbutind să scape de sub orice control, cutreierase în ultima vreme şoselele, constituind o cumplită primejdie pentru pietonii, caii şi trăsurile ce circulau pe aceleaşi drumuri. Se ştia în ce condiţii ajunsese să bată toate recordurile automobilistice de viteză. Autorităţile fuseseră încunoştiinţate de treaba asta încă din primele zile, drept care luaseră măsuri să i se dreseze proces-verbal de contravenţie năstruşnicului inventator şi să se pună odată pentru totdeauna capăt năzbâtiilor sale atât de periculoase. Nici nu-ţi dădeai seama când răsărea ca din pământ, ieşind la iveală şi făcându-se nevăzut cu iuţeala fulgerului. O mulţime de agenţi destoinici se puseseră în mişcare, niciunul însă nu izbutise să dea de urma delicventului. Ba unde mai puneţi că de curând, în toiul unui concurs organizat de Automobil-Clubul american între Prairie du Chien şi Milwaukee, străbătuse în mai puţin de două ore o distanţă de două sute de mile...!

De atunci nu se mai aflase nimic despre soarta lui!... Cine ştie dacă, ajungând la capătul drumului şi neputând să frâneze la timp din pricina avântului pe care şi-l luase, aparatul nu va fi ajuns cumva pe fundul lacului Michigan?... Puteam fi oare convinşi că automobilul îşi găsise astfel sfârşitul, împreună cu conducătorul lui, şi că, de aci încolo, în vecii vecilor, n-o să se mai audă vorbindu-se nici despre unul, nici despre celălalt?... În marea lor majoritate însă cetăţenii nu voiau să admită soluţia aceasta, fără doar şi poate cea mai fericită, ci cu atât mai vârtos se aşteptau să-l vadă ieşind iar la iveală!

Îmi dădeam seama că pentru domnul Ward întâmplarea respectivă făcea parte din domeniul lucrurilor extraordinare şi, la rândul meu, mărturisesc că împărtăşeam punctul său de vedere. Şi, în cazul când îndrăcitul şofer nu avea să mai dea nici un semn de viaţă, eram pe deplin îndreptăţiţi să socotim apariţia lui printre misterele sortite să rămână pe veci nepătrunse pentru mintea omenească.

Şeful meu şi cu mine stăturăm de vorbă, aşadar, o bucată de vreme despre chestiunea aceasta, şi tocmai când credeam că discuţia e pe cale să se încheie, după ce făcu câţiva paşi prin încăpere, domnul Ward adăugă:

— Da!… într-adevăr, nu mi-a fost dat până acum să văd o bazaconie ca asta că se întâmplată în timpul concursului internaţional, în apropiere de Milwaukee… Am să-ţi arăt acum însă o altă bazaconie tot atât de mare!

Şi domnul Ward îmi înmână un raport proaspăt primit din partea poliţiei din Boston în legătură cu un fapt pe care, în aceeaşi seară, ziarele aveau să-l împărtăşească publicului.

În timp ce-l citeam, domnul Ward luă loc la birou şi se apucă să termine o scrisoare pe care tocmai începuse s-o scrie la sosirea mea. Mă aşezai lângă fereastră şi, aplecându-mă cu cea mai mare atenţie asupra raportului cu pricina, luai cunoştinţă de cuprinsul lui.

De câteva zile, apele teritoriale ale Noii Anglii, în apropiere de litoralul statelor Mâine, Connecticut şi Massachusetts, erau tulburate de un fenomen asupra căruia nimeni nu reuşise să se dumerească.

Era vorba de un corp masiv în mişcare, ce ieşea la iveală din apă la o depărtare de vreo două sau trei mile de coastă, zburdând încolo şi încoace cu o uimitoare sprinteneală. Apoi pornea mai departe, lunecând printre valuri, ca în scurt timp să dispară în largul mării. Corpul acesta compact se deplasa cu o viteză atât de mare, încât cei de pe mal, folosind cele mai puternice ocheane, abia mai puteau să-l urmărească. Nu părea să fie mai lung de treizeci de picioare, având un aspect fusiform şi o culoare verzuie, ce-l făceau să se confunde cu valurile mării. Cel mai adeseori fusese observat în diverse puncte de pe litoralul american situat între Capul Nord, pe teritoriul statului Connecticut,şi Capul Sabie în Noua Scoţie, la extremitatea occidentală a coastei.

La Providence, la Boston, la Portsmouth, la Portland, mai multe şalupe cu aburi căutaseră în repetate rânduri să se

apropie de corpul acela în veşnică mişcare, ba chiar să-l şi fugărească. Niciuna însă nu reuşise să-l ajungă. De altfel, ar fi fost de prisos să încerce să-l urmărească, lucru de care toată lumea putuse să-şi dea seama foarte curând: în câteva clipe se topea în depărtare, dispărând din câmpul vizual.

Nu e de mirare deci că se născuseră o sumedenie de opinii în privinţa identităţii obiectului cu pricina. Până una, alta, însă,niciuna din ipotezele făcute nu se bizuia pe ceva sigur şi nici chiar cei care toată viaţa trăiseră pe marc nu reuşeau să dea de un căpătâi.

La început, şi marinarii, şi pescarii socotiseră că nu putea fi decât vreun mamifer din ordinul cetaceelor. Numai că, după cum se ştie, animalele de felul acesta obişnuiesc să se cufunde când şi când, la intervale regulate, pentru ca, după ce stau câteva minute sub apă, să iasă la suprafaţă, făcând să ţâşnească prin răsuflătorile lor coloane de apă amestecată cu aer. Până în momentul acela însă niciodată animalul respectiv – dacă era într-adevăr o vieţuitoare – nu „pusese havuzul în mişcare”, cum spun vânătorii de balene, nu se dăduse de-a rostogolul în apă ca să se ascundă, după cum, tot aşa, nimeni nu văzuse, nici nu auzise răbufnirile vijelioase ale respiraţiei sale.

Şi atunci, de vreme ce nu făcea parte din clasa mamiferelor marine, ce altceva mai putea să fie decât vreun monstru necunoscut, venit din adâncurile oceanului, aidoma celor pomeniţi în legendele din vechime?… Cine ştie ce soi de lighioană va fi fost, la fel cu calmarul4, crakenul5 sau leviatanul6 ori cu vestiţii şerpi de mare, lighioană de care, pe bună dreptate, pescarii se temeau să nu fie atacaţi…?

În orice caz, de când monstrul, oricare şi oricum ar fi fost el, fusese zărit dând târcoale coastelor Noii Anglii, ambarcaţiile mai mici, şalupele de pescuit bunăoară, nu se mai încumetau să iasă în larg.

Îndată ce prindeau de veste că se arătase iar, se grăbeau care mai de care să se întoarcă din drum, îndreptându-se

spre portul cel mai apropiat. Era, firește, o măsură de prudență necesară și, dacă dihania s-ar fi întâmplat să fie de felul ei ceva mai agresivă, înțelepciunea te sfătuia să nu-ți pui pielea-n joc.

În schimb, velierele de cursă lungă sau vapoarele mari n-aveau nici un motiv să se teamă de monstrul cu pricina, fie el orice ar fi fost, balenă sau altă jivină. Bineînțeles că echipajele lor îl zăriseră de mai multe ori la o distanță de câteva mile. Dar cum încercau să se apropie de el, o lua din loc, îndepărtându-se cu asemenea iuțeală, încât cu nici un chip n-ar fi reușit să-l ajungă din urmă. Ba chiar odată, un mic bastiment din portul Boston, un crucișător, ieșise în larg ca să-i aţină calea sau, dacă nu, cel puțin să lanseze câteva proiectile în direcția sa. Cât ai bate din palme însă monstrul se aflase la o distanță mult prea mare care să-l mai poată atinge și expediția dăduse greș. De altfel până în momentul acela nu părea să fi pus gând rău șalupelor pescărești.

Ajungând aici, mă oprii o clipă din citit ca să-i spun domnului Ward:

— În definitiv, până acum nimeni n-a avut motiv să se plângă de apariția monstrului… Cum văd, se fereşte din calea vaselor mari, iar pe cele mici le cruță… Nu cred că locuitorii de pe coastă sunt chiar atât de neliniștiți…

— Şi totuși uite că sunt, Strock, dovadă raportul de față…

— Cu toate astea, domnule Ward, dihania nu pare câtuși de puțin primejdioasă… Din două, una – sau într-o bună zi o să plece aiurea, sau până la urmă o să fie capturată și ca mâine o s-o vedem la muzeul din Washington…

— Şi dacă nu e un monstru marin… îmi tăie vorba domnul Ward.

— Arunci ce poate să fie? întrebai eu, destul de nedumerit de cuvintele sale.

— Citeşte mai departe! spuse domnul Ward.

Aşa şi făcui şi iată ce-mi fu dat să aflu din lectura celei de-a doua părți a raportului, ce cuprindea unele pasaje subliniate de șeful meu cu creionul roșu.

O bucată de vreme toată lumea fusese convinsă că era vorba, într-adevăr, de un monstru marin, de a cărui prezenţă limanurile aveau să reuşească odată şi odată a se descotorosi, bineînţeles dacă lighioana avea să fie hărţuită cu toată străşnicia. Nu trecu mult însă şi se produse o schimbare în opinia publică. În cele din urmă, câţiva oameni mai luminaţi îşi puseră întrebarea dacă, în locul presupusului monstru, nu era cumva cine ştie ce aparat de navigaţie, care se tot vântura prin apele Noii Anglii.

Nu încăpea nici o îndoială că mecanismul acestui aparat atinsese o înaltă perfecţiune. Şi poate că, înainte de a da în vileag secretul invenţiei sale, cel ce o născocise căuta să atragă cumva atenţia mulţimii, dacă nu chiar să provoace oarecare panică în lumea navigatorilor. Siguranţa cu care manevra, repeziciunea mişcărilor sale, uşurinţa cu care izbutea să scape de urmăritori, datorită excepţionalei forţe de deplasare, toate astea erau parcă anume făcute ca să aţâţe curiozitatea!

La epoca respectivă fuseseră realizate însemnate progrese în arta navigaţiei mecanice. Transatlanticele reuşeau să atingă viteze atât de mari, încât nu le trebuia mai mult de cinci zile ca să străbată distanţa dintre vechiul şi noul continent. Şi inginerii nu-şi spuseseră încă ultimul cuvânt.

Marina militară, de altfel, nu rămăsese nici ea mai prejos. Crucişătoarele, torpiloarele şi contratopiloarele puteau foarte bine să se măsoare cu cele mai rapide pacheboturi de pe Atlantic, Pacific şi de pe Oceanul Indian.

Dacă, aşadar, era vorba de un vapor construit după un nou sistem, nimeni totuşi nu izbutise încă să-şi dea seama de aspectul lui exterior. cât priveşte motorul cu care era înzestrat, nu încăpea nici o îndoială că avea o putere ce depăşea cu mult cele mai perfecţionate motoare de acelaşi gen. Imposibil de aflat însă dacă această forţă dinamică se datora unui fluid şi cărui fluid anume: vaporilor de apă sau electricităţii. Se ştia doar atât: că, fiind lipsit de vele, nu se

folosea de suflarea vântului şi că, de asemenea, neavând nici hornuri, motorul nu era acţionat de aburi.

Ajungând la acest pasaj, ridicai din nou ochii de pe raport, întrerupându-mi lectura, şi începui a rumega în minte ceea ce citisem până atunci.

— La ce te gândeşti,Strock?… mă întrebă şeful.

— Mă gândeam, domnule Ward, că vaporul despre care e vorba aici pare să aibă un motor tot atât de puternic şi la fel de misterios ca şi automobilul acela năstruşnic despre care nu s-a auzit nimic de când cu concursul American-Clubului…

— Ai într-adevăr impresia asta, Strock…?

— Da, domnule Ward.

Aşa stând lucrurile, nu ne rămânea decât să tragem următoarea concluzie: dacă automobilistul misterios dispăruse fără urmă, dacă se înecase cumva, cu maşină, cu tot, în lacul Michigan, trebuia neapărat să obţinem cu orice preţ secretul deţinut de nu mai puţin misteriosul navigator, dorindu-i să nu-şi găsească sfârşitul în adâncul mării, înainte de a ni-l fi descoperit. Un inventator are tot interesul să-şi valorifice invenţia, nu-i aşa? E cu putinţă oare ca Statele Unite sau oricare alt stat din lume să nu i-o plătească atâta cât ar cere el…?

Din păcate însă, din moment ce inventatorul vehiculului terestru păstrase până la urmă cel mai deplin incognito, nu era de aşteptat cumva ca născocitorul aparatului nautic să ţină şi el să rămână necunoscut?… Presupunând chiar că primul mai trăia încă, fapt e că nu se mai ştia nimic despre el. Nu s-ar putea, aşadar, ca şi cu cel de-al doilea să se întâmple la fel şi, după ce se va fi învârtit un timp în preajma oraşelor Boston, Portsmouth şi Portland, să dispară la rândul său, fără să mai dea nici un semn de viaţă…?

Şi apoi mai era încă ceva ce venea în sprijinul acestei ipoteze şi anume faptul că, de când sosise raportul expediat din Washington, adică de douăzeci şi patru de ore,

semafoarele de pe litoral nu mai semnalizau în larg prezenţa năstruşnicului aparat…!

Trebuie să vă mai spun că nici în altă parte nu se arătase, pe lângă alte limanuri. Ca să dăm însă ca un fapt sigur că dispăruse definitiv, ar fi fost, orişicum, o prea mare îndrăzneală!

Se cuvine, de altminteri, să reţinem un lucru destul de important şi anume: pe cât se părea, ideea c-ar fi vorba de un cetaceu, un calmar sau o caracatiţă de proporţii fabuloase, într-un cuvânt, de un animal marin, fusese cu desăvârşire părăsită. În aceeaşi zi, diferite ziare din Statele Unite, ocupându-se de acest fapt divers, îl comentau în fel şi chip, ca să ajungă la încheierea că nu putea fi decât un aparat nautic, cu însuşiri superioare din punct de vedere al vitezei şi al posibilităţilor de manevră. Şi toate ajungeau la aceeaşi concluzie, susţinând că, desigur, vasul cu pricina era înzestrat cu un motor electric, deşi pe nimeni nu-l ducea capul să spună care putea fi sursa de energie electrică în cazul de faţă.

Era totuşi de mirare că presa nu apucase încă să semnaleze cititorilor – ceea ce nu va întârzia s-o facă, negreşit – o coincidenţă ciudată, care nu se putea să nu sară în ochi şi asupra căreia domnul Ward îmi atrase atenţia chiar în momentul când o remarcasem şi eu.

Într-adevăr, îndată după ce se constatase dispariţia automobilului năzdrăvan, nu mai puţinul năzdrăvanul vehicul nautic se arătase în larg. Iar cele două aparate dovedeau deopotrivă o prodigioasă forţă motrice… în cazul când ar fi ieşit din nou la iveală amândouă, unul pe uscat şi altul pe mare, atât ambarcaţiile, cât şi pietonii şi vehiculele terestre erau ameninţate de o primejdie la fel de mare… Şi atunci poliţia trebuia neapărat să intervină şi să găsească un mijloc ca să asigure viaţa călătorilor pe apă ca şi pe uscat!

E tocmai ceea ce spunea şi domnul Ward – un lucru limpede ca lumina zilei… Dar cum, în ce fel s-ar fi putut face

asta…?

În sfârşit, după ce mai stăturăm de vorbă o bucată de vreme, mă pregăteam să plec, când domnul Ward mă opri să mă întrebe:

— Nu ţi se pare, Strock, că există o asemănare destul de curioasă între vaporul cu pricina şi automobilul misterios, judecând după viteza prodigioasă cu care circulă amândouă…?

— Sigur că da, domnule Ward…!

— Ei vezi, cine ştie dacă nu e vorba de una şi aceeaşi maşinărie?:

Capitolul VI.

PRIMA SCRISOARE.

După ce mă despărţii de domnul Ward, mă îndreptai spre locuinţa mea din Long-Street.

Acolo, mă gândeam eu, puteam să chibzuiesc pe îndelete, fără să mă stinghereascâ nimeni, neavând nici nevastă, nici copil. Doar o slujnică bătrână, care vedea de casă şi care stătea la mine de vreo cincisprezece ani, după ce mai înainte fusese în serviciul mamei melc.

Cu o lună în urmă obţinusem un concediu. Mai aveam încă două săptămâni de vacanţă, bineînţeles dacă între timp nu interveneau cine ştie ce împrejurări neprevăzute, bunăoară o misiune ce nu suferea nici cea mai mică amânare.

După cum se ştie însă fusesem silit să-mi întrerup concediul trei zile din pricina anchetei pe care o avusesem de făcut asupra fenomenelor de pe Great-Eyry.

Şi acum parcă n-o să mi se încredinţeze tot mie sarcina de a descurca iţele întâmplărilor petrecute recent pe şoseaua ce duce spre Milwaukee şi pe mare, în apropiere de litoral, în dreptul portului Boston?… În sfârşit, o să vedem ce o să mai fie… Dar cum să dai de urma automobilului ori a vaporului cu pricina?… Bineînţeles, era la mijloc interesul obştesc. Siguranţa deplasărilor pe apă şi pe uscat cerea cu tot din adinsul să se pornească o anchetă în sensul acesta… La drept vorbind însă, ce se putea face, atâta vreme cât

vehiculele sau conducătorii lor nu erau nicăieri semnalaţi şi, chiar presupunând c-ar fi fost, cum, prin ce mijloc putea cineva să le aţină calea…?

Acasă, după masa de prânz, îmi aprinsei pipa şi despăturii ziarul… Dar să vă spun cinstit – nu prea obişnuiesc să-mi bat capul cu politica, iar nesfârşitele hărţuieli dintre republicani şi democraţi nu mă interesează câtuşi de puţin… Aşa că, din capul locului, începui cu rubrica faptelor diverse…

Să nu vă miraţi dacă am să vă mărturisesc că prima mea grijă fu să caut o informaţie oarecare, sosită din Carolina de Nord, în legătură cu evenimentele de pe Great-Eyry. Mă gândeam c-am să găsesc poate vreo ştire transmisă din Morganton sau din Pleasant-Garden… De altminteri, domnul Smith îmi promisese cu mâna pe conştiinţă să mă ţină la curent cu tot ce se întâmplă. În cazul când cuibul de piatră ar fi fost din nou învăpăiat de flăcări, mi-ar fi dat imediat de veste printr-o telegramă. Eram convins că primarul oraşului Morganton nutrea cu aceeaşi ardoare ca şi mine dorinţa de a răzbate cu orice preţ prin brâul de stânci şi nu aştepta decât să repete încercarea făcută împreună, îndată ce s-ar fi ivit ocazia… Dar, de la plecarea mea din Morganton, nu-mi sosise încă nici o depeşă acasă.

Citind ziarul, nu reuşii să aflu nici o noutate. Şi, fără să-mi dau seama, foile îmi scăpară din mână şi căzui pe gânduri…

Era ceva ce nu putea să-mi iasă deloc din minte, şi anume, părerea pe care şi-o exprimase domnul Ward, că s-ar putea ca vaporul şi automobilul să fie de fapt una şi aceeaşi maşină… Era perfect posibil deci ca ambele aparate să fi fost construite de aceeaşi mână… În orice caz, ca să meargă cu o asemenea viteză fantastică, ce depăşea aproape îndoit toate recordurile de viteză stabilite până în momentul acela, pe uscat ca şi pe apă, înseamnă că motorul ce le punea în mişcare era identic…

„Trebuie să fie acelaşi inventator”, îmi ziceam mereu în sinea mea.

După toate aparenţele, supoziţia aceasta nu păcătuia cu nimic împotriva adevărului. Până şi faptul că niciodată cele două aparate nu fuseseră semnalate în acelaşi timp ne îngăduia să-i acordăm credit în oarecare măsură…

„Colac peste pupăză, mă gândeam eu, după misterul de pe Greateyry, acum încă unul, misterul din golful Boston!… Şi ăsta să aibă oare aceeaşi soartă ca şi primul?… Să nu fie cu putinţă să dezlegăm niciunul din ele…?”

Trebuie să menţionez că această nouă tevatură făcuse o vâlvă extraordinară, cu atât mai mult cu cât constituia o ameninţare pentru viaţa cetăţenilor. În cazul când s-ar fi produs o erupţie vulcanică, ori un cutremur de pământ, singurii care ar fi fost în primejdie erau locuitorii ţinuturilor de la poalele Munţilor Albaştri… Pe când fie maşina, fie vaporul, puteau să răsară fără veste în oricare punct al reţelei rutiere de pe teritoriul Statelor Unite sau în dreptul oricărei porţiuni din litoralul american, şi apariţia lor ar fi atras după sine o seamă de pericole cât se poate de reale pentru toată populaţia…

Era ca şi cum în orice moment te-ai fi putut aştepta să te lovească din senin trăsnetul, fără să prinzi dinainte de veste, văzând că se schimbă vremea…!

Oricare cetăţean, ce-ar fi avut chef să iasă din casă, se putea trezi cu năprasnicul şofer dându-l peste cap tam-nesam!… Să vedem, are cineva curajul să meargă pe o stradă sau pe şosea sub o ploaie de proiectile?… Numai despre asta era vorba în atâtea mii de ziare, pe care publicul le citea cu nesaţ…

Nu aveam, aşadar, de ce să mă mir că lumea se frământa atâta din pricina acestor dezvăluiri şi mai cu seamă bătrâna mea slujnică, care era gata să dea crezare oricărei legende în legătură cu mai ştiu eu ce întâmplări supranaturale.

Chiar în aceeaşi zi, după cină, în timp ce strângea masa, Grad se opri la un moment dat cu o farfurie într-o mână şi cu carafa în cealaltă, privindu-mă drept în faţă:

— Ce veşti mai aveţi, conaşule? mă întrebă ca. Nimic nou…?

— Nimic, îi răspunsei eu, ghicind unde vrea să bată.

— Maşina aia nu s-a mai arătat nicăieri…?

— Nu, Grad.

— Nici vaporul…?

— Nici… Văd că ziarele cele mai bine informate nu pomenesc nimic!

— Dar… la dumneavoastră, la birou?

— Nici la birou nu se ştie mai mult…!

— Atunci, zău aşa, conaşule, nu vă fie cu supărare, ce rost mai are poliţia…?

— Şi eu am avut de multe ori prilejul să-mi pun aceeaşi întrebare…!

— Va să zică ne putem culca pe urechea cealaltă, într-o bună zi o să ne pomenim cu pârdalnicul acela de şofer că vine peste noi pe nepusă masă; ca mâine o să-l vedem în Washington, zburând pe Long-Street, gata să dea peste oameni în orice moment.

— Hi… atunci, Grad, n-ar fi de mirare să punem mâna pe el…

— Aş vrea s-o văd şi pe asta, conaşule…!

— De ce nu…?

— Fiindcă şoferul ăsta e dracu’ împieliţat, şi unde s-a mai pomenit să pună cineva mâna pe dracu’?…

„Hotărât lucru, mă gândii eu, diavolul a ajuns cal de bătaie şi sunt convins acum că n-a fost născocit decât pentru ca atâţia oameni de treabă să ajungă a explica tot ce nu poate fi explicat!… El a aprins vâlvătaia de pe Great-Eyry!… Tot el a bătut recordul de viteză pe şoseaua naţională din Wisconsin!… Şi tot el dă târcoale litoralului statelor Connecticut şi Massachusetts…!

Să lăsăm însă deoparte orice amestec din partea necuratului, aşa cum credeau unele capete mai puţin luminate!… Rămânea totuşi un fapt asupra căruia nu mai putea să încapă nici o îndoială şi anume că o fiinţă

omenească se află în momentul de faţă în posesia unuia sau a două mijloace de locomoţie, infinit superioare celor mai perfecţionate vehicule cu tracţiune mecanică, de pe uscat sau de pe mare.

Şi atunci se punea întrebarea: cum se face că nu se mai auzea nimic despre el?… Îi era cumva frică să nu fie capturat până la urmă şi în felul acesta secretul invenţiei sale, pe care ţinea să-l păstreze cu orice preţ, să fie dat în vileag?… Doar dacă – vrând, nevrând, ne vedem mereu siliţi să ne gândim la această eventualitate – doar dacă nu va fi căzut victimă unui accident, luându-şi cu sine secretul pe lumea cealaltă!… Căci, dacă s-ar fi întâmplat să-şi găsească sfârşitul pe fundul lacului Michigan sau în apele teritoriale ale Noii Anglii, cum am fi putut oare să dăm de urma lui?… Soarta lui va fi fost să treacă aşa, ca un meteor, ca un asteroid prin spaţiu, pentru ca peste o mie de ani aventura lui să fie pomenită în legendele ticluite pe gustul femeilor de treabă, ca Grad, din secolul treizeci!

O bună bucată de vreme, ziarele din America, apoi şi cele europene se ocupară de acest eveniment. Articole peste articole. Ştiri fanteziste ce veneau să se adauge la alte informaţii tot atât de inexacte! Tot felul de baliverne ce se răspândeau cu nemiluita! Publicul cititor de pe cele două continente urmărea totul cu un interes nemaipomenit – aşa cum era şi firesc, în definitiv. Cine ştie chiar dacă diferitele state europene nu priveau cu oarecare invidie faptul că inventatorul cu pricina îşi stabilise câmpul de experienţă pe continentul american; în care caz, dacă era cumva originar de pe acele meleaguri, ţara respectivă ar fi putut să tragă foloase de pe urma genialei sale invenţii… Căci aflându-se în posesia unui asemenea aparat, dobândit gratuit printr-un act de mărinimie patriotică ori obţinut cu bani grei, la un preţ oricât de mare, Statele Unite nu ajungeau oare să-şi asigure o incontestabilă superioritate?

Pe data de zece, în ziarul New York apăru primul articol în sensul acesta, articol care se bucură de un mare răsunet.

Făcând o comparaţie între viteza celor mai rapide crucişătoare ale marinei de război cu viteza noului tip de vapor lansat recent pe mare, autorul articolului arăta că datorită acestei performanţe, în eventualitatea că America ar fi reuşit să-l achiziţioneze, noul continent s-ar fi aflat doar la trei zile distanţă de Europa, în timp ce navele europene erau nevoite să traverseze oceanul tot în cinci zile, ca şi până acum.

Dacă mai înainte poliţia se străduise să descopere originea fenomenelor de pe Great-Eyry, putem spune că de astă dată dorea cu aceeaşi ardoare să se dumerească ce se întâmplase cu şoferul de soarta căruia în ultima vreme nu se mai aflase nimic. Era un subiect de conversaţie asupra căruia domnului Ward îi plăcea să revină mereu. Şi cu acest prilej, şeful meu aducea uneori vorba despre misiunea ce mi se încredinţase în satul Carolina şi care dăduse greş, fără să aibă intenţia de a mă necăji câtuşi de puţin, sunt convins, cu atât mai mult cu cât îşi dădea seama că nu eram cu nimic vinovat… când zidurile sunt prea înalte ca să le poţi escalada fără scară şi când scara lipseşte, evident că n-ai cum să treci mai departe… decât doar făcând o spărtură… Aceasta însă nu-l împiedica pe domnul Ward să-mi amintească uneori:

— Va să zică, Strock – păcat de tine, zău! – n-ai putut să faci nimic?

— Bineînţeles, domnule Ward, şi oricare ar fi fost în locul meu, vă rog să mă credeţi, n-ar fi reuşit… Treaba asta se face cu bani… sunteţi dispus să-i daţi?

— Nu-i nimic, Strock, nu-i nimic, să sperăm că harnicul nostru inspector principal va avea ocazia să se reabiliteze… Uite, bunăoară, dandanaua asta cu maşina şi cu vaporul dac-ai putea s-o lămureşti cumva, îţi dai seama ce satisfacţie ar fi pentru noi şi ce cinste pentru dumneata?

— Sigur că da, domnule Ward, numai să mi se dea ordin să m-apuc de lucru…

— Cine ştie, Strock?… Răbdare… răbdare…!

Aşa stăteau lucrurile când, în dimineaţa zilei de 15 iunie, la ora la care sosea de obicei poştaşul, Grad îmi aduse o scrisoare; era vorba de o scrisoare recomandată, pentru care trebuia să semnez de primire.

Mă uitai la adresa de pe plic scrisă de o mână necunoscută. Datată cu două zile în urmă, misiva purta ştampila oficiului poştal din Morganton.

Din Morganton?… Nu mai rămânea nici o îndoială că scrisoarea fusese expediată de domnul Elias Smith.

— Da, îi spusei bătrânei slujnice, e din partea domnului Smith… Nu poate să fie decât de la dânsul… Pe altcineva nu cunosc la Morganton. Şi din moment ce s-a gândit să-mi scrie, aşa cum ne-am înţeles, înseamnă că are ceva important să-mi comunice…

— Morganton?… stărui Grad. Acolo unde ducă-se pe pustii a aprins blestematul acela de foc?

— Chiar aşa, Grad.

— Doară nu i-o fi aminte conaşului să se întoarcă iarăşi acolo?

— Şi de ce nu?

— Pentru că tare mi-e teamă să nu rămâneţi, până la urmă, în căldarea aia de pe Great-Eyry şi eu n-aş vrea, zău aşa, să rămâneţi acolo zălog…!

— Fii pe pace, Grad, dar, mai întâi, să vedem despre ce-i vorba.

Mă apucai să rup peceţile plicului făcut dintr-o hârtie foarte groasă.

Sigiliile din ceară roşie înfăţişau un fel de stemă în relief, în mijlocul căreia se aflau trei stele.

Scosei afară scrisoarea: o foaie de hârtie simplă, împăturită în patru şi scrisă numai pe o parte.

Mă uitai în primul rând la semnătură.

Nici pomeneală!… Nimic altceva decât două iniţiale în josul ultimului rând.

— Nu e de la primarul din Morganton… spusei eu.

— Atunci de la cine?… întrebă Grad, curioasă ca orice femeie şi cu atât mai mult cu cât era o femeie bătrână.

Cercetând iniţialele ce ţineau locul iscăliturii, chibzuiam în sinea mea: „Nu cunosc pe nimeni al cărui nume să înceapă cu literele astea, nici în Morganton şi nici într-altă parte!”

Scrisul era destul de viguros, trăsăturile subţiri ca şi cele groase fiind la fel de accentuate. Scrisoarea cuprindea nouăsprezece rânduri în total.

Redau mai jos textul originalului, pe care l-am păstrat cu grijă – cred că înţelegeţi pentru ce – şi în care, după cum am constatat cu nespusă uimire, împreună cu data respectivă era pomenit şi numele misteriosului Great-Eyry.

„Great-Eyry. Munţii Albaştri. Carolina de Nord. 13 iunie

Domnului Strock. inspector principal de poliţie, Long Street. 34.

Washington.

Domnule.

Vi s-a încredinţat de curând misiunea de a pătrunde în Great-Eyry.

În ziua de 28 aprilie aţi venit aici însoţit de primarul oraşului Morganton şi de două călăuze.

Aţi urcat până la poalele centurii de stânci şi aţi făcut înconjurul zidurilor, pe care nu le-aţi putut escalada din pricina înălţimii lor.

Aţi căutat o spărtură pe unde să puteţi intra şi n-aţi găsit nimic.

Să ştiţi un lucru: nimeni nu poate pătrunde în inima muntelui Great-Eyry. Iar dacă pătrunde totuşi, rămâne acolo pe veci.

V-aş sfătui să nu mai faceţi a doua oară această tentativă, fiindcă n-ar reuşi nici de astă dată, cum n-a reuşit nici mai înainte şi fiindcă s-ar putea să aibă consecinţe grave pentru dumneavoastră.

Ţineţi deci seama de sfatul acesta, dacă nu vreţi să vi se întâmple o nenorocire.

S. L.”

Capitolul VII.
TREI LA MÂNĂ.

Trebuie să vă mărturisesc că, în primul moment, am fost peste măsură de surprins citind această scrisoare. La fiecare cuvânt, aproape, scoteam câte un ah! ori un oh! de mirare. Bătrâna slujnică se uita la mine şi nu ştia ce să creadă.

— Conaşul a primit cumva o veste proastă…?

Drept răspuns la întrebarea lui Grad – faţă de care nu aveam nimic de ascuns – mă mulţumii să-i citesc scrisoarea de la început şi până la sfârşit.

Grad asculta, privindu-mă cu o vădită îngrijorare…

— Probabil, cineva care se ţine de pozne, spusei eu, dând din umeri.

— Mai ştii păcatul, o fi chiar Sarsailă, că doar acolo-i bârlogul lui! adăugă Grad, căreia i se părea că în orice lucru dracul îşi vârâse coada.

Rămânând singur, îmi mai aruncai o dată privirea asupra misivei atât de puţin aşteptate şi, după ce mă gândii în fel şi chip, rămăsei la părerea că nu putea fi ticluită decât de un ghiduş, care obişnuia să facă glume proaste. Nu se putea să mă înşel… Păţania mea era îndeobşte cunoscută… Ziarele relataseră cu lux de amănunte expediţia noastră în Carolina de Nord şi încercarea pe care o făcusem de a escalada centura de stânci a muntelui Great-Eyry, şi toată lumea ştia pentru care motive anume domnul Smith şi cu mine nu izbutisem să ducem lucrurile până la capăt… Şi iată că, într-o bună zi, un măscărici, aşa cum întâlneşti în tot locul, chiar şi pe meleagurile americane, luând tocul în mână, se apucase să aştearnă pe hârtie, în bătaie de joc, o scrisoare plină de ameninţări.

Într-adevăr, presupunând că în văgăunile muntelui cu pricina se aciuase cumva o bandă de tâlhari care se temeau, desigur, să nu vină poliţia peste ei, descoperindu-le ascunzişul, niciunul dintre răufăcători probabil că n-ar fi comis imprudenţa să-i dea în vileag… Aveau doar tot

interesul – nu-i aşa? – ca nimeni să nu prindă de veste că stăteau ascunşi acolo, în bârlog… Ar fi însemnat să pună iar agenţii în mişcare, silindu-i să facă noi cercetări prin coclaurile Munţilor Albaştri… când era vorba de o asemenea captură, formată dintr-o şleahtă de indivizi suspecţi, ştia poliţia cum să le vină de hac!… Centura de stânci putea fi foarte simplu spintecată cu ajutorul melinitei sau dinamitei… Ce-i drept, însă, cum vor fi reuşit oare tâlharii să răzbată înăuntru, decât doar dacă se afla pe undeva un loc de trecere, pe care noi nu ajunsesem să-l descoperim?… în orice caz, admiţâând chiar c-ar fi fost aşa, în vecii vecilor niciunul dintre ei n-ar fi făcut prostia să-mi trimită o scrisoare de felul acesta…

Nu mai rămânea decât o singură explicaţie: probabil că fusese scrisă de vreun păcălici, dacă nu cumva chiar de un nebun, drept care, după părerea mea, nu trebuia să fiu îngrijorat şi nici măcar să mă sinchisesc câtuşi de puţin.

De aceea, cu toate că o clipă îmi trecuse prin minte să-l pun la curent şi pe domnul Ward, mă răzgândii până la urmă. Eram sigur că pentru dânsul scrisoarea cu pricina n-ar fi avut nici un fel de importanţă. Mă ferii totuşi s-o distrug, păstrând-o pentru orice eventualitate la mine, în birou. În cazul când mi-ar mai fi sosit şi altele croite pe acelaşi calapod şi semnate cu aceleaşi iniţiale, mă gândeam să le strâng tot acolo, acordându-le acelaşi credit.

Trecură astfel câteva zile. Mă duceam ca de obicei să lucrez în birourile poliţiei. Aveam de încheiat câteva rapoarte şi nimic nu mă făcea să bănuiesc c-ar fi posibil să plec chiar atât de curând din Washington. La drept vorbind, în meseria noastră, cine poate fi sigur de ziua de mâine? În orice moment se poate ivi cutare sau cutare problemă care te pune pe drumuri, obligându-te să cutreieri Statele Unite, din Oregon până la Florida şi din Mâine în Texas!

Şi mă rodea mereu acelaşi gând: dacă mi se încredinţa o nouă misiune, în cazul când nici de astă dată n-aş fi ieşit mai bine la socoteală decât cu expediţia de pe Great-Eyry, nu

mi-ar mai fi rămas altceva de făcut decât să-mi dau demisia şi să mă pensionez…!

Cât priveşte istoria cu şoferul, sau mai bine zis cu şoferii, de o bucată de vreme nu se mai auzise nimic. Ştiam că guvernul luase măsuri ca toate şoselele, fluviile, lacurile, toate apele teritoriale americane să fie supravegheate. Dar, practic vorbind, nu văd cum s-ar fi putut efectua supravegherea unui atât de imens teritoriu, cuprins între cel de-al şaizecilea şi cel de-al o sută douăzeci şi cincilea meridian şi între paralela treizeci şi paralela patruzeci şi cinci!… Pe de o parte Oceanul Atlantic, pe de alta Pacificul şi vasta întindere a golfului Mexic, ce scaldă coasta meridională a continentului, nu ofereau oare vasului dispărut ca prin farmec un spaţiu nemărginit, în care să se poată mişca în voie şi unde probabil i s-ar fi pierdut lesne urma…?

Dar, cum am mai spus, de o bucată de vreme niciunul din cele două aparate nu ieşise la iveală şi, după câte se ştie, atunci când se arătase pentru ultima oară în lume, inventatorul lor nu căutase să aleagă nişte locuri mai puţin umblate, preferând şoseaua naţională, din Wisconsin tocmai în ziua când se organizase un concurs, sau împrejurimile portului Boston, unde marea e necontenit brăzdată de mii de ambarcaţii…!

Aşadar, în cazul când inventatorul în chestiune nu-şi găsise sfârşitul – ceea ce de altminterea nu era exclus – fie că se afla în momentul de faţă departe de coastele Americii, poate pe undeva prin mările Vechiului Continent, fie că se retrăsese în cine ştie ce ascunziş, pe care îl cunoştea numai el; doar dacă printr-o întâmplare…

„Ei, chibzuiam eu câteodată în sinea mea, dacă-i vorba de o ascunzătoare, pe cât de tainică pe atât de bine ferecată, personajul ăsta de basm nu putea afla ceva mai potrivit decât Great-Eyry!… Ce-i drept, nu prea ştiu cum ar fi reuşit să răzbată acolo un automobil şi cu atât mai puţin un

vapor!… Doar păsările mari, pajurele sau condorii, sunt singurele în măsură să-şi caute acolo adăpost!”

Trebuie să menţionez că de când mă înapoiasem la Washington, nici o învolburare de flăcări nu mai băgase în sperieţi populaţia din partea locului. Şi deoarece domnul Elias Smith nu-mi scrisese nici un cuvânt în legătură cu asta, consideram, şi pe bună dreptate, că nu se mai întâmplase nimic neobişnuit.

Totul te făcea să crezi că amândouă aceste subiecte, urmărite cu atâta pătimaşă râvnă de opinia publică, cu tot atâta îngrijorare cât şi curiozitate, aveau să rămână înmormântate în cea mai deplină uitare.

În ziua de 19 iunie, cam pe la nouă dimineaţa, mă pregăteam tocmai să mă duc la serviciu, când, ieşind din casă, văzui doi indivizi care se uitau la mine cu oarecare insistenţă. Cum nu-i cunoşteam, nici nu-i băgai în seamă şi prea puţin m-aş fi sinchisit dacă, întorcându-mă acasă, nu mi-ar fi atras atenţia menajera mea, Grad, pomenindu-mi despre ei.

De câteva zile, bătrâna slujnică observase doi oameni care păreau să stea la pândă, afară, în stradă; se plimbau de colo până colo prin faţa casei, ca mai apoi să se ia după mine, zicea ea, când o porneam pe Long-Street în sus, spre palatul poliţiei.

— Eşti sigură?… o întrebai eu.

— Da, conaşule, uite, chiar ieri, când aţi venit acasă, indivizii se ţineau pas cu pas după dumneavoastră şi, cum s-a închis poarta, au şters-o!

— Nu cumva ţi s-o fi părut, Grad?

— Nu, conaşule.

— Spune-mi, dacă te-ai întâlni cu aceşti doi inşi, i-ai recunoaşte…?

— Cum să nu!

— Ba nu, zău, Grad dragă, cum văd, ai fler, ca un adevărat policeman!… Să ştii c-o să te angajez în brigada de securitate…!

— Vă arde de glumă, conaşule!… Aflaţi că am ochii încă buni şi că pot să văd foarte bine, fără ochelari, cum arată omul Ia faţă!… Ascultaţi ce vă spun, ăştia sunt puşi ca să vă spioneze şi aţi face mai bine, credeţi-mă, să trimiteţi nişte agenţi pe urmele lor…!

— Să ştii c-aşa am să fac, Grad, promisei eu, ca s-o împac pe bătrânică. Am să vorbesc cu unul din detectivii mei şi-n curând o să aflu eu cam ce învârtesc indivizii ăştia suspecţi.

La drept vorbind, nici nu mă gândeam să iau în serios spusele ei.

Socotii totuşi de cuviinţă să adaug:

— De azi încolo, când am să ies din casă, am să mă uit mai atent la trecători…

— E lucrul cel mai cuminte, conaşule!

— Dar, cu toate că Grad se neliniştea pentru orice fleac, nu ştiu de ce nu voiam să pun nici un temei pe cuvintele sale.

— Dacă mai dau cu ochii de ei, stărui bătrâna, vin să vă dau de ştire, conaşule, până nu ieşiţi pe poartă…

— Ne-am înţeles atunci!

Căutai să pun capăt conversaţiei, bănuind că, din vorbă în vorbă. Grad până la sfârşit o să încerce sa mă încredinţeze că spionii ce se ţineau aşa de capul meu erau nici mai mult, nici mai puţin decât Scaraoţchi însuşi, împreună cu unul din trepăduşii lui.

În următoarele două zile însă se dovedi că nu stătea nimeni să mă pândească, nici când ieşeam, nici când mă întorceam acasă. Drept care socotii în sinea mea că Grad probabil se înşelase.

Totuşi, în dimineaţa zilei de 22 iunie, mă pomenii cu Grad că intră buzna la mine în cameră, după ce urcase repede scările, bineînţeles, pe cât îi îngăduia vârsta, ca să mă înştiinţeze, cu sufletul la gură:

— Conaşule… conaşule…

— Ce-i, Grad?

— Sunt jos…

— Cine? întrebai eu, care mă gândeam la cu totul altceva în momentul acela, uitând cu desăvârşire că s-ar putea să fiu cumva „filat”.

— Spionii…

— Ah, faimoşii spioni…!

— Chiar ei… jos, în stradă, în dreptul ferestrelor dumneavoastră; se uită încoace, v-aşteaptă să ieşiţi!

Mă apropiai de fereastră şi, dând puţin la o parte perdeaua, ca să nu se bage de seamă, zării doi inşi aşteptând pe trotuar.

Erau doi, într-adevăr, de statură mijlocie, zdraveni la trup, laţi în umeri, având între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani şi îmbrăcaţi ca nişte oameni de la ţară, cu câte o pălărie de pâslă ce le adumbrea faţa, cu pantaloni groşi şi cizme de toval în picioare şi cu un baston în mână. De astă dată nu mai încăpea nici o îndoială că nu slăbeau din ochi poarta şi ferestrele locuinţei mele, pe care le cercetau stăruitor. Apoi, după ce schimbau câteva cuvinte, se mai plimbau puţin pe trotuar, ca să se întoarcă iarăşi la postul lor de observaţie.

— Sunt indivizii aceia pe care ziceai că i-ai mai văzut, Grad?… întrebai eu.

— Sigur că da, conaşule!

Aşadar, acum nu mai aveam nici un motiv să cred că bătrânica se înşelase şi-mi pusei în gând să lămuresc lucrurile. Ca să mă ţin după ei, nu tăcea, hotărât nu! M-ar fi recunoscut imediat, iar ca să intru în vorbă cu dânşii, iarăşi, la ce mi-ar fi folosit…?

„Astăzi chiar, îmi spusei, un agent o să facă de gardă în faţa casei şi dacă s-ar întâmpla să se mai abată pe aici deseară sau mâine dimineaţă, au să fie la rândul lor filaţi… Urmăriţi aşa, pas cu pas, până unde-or avea chef să meargă, şi nu se poate ca, până la sfârşit, să nu fie identificaţi.

Şi acum ce gânduri vor fi având, mă aşteptau cumva ca să mă escorteze până la palatul poliţiei?… Rămânea de văzut şi, dacă aveau într-adevăr să facă treaba asta, ar fi fost

poate cazul să le oferim o găzduire, pentru care desigur nu vor avea nici un motiv să ne mulţumească.”

Îmi luai pălăria şi, în timp ce Grad stătea mai departe de pază la fereastră, coborâi scările, deschisei poarta şi ieşii afară, în stradă.

Cei doi se făcură nevăzuţi.

Semnalmentele lor însă mi se întipăriseră atât de bine în minte, încât nu cred că aveau să se mai şteargă vreodată.

Oricât căutai să fiu tot timpii cu ochii în patru, nu-i mai descoperii nicăieri.

Din ziua aceea, de altfel, nici eu şi nici Grad nu-i mai zărirăm la pândă în faţa casei şi nici nu-mi mai ieşiră vreodată în cale.

În definitiv, admiţând că veniseră să mă spioneze, acum, că mă văzuseră cu ochii lor, ştiau poate tot ceea ce voiau să ştie despre mine, aşa că, de la o vreme, începui să nu mă mai sinchisesc de povestea asta, aşa cum nu mă sinchiseam nici de scrisoarea semnată cu iniţialele S. L.

Iată însă că din nou curiozitatea oamenilor fu zgândărită, de astă dată datorită unor împrejurări într-adevăr extraordinare.

În primul rând trebuie să vă reamintesc că ziarele încetaseră de a-şi mai informa cititorii despre fenomenele de pe Great-Eyry care, în ultima vreme, nu se mai repetaseră. Şi tot aşa, nici un cuvânt despre automobilul sau despre vaporul misterios, a căror urmă nici cei mai iscusiţi agenţi ai noştri nu reuşiseră s-o descopere. Şi, pe cât se părea, toate aceste întâmplări erau sortite a fi date uitării, dacă un nou incident n-ar fi reîmprospătat amintirea lor.

În numărul din 22 iunie al ziarului Evening Star, mii şi mii de cititori avură prilejul să ia cunoştinţă de cuprinsul articolului de mai jos, pe care toate gazetele din Statele Unite se grăbiră să-l reproducă a doua zi.

„Există în Kansas, la vest de capitala Topeka, la o distanţă de vreo optzeci de mile, un lac, anume Kirdall, despre care

lumea n-a prea auzit.

Cu toate astea merită să fie mai bine cunoscut şi suntem siguri că aşa va fi, de vreme ce atenţia tuturor e îndreptată asupra lui, datorită unei împrejurări cât se poate de curioase.

Situat într-o regiune muntoasă, lacul Kirdall nu pare să comunice în nici un fel cu reţeaua hidrografică a teritoriului.

Cantitatea de apă pe care o pierde prin evaporare o recuperează prin tributul ploilor abundente ce cad pe aceste plaiuri ale statului Kansas.

Potrivit aprecierilor, lacul are o suprafaţă de şaptezeci de mile pătrate, iar nivelul său pare-se că depăşeşte întrucâtva media cotelor locale. Închis cum e în cadrul său orografic, nu se poate ajunge la el decât cu oarecare dificultăţi, prin nişte defileuri strâmte. Cu toate astea s-au înfiripat câteva sate pe malurile sale. Şi cum are o mare abundenţă de peşte, pe faţa lui mişună bărcile de pescari, ce-l străbat în toate direcţiile.

Trebuie să adăugăm că adâncimea lacului Kirdall este variabilă, diferenţele fiind destul de mari. În apropiere de mal, adâncimea minimă este de cincizeci de picioare. Marginile acestei vaste căldări sunt formate din stânci abrupte, cu pereţii aproape verticali. Valurile stârnite de vânt se sparg vijelios de ţărmuri, împroşcând uneori locuinţele de pe mal cu o ploaie de stropi, ca în toiul unei furtuni. Lacul, destul de adânc la periferie, se adânceşte şi mai mult spre centru, unde, pe alocuri, sondajele făcute au arătat că fundul coboară până ia trei sute de picioare.

Apa lacului este dulce şi limpede. Bineînţeles, nu există nici o specie de peşti de mare, în schimb ştiucile, bibanii, păstrăvii, crapii, babuştele, ţiparii ating dimensiuni puţin obişnuite, găsindu-se în cantităţi prodigioase.

Se înţelege de la sine, aşadar, că pescuitul pe lac este deosebit de fructuos, având în acelaşi timp multă căutare. Numărul celor ce se îndeletnicesc cu el se ridică la câteva

mii pe puţin, iar al ambarcaţiunilor de care se folosesc respectivii pescari, la câteva sute. Pentru a întregi această flotilă, se cuvine să adăugăm aproximativ douăzeci de mici goelete şi de şalupe, ce asigură serviciul nautic, făcând legătura între diferitele aşezări de pe malul lacului. Dincolo de munţii ce-l înconjoară funcţionează reţeaua de căi ferate, ce înlesneşte desfacerea produselor acestei industrii pe teritoriul statului Kansas, ca şi în statele învecinate.

Am socotit necesar să publicăm descrierea de mai sus a lacului Kirdall, pentru a facilita înţelegerea faptelor pe care vi le vom împărtăşi.”

Iată ce spunea Evening Star în cuprinsul acestui articol menit să facă mare senzaţie: „De câtva timp, pescarii din împrejurimi au observat unele perturbări inexplicabile ce se întâmplă la suprafaţa lacului. Sunt anumite momente când apa începe să se înfoaie, tălăzuind, ca şi cum ar fi agitată de cine ştie ce frământări din adânc. Fenomenul acesta se produce chiar în zilele când nu se simte nici cea mai uşoară suflare de vânt, când vremea e liniştită şi cerul senin; apa începe să forfotească deodată, spumegând. Aruncate de colo până colo de oscilaţiile mişcărilor de ruliu şi tangaj, ambarcaţiile nu mai reuşesc să păstreze direcţia. Azvârlite unele peste altele, sunt ameninţate în orice clipă să se scufunde şi se aleg de fiecare dată cu avarii serioase.

Tot ce se poate spune cu certitudine este că perturbările acestea îşi au obârşia în cele mai adânci zone ale lacului Kirdall, fenomen pentru care s-au căutat tot felul de explicaţii.

În primul rând, s-a pus întrebarea dacă agitaţia apelor nu se datora cumva unei mişcări seismice şi dacă din pricina activităţii vulcanice fundul lacului nu suferea unele modificări. Ipoteza aceasta a fost înlăturată însă când s-a constatat că fenomenul de mai sus nu rămânea localizat, propagându-se pe toată întinderea lacului şi în toate direcţiile, atât spre răsărit cât şi spre apus, spre nord ca şi spre sud, în mijloc ca şi spre margini, succesiv, am putea

zice chiar într-o anumită ordine, ceea ce exclude orice explicaţie bazată pe declanşarea unui cutremur de pământ ori a unei erupţii vulcanice.

N-a trecut mult şi s-a emis o nouă ipoteză. Cauza care făcea să se frământe atât de vijelios apa lacului Kirdall nu putea fi oare faptul că în adâncuri sălăşluia un monstru marin?… Dar ca să fi venit de undeva, dinafară, respectivul monstru ar fi trebuit să găsească un mijloc de a pătrunde în iezer, dacă nu cumva se născuse şi se dezvoltase în mediul lacustru, atingând proporţii gigantice, lucru care, mărturisim, ar fi greu de crezut. Lacul Kirdall nu comunică în nici un fel cu exteriorul. Cât priveşte existenţa unor vine subterane de apă, alimentate de râurile din Kansas, este iarăşi o explicaţie ce n-ar putea înfrunta o cercetare mai serioasă. Măcar dacă statul respectiv ar fi situat în apropiere de litoralul Oceanului Atlantic, Pacific sau al golfului Mexic!… Dimpotrivă, se află chiar în mijlocul continentului, la o distanţă considerabilă de mările din jurul Americii.

Într-un cuvânt, problema nu pare chiar aşa de lesne de rezolvat şi e mult mai uşor să dai la o parte datele care din capul locului se dovedesc neîntemeiate, decât să descoperi adevărul.

Dar, din moment ce s-a demonstrat că prezenţa presupusului monstru în apa lacului Kirdall este perfect imposibilă, de ce nu ne-am gândi mai curând la o altă posibilitate, şi anume aceea a unui submarin care cutreieră adâncurile lacului?… Nu există oare, în momentul de faţă, atâtea maşinării de genul acesta?… Acum câţiva ani, bunăoară, la Bridgeport, în Connecticut, nu s-a lansat, dacă vă aduceţi aminte, un aparat, Protector, care putea naviga tot atât de bine pe apă ca şi pe sub apă, fiind de asemenea în măsură să meargă şi pe uscat?… Construit de un inventator cu numele de Lake, aparatul era înzestrat cu două motoare, dintre care unul electric, de şaptezeci şi cinci cai-putere, ce punea în mişcare o pereche de elice, iar

celălalt cu petrol, de două sute cincizeci de cai-putere, fiind totodată prevăzut cu nişte roţi de fontă cu diametrul de un metru, care-i îngăduiau să se plimbe pe orice şosea la fel ca pe fundul mării.

Toate bune, dar presupunând că perturbările observate s-ar datora deplasărilor unui submersibil construit după sistemul Lake, oricât de perfecţionat ar fi el, rămâne totuşi în suspensie întrebarea: cum a reuşit să pătrundă în lacul Kirdall, prin ce canal subteran s-a putut strecura până acolo?… După cum v-am mai spus, iezerul se află într-o depresiune circulară înconjurată de munţi, fiind la fel de inaccesibil pentru un vas de navigaţie, ca şi pentru un monstru marin.

S-ar părea că nu există nici un răspuns posibil la obiecţia de mai sus. Cu toate astea, singura ipoteză plauzibilă este că în adâncurile lacului Kirdall circulă un aparat de felul acesta, care, trebuie să menţionăm, până în prezent nu s-a arătat niciodată la suprafaţă.

De altminterea, nu mai poate încăpea nici o îndoială în privinţa asta după cele petrecute la data de 20 iunie a.e.

În ziua respectivă, după-amiază, goeletă Markel, care naviga în direcţia nord-vest s-a ciocnit la un moment dat cu putere de un corp dur, ce plutea pe jumătate cufundat în apă. După câte se ştie, nu există nici un colţ de stâncă în punctul acela, în care sondajele făcute au arătat că adâncimea lacului variază între optzeci şi nouăzeci de picioare.

Lovită năprasnic în coastă, la babord, goeletă, care începuse să ia apă, s-ar fi dus la fund în câteva minute. Noroc că echipajul a reuşit să astupe spărtura pe care intra apa şi vasul a putut astfel să ajungă în portul cel mai apropiat, care se află la o distanţă de trei mile.

După ce vasul a fost descărcat şi tras pe ţărm, cercetându-se în exterior avaria suferită, s-a observat că goeletă Markel primise o lovitură ca de pinten, ce-i străpunsese coca.

În urma acestei constatări, nimeni, credem, nu mai poate nega faptul că în lacul Kirdall se află un submarin, care circulă pe sub apă cu cea mai mare viteză.

Dacă într-adevăr lucrurile stau aşa, e cazul să ne întrebăm: presupunând că o maşină de felul acesta a reuşit să pătrundă în adâncul iezerului, cu ce scop a făcut-o…?

Putem crede oare că va fi găsit acolo un teren prielnic pentru asemenea experienţe?… Şi pe urmă, de ce nu iese niciodată la suprafaţă şi ce interes are să rămână necunoscută?”

Articolul din Evening Star se încheia cu această asociaţie de idei, destul de curioasă: „După automobilul misterios, vaporul misterios. După vaporul misterios, submarinul misterios. Trebuie oare să tragem concluzia că s-ar putea să fie câteşitrele opera aceluiaşi genial inventator şi că, de fapt, toate la un loc alcătuiesc un singur aparat…?”.

Capitolul VIII.

CU ORICE PREŢ.

Ca şi cum totul s-ar fi luminat dintr-o dată, părerea aceasta avu un răsunet nemaipomenit şi fu numaidecât acceptată, ca să zic aşa, cu unanimitate de glasuri. Dată fiind aplecarea pe care spiritul omenesc o mărturiseşte pentru tot ce pare extraordinar, adesea chiar pentru lucruri imposibile, nimeni nu mai păstra nici cea mai mică îndoială că lucrurile stăteau într-adevăr aşa. Nu numai că inventatorul era acelaşi, dar nici aparatul nu putea fi decât unul singur. Totuşi, practic vorbind, cum se putea opera oare o asemenea metamorfoză a unui automobil în vapor, iar mai apoi în submarin?… Un mijloc de locomoţie care putea fi în egală măsură folosit pe uscat, pe apă şi sub apă!… Dacă-i aşa, nu mai lipsea decât să zboare şi prin văzduh!

Orişicum ar fi fost însă, referindu-ne numai la constatările făcute până în momentul acela, precum şi la o serie întreagă de fapte ce se sprijineau în mod indiscutabil pe spusele numeroşilor martori, era într-adevăr un fenomen ce

trebuia socotit, pur şi simplu, extraordinar. Aşa că publicul, care începuse să fie blazat în urma ultimelor evenimente, găsi de astă dată un stimulent menit să-i reîmprospăteze curiozitatea.

Din capul locului ziarele remarcară un lucru foarte just: presupunând că ar fi fost vorba de trei maşini deosebite, toate trei erau desigur puse în mişcare de un motor, a cărui putere depăşea tot ce se realizase până atunci în domeniul acesta. Motorul în chestiune dăduse suficiente probe, din moment ce putea să atingă o viteză de o milă şi jumătate pe minut.

Ei bine, motorul acesta trebuia cu orice preţ achiziţionat de la inventatorul sistemului respectiv. Fie că el era adaptat la trei aparate deosebite sau la unul singur, în stare să circule prin medii atât de diferite. Şi într-un caz şi într-altul, tranzacţia trebuia încheiată, pentru a intra în posesia unui motor în măsură să dea asemenea rezultate strălucite şi a-l putea exploata, având toate drepturile asigurate.

Evident că nici celelalte state n-aveau să se dea înapoi de la nici un efort pentru a pune mâna pe un mecanism ce se dovedea a fi tot atât de util în armată, ca şi în marină. Vă daţi seama ce avantaje ar fi dobândit o naţiune de pe urma lui, atât pe uscat, cât şi pe apă!… Bunăoară, cum puteau fi preîntâmpinate acţiunile lui distructive, de vreme ce nu exista nici un mijloc de a fi atins? Trebuia, aşadar, acaparat, punându-se la bătaie milioane peste milioane; în orice caz era cel mai bun plasament pentru milioanele americane.

Astfel judecau nu numai oficialităţile, dar şi omul de pe stradă. Articole peste articole apăreau în toate publicaţiile, răsucind pe toate feţele acest subiect palpitant. Şi. bineînţeles, aşa stând lucrurile, Europa se silea să nu rămână mai prejos decât Statele Unite.

Dar pentru ca invenţia să poată fi cumpărată trebuia, mai întâi, să se dea de urma inventatorului, şi aici era toată buba. Zadarnic fusese scotocit lacul Kirdall până la fund şi sonda plimbată de colo până colo prin apă! Însemna oare că

submarinul nu mai cutreiera adâncurile lui? În cazul acesta, cum reuşise s-o şteargă?… Dar, mai bine-zis, cum venise? Încâlcită problemă!… Şi nici măcar nu se mai arătase în altă parte, aşa cum nici automobilul nu mai apăruse nicăieri pe şoselele Statelor Unite şi nici vaporul în preajma coastelor americane!

Adeseori, când treceam să-l văd pe domnul Ward, discutam amândoi problema asta, care pe dânsul îl frământa neîncetat. Era sau nu cazul ca agenţii să continue nişte cercetări care, deocamdată, nu duseseră la nici un rezultat…?

În dimineaţa zilei de 27 iunie însă mă pomenii chemat la palatul poliţiei, şi acolo nici nu apucai bine să intru în biroul domnului Ward, că dânsul mă şi luă în primire de la uşă:

— Ei, ce zici, Strock, nu crezi c-ai avea acum cea mai bună ocazie să-ţi iei revanşa…?

— Să-mi iau revanşa? În chestiunea aceea cu Great-Eyry?

— Exact.

— Ce ocazie?… întrebai eu, neştiind prea bine dacă şeful meu vorbea serios.

— Cum aşa, continuă dânsul, n-ai fi încântat să dai de urma inventatorului care a născocit maşinăria aceea cu triplă întrebuinţare…?

— Mai încape vorbă, domnule Ward! protestai eu. Să-mi daţi numai ordin să m-apuc de lucru şi o să vedeţi, c-am să fac tot ce se poate şi chiar şi ce nu se poate, ca să reuşesc!… Ce-i drept, cred c-o să fie destul de greu.

— Nu mă îndoiesc, Strock, poate chiar mai greu decât să pătrunzi în fortăreaţa de pe Great-Eyry!

Se simţea cât de colo că domnul Ward – ca să folosesc un cuvânt franţuzesc ce n-are corespondent în limba noastră – „me blaguait”7, ceea ce se vedea că-i face plăcere, în legătură cu misiunea pe care o avusesem în ultimul timp. Totuşi nu punea nici un grăunte de răutate în vorbele sale, mai curând s-ar fi zis că voia să-mi trezească ambiţia. De altfel, mă cunoştea îndeajuns şi ştia prea bine c-aş fi dat

orice pe lume ca să pot repeta încercarea ce ieşise atât de prost prima oară. Nu aşteptam acum decât să văd ce instrucţiuni avea să-mi dea.

— Ştiu, Strock, îmi spuse domnul Ward, de astă dată pe un ton cât se poate de prietenesc, c-ai făcut tot ce stătea în puterea dumitale, aşa încât n-am să-ţi reproşez nimic… Acum însă nu mai e vorba de Great-Eyry. Atunci când guvernul va dori cu tot din adinsul să străpungă centura de piatră, va fi destul să dezlege băierile pungii şi, cu câteva mii de dolari, dorinţa îi va fi împlinită.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere…

— Deocamdată însă, adăugă domnul Ward, cred că e mult mai util să punem mâna pe omul acela năzdrăvan, care până acum ne-a scăpat mereu printre degete… Treaba asta numai poliţia poate s-o facă, mai ales dacă-i destoinică…!

— Ce spun rapoartele: n-a mai fost semnalat-nicăieri…?

— Nu, şi cu toate că avem destule motive să credem că se plimba pe sulf apă, în lacul Kirdall, n-am izbutit cu nici un chip să găsim vreo urmă. Îţi vine să te întrebi chiar dacă n-o fi având cumva darul, de a se face nevăzut, ca un veritabil Proteu al tehnicii!

— În orice caz, chiar dacă n-are darul acesta, răspunsei eu, probabil că nu iese la iveală decât atunci când îi convine lui.

— Aşa e, Strock, de aceea, vezi, singurul mijloc de a ne descotorosi, odată pentru totdeauna, de originalul ăsta ar fi să i se ofere o sumă atât de mare pentru invenţia lui, încât să nu-l lase inima să respingă tranzacţia.

Avea dreptate domnul Ward. în sensul acesta chiar, guvernul se gândea să încerce a intra în tentative cu „eroul zilei” şi cred că niciodată o făptură omenească n-a meritat cu mai multă îndreptăţire acest titlu!… Prin mijlocirea cuvântului tipărit, nu se putea ca până la urmă năstruşnicul personaj să nu ajungă să afle ce i se cerea… Şi să ia cunoştinţă de condiţiile-excepţionale ce i se ofereau pentru a-şi dezvălui secretul…

— De fapt, rosti în concluzie domnul Ward, mă întreb la ce-i poate servi, ca particular, invenţia asta?… N-ar avea tot interesul să tragă foloase de pe urma ei?… Fiindcă nimic nu mă face să cred că necunoscutul ăsta ar fi un răufăcător care, graţie invenţiei sale, e-n stare oricând să le dea cu tifla celor ce-ar vrea să-l înhaţe!

Va să zică, judecind după destăinuirile şefului meu, înaltele foruri se gândiseră să recurgă la alte mijloace ca să reuşească. Supravegherea pe care nenumăraţi agenţi o exercitaseră asupra şoselelor, fluviilor, nurilor, lacurilor şi apelor teritoriale, pe o anumită porţiune din litoral, nu dăduse nici un rezultat. Şi numai în cazul când – ceea ce în definitiv se putea foarte bine – inventatorul nu pierise cumva cu aparat, cu tot, executând cine ştie ce manevră periculoasă, dacă nimeni nu-l mai văzuse în ultima vreme, însemna că nu mai voia să iasă la iveală… Iar de când cu accidentul suferit de goeletă Markel pe lacul Kirdall, poliţia nu mai aflase nimic nou şi cercetările nu avansaseră nici măcar cu un pas. Tocmai asta-mi spunea şi domnul Ward, fără a căuta să-şi ascundă defel dezamăgirea.

Da, chiar aşa: numai decepţii şi dezamăgire şi, ceea ce le rezuma pe toate, dificultatea din ce în ce mai vădită de-a asigura liniştea cetăţenilor!… Încearcă numai să-i urmăreşti pe răufăcători, când vor fi ajuns să se facă nevăzuţi în doi timpi şi trei mişcări, atât pe uscat cât şi pe mare!… Încearcă numai să te ţii după ei sub apă!… Iar când dirijabilele vor fi atins cel mai înalt grad de perfecţiune, încearcă numai să-i fugăreşti pe bandiţi în văzduh!… Ba chiar mă întrebam dacă, într-o bună zi, colegii mei şi cu mine nu vom ajunge să fim cu braţele încrucişate, fără să mai putem face nimic şi dacă atunci poliţiştii, devenind inutili, nu vor fi scoşi cu toţii la pensie…!

În momentul acela îmi zbură gândul la scrisoarea primită cu vreo zece zile în urmă – scrisoare care, pe cât se părea, fusese expediată de pe Great-Eyry şi care îmi ameninţa nu

numai libertatea, dar şi viaţa, în cazul când aş fi făcut o nouă tentativă…!

Îmi adusei aminte totodată de spionajul atât de ciudat ce fusese urzit în jurul meu. De atunci nu mai primisem nici o misivă de felul acesta. Şi nici cu cei doi indivizi suspecţi nu mai avusesem prilejul să mă întâlnesc. Cu ochii în patru tot timpul, vigilentă. Grad nu-i mai văzuse dând târcoale casei.

Mă gândii o clipă dacă n-ar fi fost mai bine să-l pun la curent pe domnul Ward cu cele întâmplate. Dar, după oarecare chibzuire, îmi spusei că istoria asta cu Great-Eyry nu mai prezenta nici un interes. „Cealaltă” reuşise să şteargă până şi amintirea ei… Probabil că locuitorii din împrejurimi nu se mai gândeau la ea, de vreme ce fenomenele, care la un moment dat îi făcuseră să stea cu frica în sân, nu se mai repetaseră şi acum fiecare din ei îşi vedea liniştit de treburi ca întotdeauna.

Rămăsei deci la hotărârea de a împărtăşi şefului meu cuprinsul scrisorii numai în cazul când împrejurările ar necesita mai încolo lucrul acesta. De altminteri, sunt sigur c-ar fi privit-o ca pe o glumă nesărată, făcută de cine ştie ce mucalit.

Reluând conversaţia întreruptă câteva minute, domnul Ward îmi mărturisi:

— Vom căuta, prin urmare, să intrăm în legătură cu inventatorul, ca să începem negocierile… E adevărat că, până una, alta, din păcate, a dat bir cu fugiţii, dar nu există nici un motiv ca, într-o bună zi, să nu. iasă iarăşi la iveală şi să nu te miri dac-o să auzi c-a fost din nou semnalat în cutare sau cutare loc de pe teritoriul Statelor Unite., Ne-am gândit la dumneata, Strock, pentru treaba asta, aşa că vezi să fii oricând gata de plecare, cum vei fi anunţat, fără să pierzi nici o oră. Să nu mai faci nici un alt drum în oraş decât până la palatul poliţiei, unde, când va fi cazul, ai să primeşti ultimele instrucţiuni…

— Puteţi fi sigur că ordinele dumneavoastră vor fi întru totul respectate, domnule Ward, îl asigurai eu. La primul

semnal am să fiu gata să plec din Washington, oriunde va fi nevoie să mă duc… Dacă-mi permiteţi, însă, aş mai avea de făcut o întrebare: trebuie să lucrez singur, sau poate c-ar fi indicat să mai iau cu mine…

— Aşa mă şi gândeam, spuse domnul Ward tăindu-mi vorba. Alege-ţi doi agenţi în care să ai toată încrederea…

— Nimic mai uşor, domnule Ward. Şi acum, dacă într-o zi sau. alta s-ar întâmpla să dau peste omul nostru, ce trebuie să fac…?

— În primul rând să nu-l scapi din ochi, ba, la nevoie chiar, să-l pui la popreală, pentru că vei avea asupra dumitale un mandat de arestare…

— E o măsură de precauţie cât se poate de bine-venită, domnule Ward. Dacă mă pomenesc cu el că sare deodată în automobil şi-o ia din loc… Ştiţi doar cu ce viteză merge: pas de mai încearcă să pui mâna pe un tip ca ăsta, care goneşte cu două sute patruzeci pe oră…!

— De aia, vezi, nici nu trebuie să se întâmple una ca asta, Strock, aşa că imediat după ce-l vei fi arestat, ai grijă să-mi dai o telegramă… Restul rămâne în seama noastră.

— Vă puteţi bizui pe mine, domnule Ward. La orice oră din zi sau din noapte, am să fiu gata s-o pornesc împreună cu agenţii mei… Vă mulţumesc că mi-aţi încredinţat misiunea asta, care, dacă se va sfârşi cu bine, îmi va aduce multă cinste…

— Şi multe avantaje, adăugă şeful meu, dându-mi să înţeleg că puteam pleca.

Acasă, mă apucai să mă pregătesc de plecare, ca pentru o călătorie ce putea să dureze mai mult. Grad îşi închipuia probabil că mi se năzărise să iau din nou drumul spre Great-Eyry, şi cunoaştem cu toţii părerea pe care o avea bătrâna despre acest pridvor al gheenei. Cu toate astea, nu suflă nici un cuvânt şi la rândul meu socotii că-i mai bine să nu-i spun nimic, oricât de sigur aş fi fost de discreţia ei.

Cât despre cei doi agenţi care trebuiau să mă însoţească, ştiam din capul locului pe cine am să iau. Cei pe care-i

alesesem făceau parte din brigada de informaţii; în vârstă unul de treizeci, celălalt de treizeci şi doi de ani; în diverse împrejurări şi sub ordinele mele, ambii dăduseră suficiente dovezi de străşnicie, inteligenţă şi îndrăzneală. Unul era John Hert din Illinois, celălalt Nab Walker, din Massachusetts. Nici nu cred că putea să fie alegere mai fericită.

Trecură astfel câteva zile. Nu se mai ştia nimic nici de soarta automobilului, nici de a vaporului şi nici de a submarinului. Şi chiar dacă sosiră unele indicaţii la palatul poliţiei, toate se dovediră a fi lipsite de orice temei şi deci nu se socoti de cuviinţă să li se dea vreo urmare. Cât priveşte balivernele publicate în gazete, toate la un loc nu făceau nici două parale; de altfel, se ştie că, în genere, nu se poate pune bază pe tot ce se scrie în ziare, cât ar fi ele de bine informate.

Totuşi se adeveri că „omul zilei” ieşise între timp de două ori la iveală; prima oară pe una din şoselele din Arkansas, undeva în apropiere de Little Rock, a doua oară, în împrejurimile Lacului Superior, mai exact pe ţărmul lui meridional.

Ceea ce părea însă cu totul inexplicabil era faptul că prima apariţie avusese loc în după-amiaza zilei de 26 iunie, iar a doua în aceeaşi zi, seara. Distanţa ce desparte aceste două puncte ale teritoriului este de opt sute de mile, nici mai mult, nici mai puţin. Dacă, datorită vitezei uluitoare cu care mergea, automobilul era în măsură să străbată traiectul respectiv într-un timp destul de scurt, atunci nu se putea să nu fi atras atenţia în trecerea lui prin Arkansas, Missouri sau prin Wisconsin.

Într-adevăr, conducătorul maşinii nu avea posibilitatea să facă drumul acesta decât pe uscat, şi totuşi automobilul nu fusese semnalat nicăieri pe parcurs.

Nu mai ştiai ce să înţelegi din toate astea şi, la drept vorbind, de fapt, nimeni nu mai înţelegea nimic.

De altminteri, după această îndoită apariţie, o dată pe şoseaua ce duce spre Little Rock şi a doua oară undeva în apropiere de malul Lacului Superior, nici că-l mai văzuse cineva. Nu era deci încă momentul, pentru agenţii mei şi cu mine, să ne punem în mişcare.

Se ştie că guvernul ar fi vrut să intre în legătură cu şoferul misterios. Pentru asta trebuia însă să renunţe cu totul la ideea de a pune stăpânire asupra persoanei lui şi să caute a-şi atinge scopul prin alte mijloace. Lucrul cel mai important, în împrejurarea de faţă, şi de care opinia publică se arăta preocupată în cel mai înalt grad, era ca Statele Unite să aibă proprietatea exclusivă a unui aparat ce i-ar fi asigurat o superioritate incontestabilă asupra celorlalte ţări de pe glob, mai ales în caz de război. Se presupunea, de altfel, că inventatorul era de origine americană, de vreme ce prezenţa lui nu se manifesta decât pe teritoriul american şi că, de bună seamă, ar fi preferat să ducă tratative cu guvernul respectiv.

Redăm mai jos anunţul pe care-l publicară toate ziarele din Statele Unite, la data de 3 iulie. Cuprinsul lui, cât se poate de precis, era formulat în termenii următori: „În luna aprilie, anul curent, a fost semnalat un automobil, care a circulat pe şoselele din Pennsylvania, Kentucky, Ohio, Tennessee, Missouri şi Illinois, iar în ziua de 27 mai, în timpul concursului automobilistic desfăşurat sub auspiciile American-Clubului, pe şoseaua din Wisconsin, după care a dispărut.

În prima săptămână a lunii iunie, o navă care se deplasa cu mare viteză a străbătut apele teritoriale ale Noii Anglii între Capul Nord şi Capul Sabie, fiind mai insistent semnalată în dreptul portului Boston, după care a dispărut. Tot în luna iunie, în cea de-a doua jumătate a ei, un submersibil a manevrat în adâncurile lacului Kirdall din Kansas, după care a dispărut.

Totul ne îndreptăţeşte să credem că cele trei vehicule mai sus arătate au fost construite de acelaşi inventator, deşi s-ar

putea ca de fapt să fie vorba de un singur aparat, capabil în egală măsură să circule pe uscat şi să navigheze pe mare, ca şi în adâncul mării.

Adresăm pe această cale numitului inventator, oricine ar fi el, o propunere în vederea achiziţionării aparatului respectiv.

Invitându-l să iasă din anonimat, îl rugăm totodată să indice preţul de la care ar consimţi să înceapă negocierile cu guvernul american şi să trimită cât de curând un răspuns Ia următoarea adresă: Palatul Poliţiei, Washington, districtul Columbia, Statele Unite ale Americii".

Aşa glăsuia anunţul tipărit cu litere groase în ziare. Era mai mult ca sigur, deci, că foarte curând avea să pice sub ochii celui în cauză, oriunde s-ar fi aflat el în momentul acela. Şi, citindu-l, acesta nu putea să nu răspundă ori albă, ori neagră, deşi ce motiv ar fi avut să nu accepte o asemenea ofertă…?

Nu ne mai rămânea, prin urmare, decât să aşteptăm răspunsul lui.

E lesne de închipuit cât de aprig fu aţâţată curiozitatea mulţimii. Din faptul dimineţii şi până seara, lumea se înghesuia, gălăgioasă şi lacomă de noutăţi, în faţa palatului poliţiei, pândind sosirea unei scrisori sau a unei telegrame. Reporterii nu se dezlipeau o clipă din loc. câtă cinste, dar şi ce pleaşcă ar fi fost pentru ziarul care ar fi publicat înaintea tuturor mult comentata ştire!… Era doar vorba de aflat numele şi situaţia necunoscutului dispărut fără urmă şi dacă într-adevăr accepta să intre în tratative cu guvernul federaţiei americane… Se înţelege de la sine că America era dispusă să nu se uite la bani. Nu se putea spune că duce lipsă de milioane şi, la o adică, miliardarii ei erau gata să deschidă larg uşile caselor de fier veşnic pline…!

Trecu astfel o zi încheiată. O zi ce multor oameni, mai nerăbdători şi mai nervoşi din fire, li se va fi părut că ţinuse mai mult de douăzeci şi patru de ore şi că orele la rândul lor se lungiseră peste limita celor şaizeci de minute!

Nu sosise nici un răspuns, nici scrisoare, nici telegramă. Şi nici în noaptea următoare. Şi tot aşa trei zile în şir!

Se întâmplă atunci ceea ce era de aşteptat c-o să se întâmple. Cablogramele răspândiseră în Europa vestea propunerilor americane. Iar diferitele state de pe Vechiul Continent se găsiseră şi ele dornice să profite de foloasele acestei invenţii. De ce, aşadar, nu i-ar face concurenţă, căutând să intre în posesia unui aparat, de pe urma căruia se puteau obţine avantaje atât de mari?… De ce să nu se arunce la rându-le în luptă, punând milioanele lor la bătaie…?

Într-adevăr, marile puteri, Franţa, Anglia, Rusia, Italia, Austria, Germania, se pregăteau să intre în acţiune. Numai ţările mai mărunte nu se încumetau să se avânte într-o bătălie ce le-ar fi ruinat bugetul. Anunţuri, aidoma celor publicate în Statele Unite, apărură şi în presa europeană. Aşa că, până la urmă, nu depindea decât de bunul plac al „şoferului”’ năzdrăvan ca să devină rivalul unor mari financiari ca Gould, Morgan, Astor, Vanderbilt sau Rothschild, din Franţa, din Anglia sau din Austria!

Şi cum personajul în cauză nu dădea nici un semn de viaţă, i se făcură propuneri categorice pentru a-l îndupleca să împrăştie misterul în care se învăluise. Lumea întreagă se transformă într-o piaţă publică, o bursă universală, în care se desfăşurau cele mai fantastice licitaţii. De două ori pe zi se publicau cursurile care erau în necontenită creştere, mereu venind să se adauge alte milioane.

În cele din urmă, Statele Unite câştigară lupta, în urma unei şedinţe, rămasă de pomină a Congresului, în care se votă suma de douăzeci de milioane de dolari, adică o sută de milioane de franci.

Ei bine, nu se găsi nici un singur cetăţean american, din orice pătură a societăţii ar fi făcut parte, care să cârtească împotriva unei asemenea risipe, considerând că s-a mers prea departe, atât de mare preţ se punea pe achiziţionarea acestui miraculos mijloc de locomoţie. Şi-n primul rând eu,

care toată ziua îi tocam la ureche lui Grad, biata bătrână, că oricum maşina „făcea mai mult decât atâta”!

Probabil însă că ţările celelalte nu erau de aceeaşi părere, fiindcă ofertele lor se opriră mai jos de suma asta. Şi, cum era de aşteptat, concurenţa înfrântă îşi vărsă focul, trăncănind verzi şi uscate… Că inventatorul n-o să se dea niciodată în vileag… Că nici nu există… Şi nici n-a existat vreodată… Că nu e decât un şarlatan de prima mână… De altminteri, cine poate să ştie dacă nu s-o fi dus de râpă cu maşină cu tot şi-o fi zăcând acum în fundul unei prăpăstii sau dacă marea nu-l va fi înghiţit în adâncurile ei… Ziarele din Lumea Veche, care mai de care, scorneau la palavre cu nemiluita.

Din păcate însă timpul trecea. Nici o veste din partea omului nostru, nici măcar un rând… Nu mai fusese nicăieri semnalat… Nimeni nu-l mai văzuse din ziua când dăduse o raită pe malul Lacului Superior…!

Dinspre partea mea, vă mărturisesc că, neştiind ce să mai cred până la urmă, începusem să deznădăjduiesc că istoria asta atât de ciudată va putea fi descâlcită cândva.

Iată însă că în dimineaţa zilei de 15 iulie, în cutia poştală de la palatul poliţiei se găsi o scrisoare netimbrată.

După ce autorităţile luară cunoştinţă de cuprinsul ei, textul fu comunicat ziarelor din Washington, care se grăbiră să-l publice într-un număr special, împreună cu un facsimil după originalul respectiv.

Scrisoarea era formulată în felul următor:

Capitolul IX.

A DOUA SCRISOARE.

Pe bordul Nălucii

15 iulie Către Lumea Veche şi Lumea Nová.

Singurul răspuns posibil la propunerile venite din partea diferitelor state europene, ca şi la cele făcute în ultimă instanţă de Statele Unite ale Americii. este cel de mai jos:

Vă spun categoric şi odată pentru totdeauna că nu mă interesează preţul oferit pentru cumpărarea aparatului

construit de mine.

Invenţia aceasta n-o să fie aşadar, nici franceză, nici germană, nici austriacă, nici rusă, nici engleză, nici americană.

Aparatul va rămâne proprietatea mea şi am să-l folosesc aşa cum voi socoti eu că-i mai bine.

Datorită lui am o putere nelimitată asupra lumii întregi şi nu există forţă omenească în măsură să-i ţină piept, în orişice împrejurări l-ar înfrunta.

Orice încercare de a-l captura e zadarnică. Nimeni nu poate şi nici nu va putea vreodată să se apropie de el. Iar răul pe care ar căuta cineva să mi-l facă, l-aş plăti cu vârf şi îndesat.

Cât priveşte preţul ce mi s-a oferit, nu înseamnă nimic pentru mine şi n-am ce face cu el. De altminteri, când mi-ar veni gust să am milioane sau miliarde, n-aş avea decât să întind mâna ca să te culeg.

Aşadar, să ştie şi Vechiul şi Noul Continent că n-au nici un fel de putere asupra mea, pe când eu sunt perfect înarmat împotriva lor.

Închei această scrisoare, semnând:

Stăpânul Lumii Capitolul X.

SCOS DE SUB SCUTUL LEGII.

Aşa suna răspunsul adresat guvernului Statelor Unite şi depus la palatul poliţiei, fără să se fi recurs la serviciile poştei. Cât priveşte persoana care îl lăsase acolo, în noaptea de 14 spre 15 iulie, nimeni n-o zărise.

Cu toate acestea fuseseră destui curioşi care stătuseră de strajă, nerăbdători, în preajma palatului, de la scăpătatul soarelui şi până în zorii zilei. Ce-i drept însă cum ar fi putut să-l vadă pe aducătorul scrisorii cu pricina – care era poate chiar autorul ei – furişându-se pe lângă ziduri şi strecurând-o în cutie?… Era întuneric beznă, o noapte cu lună nouă. Nu se zărea nimic de pe un trotuar pe altul.

După cum am mai spus, scrisoarea apăruse în facsimil în ziarele cărora autorităţile avuseseră grijă să le comunice

din capul locului textul. Să nu vă închipuiţi însă că în primul moment se va fi gândit cineva dintre cei ce-o citiseră: „Trebuie să fie o glumă proaspăt făcută de cine ştie ce nătărău!”

Nu, asta era impresia pe care o avusesem eu când primisem, cu vreo cinci săptămâni mai înainte, scrisoarea trimisă de pe Great-Eyry. Dar, la drept vorbind, impresia asta mai dăinuia şi acum?… Nu cumva, între timp, chibzuind mai bine lucrurile, se modificase cât de cât?… În orice caz, nu mai eram chiar aşa sigur ca la început şi, în realitate, nu prea ştiam ce să cred.

De altfel, la Washington, ca în oricare alt punct de pe teritoriul Statelor Unite, părerea ce stăruia era cu totul alta. Ceea ce, în definitiv, era foarte firesc. Aşa că, dat fiind starea generală de spirit, dacă s-ar fi găsit cineva să susţină că mesajul respectiv nu trebuie luat în serios, mai toată lumea ar fi sărit să-i răspundă: „Ba nu, aici nu poate fi vorba de mâna unui şarlatan. E scrisă chiar de inventatorul maşinii nălucă!”

Aşadar, datorită unei mentalităţi curioase – deşi, în fond, lesne de înţeles – ce prinsese rădăcini, pentru nimeni nu mai încăpea nici cea mai mică îndoială în privinţa asta. Toate întâmplările ciudate din ultimul timp, pentru care nu se găsea nici o cheie, aveau acum o explicaţie precisă.

Şi să vă spun în ce fel:

Dacă inventatorul dispăruse de o bucată de vreme, cu această nouă ispravă dădea iarăşi semne de viaţă… Nici vorbă deci să fi suferit vreun accident care-i pricinuise moartea, dimpotrivă, se pusese la adăpost într-un loc, pe care poliţia nu reuşise să-l descopere… Şi atunci se gândise totuşi să răspundă la propunerile guvernului, scriind misiva de mai sus… Dar, în loc s-o fi pus la poştă, într-o localitate oarecare, de unde, fireşte, ar fi ajuns la adresa indicată, socotise cu cale să vină el însuşi s-o aducă în capitala Statelor Unite, depunând-o cu mâna lui, aşa cum se arăta în comunicatul oficial, la palatul poliţiei.

Ei bine, dacă omul nostru se bizuise cumva că această nouă mărturie a existenţei sale va face oarecare vâlvă în cele două Lumi,dorinţa avea să i se împlinească mai mult chiar decât s-ar fi aşteptat. În ziua respectivă, milioane de oameni citiră şi recitiră ziarul şi nici unuia dintre ei – ca să folosim expresia curentă – „nu-i veni să-şi creadă ochilor”, deşi avea litera tipărită în faţă.

Scrisoarea pe care o cercetam mereu, cuvânt cu cuvânt, era scrisă cu trăsături apăsate. Fără îndoială că un grafolog ar fi desluşit în rândurile aşternute pe hârtie mărturiile unui temperament impulsiv, ale unui caracter mai colţuros.

Deodată îmi scăpă un strigăt, pe care din fericire Grad nu-l auzi. Cum de nu observasem mai curând asemănarea dintre scrisul ce-l aveam sub ochi şi felul cum erau însăilate literele în scrisoarea venită din Morganton?

Şi pe urmă – o coincidenţă şi mai semnificativă – majusculele ce ţineau loc de semnătură nu erau chiar iniţialele cuvintelor „Stăpânul Lumii”? Iar mesajul în chestiune unde fusese scris?… Pe bordul Nălucii… Numele acesta nu putea fi decât al aparatului cu triplă întrebuinţare, aflat sub comanda misteriosului căpitan…!

Aşadar, rândurile de faţă erau aşternute de aceeaşi mână care mă ameninţa cu străşnicie, în prima scrisoare, în cazul când m-aş fi încumetat să reînnoiesc tentativa de pe Great-Eyry…!

Mă ridicai să iau din sertarul biroului misiva din 13 iunie pe care o pusei alături de facsimilul publicat în ziare… Nu mai încăpea nici o îndoială! Acelaşi scris curios, dovadă că mâna era aceeaşi!

Îmi pusei deci creierul sub teasc, căutând să stabilesc consecinţele similitudinii, pe care deocamdată numai eu o cunoşteam, scrisului din cele două mesaje, care fără doar şi poate fuseseră trimise de comandantul Nălucii – vajnic nume, dar pe deplin meritat…!

Aşa stând lucrurile, mă întrebam dacă nu cumva această coincidenţă nu mi-ar îngădui să reîncep cercetările în

condiţii mai puţin îndoielnice?… Şi dacă nu cumva de astă dată vom reuşi să trimitem agenţii noştri pe nişte urme mai sigure, care să-i ducă la ţintă…?

Şi, în sfârşit, ce legătură putea să existe între Năluca şi Great-Eyry; ce raporturi se puteau stabili între fenomenele petrecute în Munţii Albaştri şi nu mai puţin fenomenalele apariţii ale maşinii năzdrăvane?

Făcui ceea ce trebuia să fac în cazul de faţă şi, cu scrisoarea în buzunar, o pornii în grabă spre palatul poliţiei.

Mă interesai dacă domnul Ward era la dânsul în birou. Răspunsul fiind afirmativ, mă dusei întins acolo, ciocănii în uşă ceva mai tăricel, poate, decât s-ar fi cuvenit şi, auzind „intră!” dădui buzna înăuntru şi mă oprii gâfâind în faţa şefului meu.

Domnul Ward tocmai avea înaintea ochilor scrisoarea publicată în ziare, nu facsimilul, ci originalul însuşi depus la poliţie, în cutia de la intrare.

— Ai aflat ceva, Strock…?

— Vedeţi şi dumneavoastră, domnule Ward!

Scosesem din buzunar scrisoarea cu iniţialele.

Domnul Ward o luă în mână, se uită la ea şi, înainte de a se apuca s-o citească, mă întrebă:

— Ce-i asta?

— O scrisoare semnată cu iniţiale, după cum vă puteţi da seama…

— Şi de unde a fost trimisă?

— De la oficiul din Morganton, din Carolina de Nord…

— Când ai primit-o…?

— La 13 iunie… E aproape o lună…

— Şi ce-ai crezut la început, când ai primit-o…?

— Că, probabil, e o glumă proastă…

— Dar… acum… Strock?

— Cred exact ceea ce o să credeţi şi dumneavostră, cu siguranţă, domnule, după ce veţi afla ce cuprinde.

Şeful meu luă din nou în mână scrisoarea şi o citi până la capăt.

— Văd că-i semnată cu nişte iniţiale… observă dânsul.
— Da, domnule Ward, iniţiale care se întâmplă să fie chiar ale cuvintelor „Stăpânul Lumii” din facsimilul…
— Am aici originalul, îmi răspunse domnul Ward, ridicându-se de la birou.
— E limpede ca lumina zilei, adăugai eu, că ambele scrisori sunt ticluite de aceeaşi persoană…
— De aceeaşi, Strock…
— Vedeţi cu câtă străşnicie mă ameninţă, domnule Ward, în cazul când aş încerca din nou să pătrund în văgăuna de pe Great-Eyry…
— Da… te ameninţă cu moartea!… Dar ia spune-mi, Strock, e o lună de când ai primit scrisoarea asta… De ce nu mi-ai arătat-o până acum?
— Pentru că nu i-am dat nici un fel de importanţă… Azi, însă, când am citit-o pe astălaltă, trimisă de pe Năluca, vrând, nevrând, a trebuit s-o iau în serios…
— Şi foarte bine ai făcut, Strock. Faptul mi se pare că atârnă greu în balanţă şi chiar mă întreb dacă nu e cumva de natură să ne îndrepte pe urmele acestui individ curios…
— Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare, domnule Ward…
— Numai că… Nu-mi dau seama ce legătură poate să fie între Năluca asta şi Great-Eyry?
— N-aş şti să vă spun şi nici nu mă taie capul…
— Nu există decât o singură explicaţie, continuă domnul Ward, ce-i drept destul de fragilă, ca să nu zic chiar imposibilă…
— Care?
— Poate că, cine ştie, acolo, pe Great-Eyry, inventatorul va fi găsit un loc mai ferit unde să-şi adăpostească ustensilele…
— Asta ar fi culmea!… exclamai eu. Şi cum face ca să intre… ori să iasă de acolo?… După câte mi-am dat seama cu ochii mei, domnule Ward, explicaţia dumneavoastră nu poate sta în picioare…
— Doar dacă nu cumva, Strock…

— Doar dacă?… îl îngânai eu.

— Dacă nu cumva aparatul construit de măria sa Stăpânul Lumii n-o fi având şi aripi care-i permit să-şi ia zborul spre adăpostul de pe Great-Eyry…!

La gândul că Năluca s-ar putea întrece în zbor cu vulturii şi cu pajurele, nu mă putui împiedica să nu-mi dau în vileag, printr-un gest brusc, neîncrederea şi, bineînţeles, domnul Ward nu mai stărui asupra acestei presupuneri…

De altminteri, se aplecase din nou asupra celor două scrisori pe care le compara între ele, examinând îndeaproape cu o mică lupă trăsăturile literelor, pentru a constata deplina lor similitudine. Nu numai mâna, ci chiar şi peniţa care le aşternuse pe hârtie fusese aceeaşi… Şi pe urmă corelaţia dintre iniţialele din primul mesaj şi „Stăpânul Lumii” din cel de-al doilea.

După ce stătu pe gânduri câteva clipe, domnul Ward îmi spuse:

— Scrisoarea dumitale, Strock, rămâne la mine. Acuma, într-adevăr, îmi vine să cred că ţi-e hărăzit să joci un rol destul de important în dezlegarea acestui caz atât de ciudat… Sau, mai bine-zis, acestor două cazuri!… Ce legătură poate fi între ele, zău dacă ştiu, totuşi cred că trebuia să existe o legătură… Şi fiindc-ai fost amestecat prima oară, n-ar fi de mirare să ai un amestec şi în problema de faţă…

— E tocmai ceea ce doresc şi eu, domnule Ward, şi să nu vă miraţi că auziţi asta din gura unui om curios…

— Ca dumneata, Strock!… Prea bine, aşa că nu pot decât să-ţi spun încă o dată: fii gata s-o porneşti la primul semnal.

Părăsii deci palatul poliţiei cu sentimentul că în scurtă vreme se va face iarăşi apel la serviciile mele, în care caz domnul Ward se putea bizui că agenţii mei şi cu mine, în mai puţin de un ceas, vom fi pe drum.

Între timp, spiritele erau tot mai agitate în urma refuzului cu care căpitanul Nălucii întâmpinase propunerea guvernului american. Opinia publică cerea să se ia măsuri,

de asta îşi da seama toată lumea, atât la Casa Albă cât şi la minister… La drept vorbind însă cum, în ce fel?… De unde să-l scoţi pe Stăpânul Lumii şi, presupunând chiar că ar fi ieşit din nou la iveală, cum să poţi pune mâna pe el?… Erau atâtea lucruri inexplicabile în toate împrejurările în care se arătase! Că maşina construită de el era capabilă să atingă o viteză uluitoare, nu mai încăpea nici o îndoială. Dar în ce mod reuşise să pătrundă în lacul Kirdall, care nu avea nici un fel de comunicaţie cu vreo altă întindere de apă, şi cum ieşise de acolo? Ultima oară fusese semnalată apariţia ei la suprafaţa Lacului Superior, după cum am mai spus, fără ca s-o fi zărit cineva măcar într-un singur punct, pe parcursul de opt sute de mile dintre cele două lacuri…!

Într-adevăr, straşnică încurcătură şi ce de ciudăţenii ce nu puteau fi lămurite! Un motiv mai mult ca să se meargă până în pânzele albe… Din moment ce milioanele nu avuseseră nici o trecere, nu mai rămânea decât să se recurgă la forţă… Nici inventatorul şi nici invenţia lui, aşa cum declarase el însuşi, nu erau de vânzare, şi toată lumea ştia cu câtă aroganţă îşi exprimase refuzul şi pe ce ton ameninţător!… Prea bine! De azi înainte avea să fie socotit în rând cu răufăcătorii şi orice măsură s-ar fi luat împotriva lui, pentru a-l împiedica să pricinuiască vreun rău, toate mijloacele erau legitime… Era într-adevăr necesar pentru siguranţa cetăţenilor, şi nu numai a celor de pe continentul american, dar a tuturor locuitorilor de pe glob… cât priveşte bănuiala că şi-ar fi găsit sfârşitul într-o catastrofă, nu mai avea nici un temei, de când cu faimoasa scrisoare din 15 iulie. Omul trăia, era teafăr, sănătos, constituind un pericol public, un pericol de fiece clipă…!

Sub influenţa acestor opinii, guvernul publică în ziare anunţul următor: „Deoarece comandantul Nălucii refuză orice tratative pentru cesionarea secretului său, cu toate milioanele ce i s-au oferii în schimb, deoarece modul în care înţelege să folosească invenţia lui constituie un pericol împotriva căruia nu avem nici o posibilitate de a ne apăra,

numitul comandant este scos de sub sculul legii. Orice măsuri luate cu scopul de a distruge atât aparatul, cât şi pe inventator sunt dinainte autorizate”.

Era o adevărată declaraţie de război, un război necruţător împotriva acestui Stăpân al Lumii, care se bizuia chiar atât de mult pe forţele lui, încât îşi îngăduia să înfrunte o naţiune întreagă, naţiunea americană!

Începând din ziua respectivă, premii de o valoare considerabilă erau făgăduite oricui avea să descopere ascunzişul periculosului individ, oricui ar fi reuşit să-l prindă, oricui ar fi descotorosit teritoriul ţării de prezenţa lui.

Aşa se înfăţişa situaţia în cea de-a doua jumătate a lunii iulie. Chibzuind însă bine lucrurile, ce altă concluzie se putea trage decât că numai întâmplarea era în măsură să găsească o ieşire din acest impas? Nu trebuia oare, înainte de toate, ca individul în cauză „scos de sub scutul legii” să iasă iar la iveală în cutare sau cutare loc, să fie zărit şi semnalat de cineva, nu trebuia, de asemenea, ca împrejurările să fie de aşa fel, încât să înlesnească arestarea lui?… Căci, vezi bine, aparatul nu putea fi capturat atâta timp cât ar fi circulat în chip de automobil pe uscat, în chip de vapor pe mare sau ca submarin pe sub apă! Sigur că nu! Trebuia surprins fără veste, înainte de a fi apucat s-o şteargă din loc, dispărând fără urmă datorită vitezei lui, pe care nu reuşea s-o atingă nici un alt mijloc de locomoţie din câte se cunoşteau.

Eram deci tot timpul pe picior de plecare, aşteptând doar un ordin din partea domnului Ward ca s-o pornesc la drum împreună cu agenţii mei. Ordinul însă nu mai sosea, şi pe bună dreptate, dat fiind că cel pe care-l viza nu voia deloc să se arate la faţă.

Luna iulie se apropia de sfârşit. Ziarele încă mai discutau subiectul acesta, despre care aveau mereu ceva de împărtăşit cititorilor. când şi când soseau informaţii

proaspete, ce aţâţau peste măsură curiozitatea mulţimii. Mereu erau indicate alte făgaşuri.

În fond însă nimic serios. Telegramele se încrucişau în zbor, de la un capăt la altul al ţării, contrazicându-se şi anulându-se reciproc. Se înţelege de la sine, de altfel, că momeala unor premii colosale trebuia să dea naştere la tot felul de erori, unele săvârşite cu cele mai bune intenţii. Într-o zi era semnalat nu ştiu unde un vehicul care trecuse ca o trombă… într-altă zi, un vapor care răsărise la suprafaţa unuia din nenumăratele lacuri ale Americii… Pe urmă, un submersibil care manevra în apropiere de litoral… De fapt, toate nu erau decât rodul imaginaţiei înfierbântate a unor oameni surescitaţi şi, în acelaşi timp, înspăimântaţi, care aveau tot felul de năluciri, privind lucrurile prin lentila măritoare a premiilor…!

În sfârşit,în ziua de 29 iulie, şeful meu îmi trimise vorbă să trec de urgenţă pe la birou.

Douăzeci de minute mai apoi ne aflam faţă-n faţă.

— Până-ntr-o oră trebuie să pleci, Strock… mă încunoştiinţa dânsul.

— Unde?

— La Toledo.

— L-a văzut cineva?

— Da… O să capeţi acolo informaţii.

— Peste un ceas, agenţii mei şi cu mine vom fi pe drum.

— Bine, Strock, şi de astă dată îţi ordon categoric…

— Ordonaţi, domnule Ward.

— Să reuşeşti, Strock!… Să reuşeşti!

Capitolul XI.
ÎN EXPEDIŢIE.

Aşadar, căpitanul-nălucă fusese iar semnalat într-un punct de pe teritoriul Statelor Unite. Nici prin gând nu-i trecuse să dea o raită pe şoselele sau prin mările europene. Şi cu toate că nu i-ar fi trebuit nici patru zile ca să traverseze Atlanticul, nu catadicsise s-o facă… Să-şi fi statornicit, oare,

câmpul de experienţă numai pe pământul Americii, de unde se putea trage concluzia că şi el era american de origine?

Să nu vă miraţi dacă insist atât asupra faptului că submersibilul ar fi putut desigur să străbată cu înlesnire noianul de apă ce desparte Noul Continent de coastele Vechiului Continent. Fără a mai pune la socoteală că viteza cu care se deplasa îi îngăduia să facă o călătorie de scurtă durată în comparaţie cu posibilităţile de deplasare ale celor mai rapide pacheboturi ale Angliei, Franţei sau Germaniei, nu avea să se teamă, în definitiv, de niciunul din neajunsurile pricinuite de furtunile ce bântuie în largul oceanului. Hula marină, bunăoară, era aproape inexistentă pentru el, fiindcă în orice clipă putea părăsi foarte simplu suprafaţa apei, ca să găsească o zonă de calm absolut, la o adâncime de aproximativ douăzeci de picioare.

Cert este însă că nu încercase să treacă Atlanticul şi în ipoteza că am fi reuşit să-l capturăm, treaba asta nu putea să se întâmple decât în Ohio, deoarece oraşul Toledo se afla în cuprinsul acestui stat.

De altminteri, secretul fusese păstrat cu străşnicie, nefiind cunoscut decât la palatul poliţiei şi de agentul care transmisese ştirea şi cu care urma să intru în legătură. Nici un ziar nu apucase să prindă din zbor o veste pe care cu siguranţă ar fi plătit-o cu bani buni. Nu trebuia cu nici un chip să fie dată în vileag până ce expediţia noastră nu-şi va fi atins ţelul. Fireşte că nici eu şi nici însoţitorii mei n-am fi suflat un cuvânt.

Agentul spre care fusesem îndrumat cu un mandat din partea domnului Ward se numea Arthur Wells şi mă aştepta la Toledo.

După cum se ştie, ne făcusem de o bucată de vreme pregătirile de plecare. Tot bagajul nostru era alcătuit din trei valize destul de uşoare, în eventualitatea că am fi fost nevoiţi să lipsim un timp mai îndelungat. John Hart şi Nab Walker avuseseră grijă să se înarmeze cu câte un revolver portativ. Mă grăbii deci să-i imit. Cine ştie dacă, la un

moment dat, nu eram obligaţi să trecem la atac sau să ne apărăm…?

Oraşul Toledo se află aşezat pe malul lacului Erie, la extremitatea dinspre Ohio, acolo unde apele lui încep a scălda hotarul nordic al statului respectiv. În timpul nopţii, rapidul, în care ni se reţinuseră trei locuri, străbătu West Virginia şi Ohio. Şi, fără să fi suferit nici cea mai mică întârziere, la orele opt dimineaţa, locomotiva se oprea în gara Toledo.

Arthur Wells ne aştepta pe peron. Înştiinţat din vreme de sosirea inspectorului principal Strock, fusese nerăbdător, după cum îmi mărturisi, să intre cât mai degrabă în legătură cu mine, adică tocmai ceea ce doream şi eu.

Abia apucasem să cobor din vagon şi, văzându-l cum rătăcea cu privirile din călător în călător, îmi dădui seama că trebuie să fie omul meu.

Mă îndreptai deci spre el.

— Domnul Wells?… întrebai eu.

— Domnul Strock…?

— Da, eu.

— La dispoziţia dumneavoastră… adăugă domnul Wells.

— E nevoie cumva să rămânem câteva ceasuri la Toledo?… întrebai în continuare.

— Nu, dacă-mi permiteţi, domnule Strock… În faţa gării aşteaptă un brec tras de doi telegari sprinteni; ar trebui, cred, să plecăm chiar acum, dacă vrem să ajungem la faţa locului până nu se înserează.

— Bine, mergem atunci cu dumneata, îi răspunsei, făcându-le semn celor doi agenţi să ne urmeze. E departe?

— Vreo douăzeci de mile…

— Şi cum se numeşte locul?

— E vorba de golful Black-Rock.

Dar, cu toate că trebuia să punem cât mai curând piciorul pe ţărmul acestui golf, socotirăm de cuviinţă să căutăm un hotel unde să ne lăsăm valizele.

Într-un oraş cu o sută treizeci de mii de locuitori, găsirăm destul de uşor ceea ce ne trebuia, mulţumită domnului Wells.

Trăsura ne duse la White-Hotel şi, după ce luarăm ceva în gură, la orele zece o şi pornirăm la drum.

Brecul avea patru locuri, în afară de cel pe care-l ocupa vizitiul. Merindele, puse la păstrare în lada trăsurii, ne puteau ajunge la nevoie pentru câteva zile.

Ţărmul micului golf Black-Rock, cu desăvârşire pustiu, deoarece nici ţăranii din împrejurimi şi nici pescarii nu obişnuiau să vină prin partea locului, nu ne putea oferi nici cea mai modestă ospitalitate. Nici han în care să ne astâmpărăm foamea, nici cameră în care să ne odihnim. Şi ne aflam chiar în toiul căldurilor estivale, în luna iulie, tocmai când soarele dogoreşte mai tare. în ceea ce privea climatul, deci, nu trebuia să ne speriem dacă am fi fost cumva nevoiţi să petrecem o noapte sau două sub cerul liber.

Mai mult ca sigur însă că, în cazul când încercarea noastră era sortită izbânzii, în câteva ceasuri totul era terminat. Sau, prins pe nepusă masă, căpitanul Nălucii nu mai apuca să scape cu fuga, sau îşi şi luase tălpăşiţa şi atunci trebuia să ne lăsăm păgubaşi, fiindcă nu mai puteam trage nădejde să-l arestăm.

Arthur Wells, om la vreo patruzeci de ani, era unul din cei mai capabili agenţi ai poliţiei Statelor Unite. Vânjos, îndrăzneţ, plin de iniţiativă şi cu sânge rece, îşi dovedise în repetate rânduri destoinicia, uneori punându-şi în primejdie viaţa. Wells se bucura de toată încrederea şefilor săi, care puneau mare preţ pe serviciile lui. Venise cu o misiune la Toledo, pentru o pricină cu totul diferită, când întâmplarea îl pusese pe urmele Nălucii.

Sub biciul vizitiului, brecul înainta cu repeziciune pe ţărmul lacului Erie, în direcţia sud-vest, spre extremitatea acestuia. Desfăşurat ca o pânză, lacul este situat între teritoriul canadian şi statele Ohio, Pennsylvania şi New

York. Şi cred că nu-i de prisos, pentru cele ce urmează, să arăt poziţia geografică, adâncimea şi întinderea lui, precum şi apele curgătoare ce-l alimentează, ca şi canalele prin care îşi revarsă surplusul.

Lacul Erie arc o suprafaţă de douăzeci şi patru de mii şapte sule şaizeci şi opt de kilometri în cap. Dată fiind altitudinea la care se află, suprafaţa lui este cu aproape şase sute de picioare deasupra nivelului mării. Comunică, în partea de nord-vest, cu lacul Huron şi cu lacul Saint-Clair, ale căror ape le primeşte, şi cu râul Detroit ce se varsă în el. În afară de aceştia, mai are o serie de afluenţi mai puţin importanţi ca Rocky, Guyahoga, Black-River. La rândul său, lacul Erie se varsă, la nord-est, în lacul Ontario, prin intermediul râului Niagara cu vestitele lui cataracte.

Cea mai mare adâncime stabilită prin sondajele efectuate în lacul Erie este de o sută treizeci şi cinci de picioare. Vă daţi seama deci ce noian de apă trebuie să fie acolo. în definitiv ne aflam într-o regiune unică în felul ei, regiunea măreţelor lacuri ce se ţin lanţ la graniţa dintre teritoriul canadian şi Statele Unite ale Americii.

Cu toate că prin aceste ţinuturi trece paralela patruzeci, clima este deosebit de aspră în timpul iernii şi curenţii de aer din zona arctică, neavând de înfruntat nici un obstacol în cale, bântuie cu o putere năprasnică. Aşadar, nu trebuie să vă miraţi dacă am să vă spun că, în fiecare an, începând din noiembrie şi până în aprilie, anul următor, lacul Erie este îngheţat tun pe toată suprafaţa lui.8

Cele mai importante oraşe situate pe ţărmurile acestui lac uriaş sunt: Buffalo, pe teritoriul statului New York, şi Toledo, primul în partea de est, celălalt la extremitatea lui apuseană, apoi la sud, Cleveland şi Sandusky, ambele pe teritoriul statului Ohio. În afară de acestea, pe malurile lui s-au înfiripat o seamă de aşezări mai puţin însemnate, târguri mai mici sau sate. De aceea, există o activitate comercială destul de intensă pe aceste meleaguri, traficul

anual pe lacul Erie ridicându-se,potrivit aprecierilor făcute, la nu mai puţin de două milioane două sute de mii de dolari.

Drumul pe care mergea brecul era plin de cotituri, şerpuind de-a lungul sinuozităţilor ţărmului dantelat.

În timp ce vizitiul zorea caii, mânându-i la trap, din vorbă în vorbă, ajunsei să aflu din gura lui Arthur Wells faptele ce prilejuiseră telegrama trimisă poliţiei din Washingţon.

Cu patruzeci şi opt de ore în urmă, adică în după-amiaza zilei de 27 iulie, Wells se îndrepta călare spre un mic târguşor, anume Hearly, şi pe drum, la o distanţă de vreo cinci mile de locul unde ne aflam, în timp ce trecea printr-un crâng, observase un submarin care se ridica la suprafaţa lacului. Strunise calul, descălecase şi, dându-se după un hăţiş, putuse să vadă cu ochii lui submarinul înaintând spre ţărmul golfului Black-Rock, pentru a se opri în cele din urmă. Vasul, ce ieşise tocmai din apă şi acostase, să fi fost cumva însuşi vaporul nălucă, cel ce se arătase cândva în dreptul portului Boston, cel ce îşi manifestase mai apoi prezenţa în lacul Kirdall…?

În clipa când submersibilul ajunsese la poalele stâncilor, doi oameni săriseră pe ţărm. Unul din ei n-o fi fost chiar Stăpânul Lumii, despre care nu se mai auzise nimic în ultimul timp, de când fusese semnalat pe Lacul Superior, iar submersibilul ce răsărise din adâncul lacului Erie, însăşi misterioasa Nălucă…?

— Eram singur, îmi explică Wells. Singur la marginea golfului… Dacă aţi fi fost şi dumneavoastră, domnule Strock, împreună cu agenţii, am fi putut încerca, aşa, patru contra doi, să dăm lovitura şi să-i umflăm pe cei doi pasageri, până nu apucau să se îmbarce iar şi s-o ia ia sănătoasa…

— Mai încape vorbă? îi răspunsei. Dar nu mai era nimeni altcineva pe bord?… N-are a face, să-i fi prins numai pe ăştia doi, poate c-am fi ajuns să ştim în sfârşit ce hram poartă…

— Mai ales, adăugă Wels, dacă unul din ei era într-adevăr căpitanul Nălucii…

— Singurul lucru de care mă tem însă, Wells, este ca nu cumva submarinul, oricare ar fi el, să fi părăsit, în lipsa dumitale, golful…

— Asta o s-o ştim abia peste, câteva ceasuri. Poate că s-o înduri Cerul să-l găsim tot acolo!… Şi atunci, la noapte, când s-o întuneca…

— Dar dumneata ce-ai făcut? îl descusui eu. N-ai rămas până seara în crâng?

— Nu!… Am plecat pe la cinci şi-n aceeaşi seară eram la Toledo, de unde am trimis imediat o telegramă la Washington…

— Şi ieri ai pornit-o din nou spre golful Black-Rock…?

— Da.

— Submarinul era tot acolo…?

— În acelaşi loc.

— Şi cei doi pasageri…?

— Şi cei doi pasageri… Trebuie să fi păţit ceva, bănuiesc, de-au venit aici, în cotlonul ăsta pustiu, vreo stricăciune care trebuia reparată.

— Probabil, încuviinţai eu. Cine ştie ce s-o fi stricat de n-au putut să ajungă până la bârlogul lor… Numai de-ar fi aşa…!

— Aşa trebuie să fie, vă spun eu, fiindcă o parte din calabalâcul de pe vas a fost cărat pe uscat şi, după câte am putut să observ fără să le dau de bănuit, îmi făcea impresia că se lucra pe bord…

— Cine lucra, numai indivizii aceia doi?

— Numai ei.

— Şi totuşi, îi răspunsei, crezi dumneata că-i posibil să manevrezi cu un echipaj de două persoane un aparat care merge cu asemenea viteză şi care când e vapor, când automobil, când submarin…?

— Nu cred, domnule Strock… Dar ce pot să fac dacă în ziua aceea n-am văzut nici un alt om, în afară de cei doi din ajun. De câteva ori au venit până în crângul unde stăteam la

pândă, să taie nişte crengi ca să facă foc pe prundiş. E un loc atât de pustiu, încât nu visau să dea ochi cu nimeni.

— Spune-mi, i-ai putea recunoaşte?

— Ba bine că nu! Unul e de talie mijlocie, solid, cu o figură aspră, bărbos… celălalt mai mărunţel, scund şi gras… Pe la cinci am plecat iar, la fel ca-n ajun. Cum am sosit la Toledo mi s-a înmânat telegrama prin care domnul Ward mă înştiinţa că veniţi şi m-am dus la gară să v-aştept.

Un lucru era sigur deci: de treizeci şi şase de ore submersibilul poposise în golful Black-Rock, probabil în vederea unor reparaţii absolut necesare şi, dacă-aveam un dram de noroc, se putea să-l găsim tot acolo. Cât priveşte faptul că Năluca cutreiera acum lacul Erie, explicaţia era foarte simplă, aşa cum şi eu şi Arthur Wells recunoscurăm de comun acord. Ultima oară aparatul fusese observat la suprafaţa Lacului Superior. Iar distanţa dintre acesta din urmă şi lacul Erie putea fi parcursă fie pe uscat, prin reţeaua rutieră din Michigan, pe una din şoselele ce duc spre ţărmul occidental al lacului Erie, fie pe apă, mergând pe Detroit-River în sus, ba poate chiar şi pe sub apă. Totuşi, trecerea lui nu fusese nicăieri semnalată, pe una ori alta din aceste şosele, deşi locul era supravegheat de poliţie cu tot atâta seriozitate ca orice altă porţiune din teritoriul american. Nu mai rămânea, aşadar, decât ipoteza că, între timp, automobilul se transformase fie în vapor, fie în submarin, şi în aceste condiţii, căpitanul de vas împreună cu însoţitorii lui puteau foarte lesne să ajungă, fără să atragă atenţia, în largul lacului Erie.

Şi acum, dacă între timp Năluca părăsise golful sau dacă s-ar întâmpla s-o şteargă chiar de sub nasul nostru, tocmai când ne pregătisem s-o capturăm, însemna că partida era definitiv pierdută?… N-aş fi putut s-o spun. În orice caz ar fi fost serios compromisă.

Ştiam totuşi că, în momentul acela, în portul Buffalo, la capătul lacului Erie, se aflau două distrugătoare. Domnul Ward avusese grijă să mă încunoştiinţeze de lucrul acesta,

înainte de plecarea mea din Washington. La nevoie, printr-o telegramă adresată comandanţilor, distrugătoarele puteau fi trimise pe urmele Nălucii. Dată fiind însă iuţeala cu care mergea, cine s-ar fi putut bizui s-o prindă din urmă sau, dacă s-ar fi preschimbat pe loc într-un submarin, cum mai puteai oare să-i vii de hac, în adâncul lacului Erie, unde probabil ar fi căutat imediat să se pună la adăpost?… Arthur Wells era şi el de acord că, în asemenea condiţii, lupta nu putea fi decât inegală şi că distrugătoarele nu aveau prea mulţi sorţi de izbândă. Dacă, aşadar, în noaptea următoare nu reuşeam să facem nimic, însemna că expediţia dăduse greş!

Wells îmi spusese că golful Black-Rock era un loc singuratic, pe unde rar întâlneai picior de om. Până şi drumul ce leagă Toledo cu târguşorul Hearley, aflat la o depărtare de câteva mile, îl ocolea, trecând mai pe departe. Aşa că, în clipa când va fi ajuns în dreptul golfului, brecul nostru nu putea fi zărit de pe ţărm. Şi când va fi sosit la liziera pădurii ce acoperea priveliştea lacului, putea foarte uşor să se tragă la umbra copacilor. Iar de acolo, după căderea nopţii, mă gândeam să merg, împreună cu însoţitorii mei, să ne aşezăm la pândă la marginea cealaltă, dinspre lac, a pădurii, de unde puteam observa cu uşurinţă tot ce se întâmpla în cuprinsul golfului.

Wells cunoştea, de altfel, destul de bine locurile. Fusese de câteva ori pe aici, de când se afla în Toledo. împresurat de stânci abrupte, cu pereţii aproape verticali, de care se spărgeau valurile, golful avea pe tot perimetrul o adâncime de treizeci de picioare.

Năluca putea deci să acosteze, fie în stare de imersiune, fie la suprafaţa apei. în vreo două, trei locuri numai, unde făcea câte o guşă, ţărmul se contopea cu fâşia de prundiş ce se întindea până la poalele sihlei, pe o lungime de vreo două sau trei sute de picioare.

Era şapte seara când brecul nostru, după un popas la jumătatea drumului, ajunse, în sfârşit, la liziera pădurii.

Cum nu se întunecase bine afară, nu puteam deocamdată să ne apropiem de ţărm, chiar ferindu-ne pe după copaci. Ar fi însemnat să ne dăm de gol şi, în cazul când aparatul mai era tot acolo, în doi timpi şi trei mişcări, ar fi dispărut în larg, bineînţeles, cu condiţia ca între timp reparaţiile să fi fost terminate.

— Rămânem aici?… îl întrebai pe Wells, văzând că brecul se oprise în buza pădurii…

— Nu, domnule Strock! îmi răspunse agentul. E mai bine să ne aşezăm tabăra în pădure. Aşa putem fi siguri că n-au să prindă de veste…

— Şi crezi că trăsura poate răzbate printre copacii ăştia…?

— Poate, cum să nu, mă linişti Wells. Am cutreierat dumbrava în lung şi-n lat. Mai încolo, la vreo cinci, şase sute de paşi, se deschide un luminiş unde caii găsesc iarbă de păscut… când o fi destul de întuneric afară, o să coborâm pe prund, până la poalele stâncilor ce mărginesc golful.

Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-i urmez sfatul.

Intrarăm deci cu toţii în pădure. Caii fură purtaţi de căpăstru, în timp ce însoţitorii mei şi cu mine mergeam pe jos.

Pinii maritimi, stejarii cu frunze persistente, chiparoşii creşteau la întâmplare, în pâlcuri sau răzleţi, în desiş. Pe jos se întindea un covor gros de ierburi şi de frunze uscate. Coroanele înalte ale copacilor se întreţeseau atât de strâns, încât ultimele raze ale soarelui ce stătea să asfinţească nu izbuteau să răzbată prin ele. Nu se vedea nici urmă de drum, nici firicel de cărare. Cu toate astea, deşi poticnindu-se de câteva ori, brecul ajunse în mai puţin de zece minute la adăpost.

Încercuită de arbori înalţi, poiana se întindea ca o tipsie ovală, aşternută cu verdeaţă. Lumina nu amurgise încă şi umbrele nopţii aveau să coboare abia peste un ceas. Ne mai rămânea timp să ne pregătim pentru popas şi să ne odihnim

un pic, după o călătorie destul de obositoare, pe un drum plin de hârtoape.

Bineînţeles, cu toţii ardeam de nerăbdare să dăm târcoale golfului, ca să vedem cu ochii noştri dacă Năluca se afla tot acolo… Prudenţa însă ne ţinu în frâu. Încă puţină răbdare şi, ocrotiţi de negura nopţii, puteam coborî pe ţărm, fără să bage nimeni de seamă. Cel puţin asta era părerea lui Wells şi socotii mai cuminte să-i dau ascultare.

Caii, deshămaţi şi lăsaţi să pască slobozi în poiană, aveau să rămână în paza vizitiului. După ce deschiseră lădiţa brecului, John Hart şi Nab Walker se apucară să scoată merindele, pe care le întinseră pe iarbă la rădăcina unui copac falnic, un chiparos de toată frumuseţea.

Ce-mi amintea de esenţele forestiere întâlnite în apropiere de Morganton şi de Pleasant-Garden. Eram flămânzi şi însetaţi. Aveam însă mâncare şi băutură din belşug. Pe urmă, ca să ne treacă timpul mai repede, aprinserăm pipele.

În adâncul pădurii domnea o linişte desăvârşită. Se stinsese şi ultimul ciripit de pasăre. Odată cu înserarea, briza începea să se domolească încetul cu încetul şi frunzele abia fremătau pe crengile din vârful copacilor. Îndată după scăpătatul soarelui, cerul prinse a se întuneca văzând cu ochii.

Mă uitai la ceas. Era opt şi jumătate.

— Ar fi timpul, Wells…

— Când vreţi dumneavoastră, domnule Strock.

— S-o pornim atunci.

I se puse în vedere vizitiului ca, în absenţa noastră, să nu lase caii să se depărteze de poiană.

Wells o porni înainte. Eu după el, urmat de John Hart şi Nab Walker. Era întuneric beznă şi cu mare greutate am fi nimerit drumul dacă nu l-am fi avut pe Wells călăuză.

În sfârşit, am ajuns la liziera pădurii. În faţa noastră se întinde prundişul scăldat de apele golfului Black-Rock.

E o linişte desăvârşită, totul în jur e pustiu. Putem, aşadar, să ne încumetăm a păşi mai departe fără teamă. Dacă într-adevăr Năluca a rămas pe loc, înseamnă că-i ancorată după stânci. Dar o mai fi oare şi acum tot acolo?… Asta-i întrebarea, unica întrebare, şi, simţind că se apropie deznodământul acestei istorii urmărite cu atâta înfrigurare, trebuie să mărturisesc că inima îmi bate ceva mai tare în piept.

Wells ne face semn să înaintăm… Prundişul scrâşneşte sub picioare… Nu avem de mers decât două sute de paşi, treabă de câteva minute, şi iată-ne la gura uneia din strâmtorile ce dau spre lac…

Nimic… Absolut nimic!… Locul în care Wells ştia că se afla, cu douăzeci şi patru de ore în urmă, Năluca, e neted ca-n palmă!… Stăpânul Lumii a dispărut, aşadar, din golful Black-Rock!

Capitolul XII.

GOLFUL BLACK-ROCK.

Se ştie cât de uşor se lasă ispitită firea omenească de iluzii. Nici vorbă, se putea foarte bine ca aparatul căutat cu atâta stăruinţă să mai fie acolo. Bineînţeles, în cazul când acest aparat şi submersibilul pe care Wells îl zărise ieşind la suprafaţa apei, în după-amiaza zilei de 27 erau, într-adevăr, unul şi acelaşi lucru. Dacă sistemul său de locomoţie cu triplă utilizare suferise cumva o avarie ce-l împiedicase să se înapoieze, fie pe apă, fie pe uscat, la locul unde stătea ascuns de obicei, silindu-l să ancoreze în golful Black-Rock, ce concluzie puteam trage, văzând că, totuşi, nu mai era acolo?… Concluzia nu putea fi decât una singură, şi anume că, după ce fusese din nou pus la punct, aparatul plecase mai departe şi că părăsise deci limanul acesta al lacului Erie…

Ei bine, cu toate că erau suficiente motive ca lucrurile să se fi petrecut aşa, nimeni dintre noi nu voise să se gândească la eventualitatea aceasta, de-a lungul zilei ce acum se sfârşise. Nu! N-aveam nici cea mai mică îndoială că

era vorba cu adevărat de Năluca, aşa cum nu ne puteam câtuşi de puţin îndoi că vasul rămăsese ancorat Ia poalele stâncilor, exact în locul unde Wells constatase că se află…

Vă închipuiţi, aşadar, dezamăgirea pe care o simţirăm, aş putea spune chiar disperarea noastră! Praful se alesese, va să zică, din toată expediţia! Chiar dacă Năluca mai naviga încă pe lac, la suprafaţa lui sau pe sub apă, încearcă numai să dai de ea, s-o ajungi din urmă, s-o capturezi! Era un lucru mai presus de puterile noastre, ba – de ce să ne amăgim fără rost? – mai presus de orice puteri omeneşti!

Wells şi cu mine încremenisem locului, abătuţi, în timp ce John Hart şi Nab Walker, care nu mai puteau de necaz, umblau de colo, colo, cercetând toate cotloanele golfului.

Şi când te gândeşti că ne luasem toate măsurile din timp, în aşa fel încât toţi sorţii de izbândă erau de partea noastră! Dacă, în momentul când sosiserăm la faţa locului, cei doi inşi, despre care ne vorbise Wells, s-ar fi aflat cumva pe mal, am fi putut, târându-ne pe brânci, să ne apropiem de ei şi, tăbărând asupra lor fără veste, să-i înşfăcăm până ce n-ar fi apucat să se îmbarce… Iar dacă se aflau pe bordul vasului, după stânci, i-am fi aşteptat să pună piciorul pe ţărm şi pe urmă nu era cine ştie ce mare scofală să le tăiem retragerea!… De vreme ce, atât în prima zi ca şi-n următoarea, Wells nu văzuse nici un alt om, în afară de aceştia doi, probabil că Năluca nu avea un echipaj mai numeros!

Aşa ne făcusem noi socoteala şi aşa ne gândisem să procedăm… Numai că, între timp, din păcate, Năluca o luase din loc!

Rămăsesem deci pironit la gura strâmtorii şi abia dacă mă mai învredniceam să schimb câte un cuvânt cu Wells. Dar mai era oare nevoie de vorbe ca să ne citim gândurile?… După ciuda din primul moment, încetul cu încetul, începea să ne copleşească mânia… Ce ghinion, să dăm greş de la primul pas şi, pe deasupra, să ne simţim incapabili de a continua expediţia sau de a lua lucrurile iar de la început!

Trecu aproape un ceas şi noi tot nu ne înduram să ne urnim din loc… Scotoceam stăruitor cu privirile negura nopţii… când şi când, o lucire pe care scăpărau undele tremura pe faţa lacului, ca să se stingă apoi, odată cu speranţele noastre. câteodată ni se părea că întrezărim profilându-se ceva în întuneric – umbra compactă a unui vapor ce venea spre noi… Alteori, iarăşi, parcă se făceau cercuri pe apă ca şi cum între ţărmurile golfului, undeva în adânc, s-ar fi mişcat ceva!… Dar toate aceste semne nedesluşite piereau numaidecât… Nu erau decât amăgiri ale simţurilor, năluci urzite de imaginaţia noastră ce bătea câmpii!

În cele din urmă însoţitorii noştri se înapoiară.

— Nu se vede nimic?… mă grăbii să-i întreb.

— Nimic, răspunse John Hart.

— Aţi cercetat golful jur împrejur…?

— Da, raportă Nab Walker, şi n-am zărit nici urmă din echipajul pe care domnul Wells zice că l-a observat!

— Să mai aşteptăm! spusei, căci nu mă puteam hotărî încă să mă întorc în pădure.

— În acelaşi moment însă, ne atrase atenţia nu ştiu ce freamăt, ce înfoia apele, prefirându-se până la poalele stâncilor.

— Parc-ar fi un clipocit de valuri, luă aminte Wells.

— Într-adevăr, recunoscui eu, coborând instinctiv glasul. Dar de unde valuri?… Briza aproape că nici nu se mai simte… Să fie ceva ce agită apa la suprafaţă…?

— Sau în adânc?… adăugă Wells, care se aplecase să audă mai bine.

Într-adevăr, pe drept cuvânt ne puteam întreba dacă nu era cumva un vapor, ale cărui maşini stârniseră frământarea asta, şi care se îndrepta spre ţărmul golfului.

Încremeniţi locului, fără o vorbă, ne sileam să răzbatem cu privirea prin bezna nopţii, în vreme ce clipocitul undelor, ce se spărgeau de stâncile ţărmului, se auzea din ce în ce mai stăruitor.

Între timp, John Hart şi Nab Walker se căţăraseră pe buza malului din dreapta. La rândul meu, pe brânci, ca să fiu cât mai aproape de faţa lacului, supravegheam frământarea apelor ce nu se potolea deloc. Dimpotrivă, se înteţea tot mai mult şi chiar începusem să desluşesc o bătaie ritmică, aidoma zgomotului iscat de o elice când se învârteşte.

— De astă dată nu mai încape nici o îndoială!… spuse Wells, aplecându-se către mine. E un vapor care vine spre noi…

— Cu siguranţă, îi răspunsei. Doar dacă în lacul Erie n-o fi trăind cumva niscaiva rechini sau cetacee…

— Nu… E vapor… o ţinea una şi bună Wells. O fi venind încoace, spre fundul golfului, sau vrea să acosteze mai aproape de gura lui…?

— Ziceai că l-ai văzut în două rânduri ancorat aici, nu-i aşa?

— Da, da, aici, domnule Strock.

— Ei bine, dacă-i vorba de acelaşi vas – şi nu cred că poate fi altul – nu văd pentru ce nu s-ar întoarce la locul lui…

— Uite-l… uite-l! spuse deodată Wells, arătând cu mâna spre deschizătura golfului.

Tovarăşii noştri de drum se înapoiaseră lângă noi. Lungiţi în nisip, câteşipatru priveam ţintă în direcţia indicată.

Vag de tot se întrezărea o umbră întunecată, ce se mişca prin pâcla nopţii. Umbra se apropia încet şi, pe cât ne puteam da seama, se alia cam la o distanţă de o ancablură spre nord-est. Abia dacă se auzea duduitul motorului. Poate că, după ce oprise maşinile, vaporul înainta acum doar în virtutea inerţiei…?

Aşadar, şi de astă dată, aparatul avea să mâie peste noapte, la fel ca-n ajun, în adâncul golfului, lângă liman!… De ce va fi ridicat, oare. ancora, plecând din locul acesta, ca până la urmă să se înapoieze iar aici?… Să li suferit cumva alte stricăciuni, din cauza cărora nu putea să iasă în larg?… Sau fusese, poate, nevoit să plece înainte de a se fi terminat reparaţiile?… Ce motiv îl silea să tragă iarăşi la ţărm? Ori,

cine ştie, exista poate altă cauză invincibilă care-l împiedica, în cazul când s-ar fi transformat din nou în automobil, să se poată avânta în goana mare pe teritoriul statului Ohio…?

Toate aceste întrebări se învălmăşeau în mintea mea şi vă daţi seama, cred, că nu eram deloc în măsură să le dezleg.

Toate socotelile pe care ni le făceam, Wells şi cu mine, porneau de la convingerea că vasul respectiv era într-adevăr unul şi acelaşi cu aparatul condus de Stăpânul Lumii, adică Năluca, aşa cum menţionase chiar el în scrisoarea prin care declara că refuză propunerile guvernului.

Şi totuşi convingerea noastră era departe de a fi o certitudine, deşi nouă ni se părea că-i aşa…!

Oricum ar fi fost, vaporul se apropia mereu şi. judecind după faptul că îndrăznea să se aventureze prin strâmtorile astea, căpitanul, cu siguranţă, cunoştea ca-n palmă toate locurile prielnice navigaţiei din cuprinsul golfului Black-Rock. Nu se vedea nici un felinar la bord, nici o rază de lumină care să răzbată prin hublouri. când şi când doar, se auzea motorul care funcţiona cu presiune scăzută. Plescăitul valurilor era din ce în ce mai stăruitor şi în câteva minute, probabil, vasul avea să tragă „la chei”.

Să nu credeţi că expresia aceasta, folosită de obicei în porturi, nu şi-ar avea rostul aici. într-adevăr stâncile, aşa cum erau aşezate, alcătuiau o platformă, la vreo cinci, şase picioare mai sus de nivelul lacului, aşa încât locul era cum nu se poate mai potrivit pentru acostat.

— Să plecăm de aici!… spuse Wells apucându-mă de braţ.

— Nu! mă împotrivii eu. Să nu ne dăm cumva de gol. Mai bine să ne lipim de mal… să ne ascundem undeva într-un cotlon şi să aşteptăm.

— Atunci, vă urmăm.

Nu mai era nici un moment de pierdut. Încetul cu încetul, vasul se apropia de noi şi, pe puntea ce abia ieşea din apă, se desluşeau umbrele a doi oameni.

Se poate, oare, să nu fi fost, cu adevărat, decât doi inşi pe bord…?

După ce o luarăm înapoi prin gâtuitura săpată în mal, Wells, John Hart, Nab Walker şi cu mine începurăm să ne târâm de-a buşilea pe sub stânci. Ici şi colo se zărea căscându-se câte o văgăună. Mă strecurai cu Wells într-una din ele, iar cei doi agenţi îşi găsiră ascunziş într-alta.

Dacă oamenii din echipajul Nălucii coborau pe ţărm, nu aveau cum să ne vadă, acolo unde ne aflam, pe când noi puteam să-i vedem destul de bine şi să procedăm potrivit cu împrejurările.

După zgomotele ce ne veneau la ureche dinspre lac şi după cuvintele schimbate în limba engleză, ne dădeam seama că vasul acostase în sfârşit. O parâmă fu azvârlită chiar în dreptul gâtuiturii din care tocmai ieşisem.

Furişându-se până la gura ei, Wells observă că parâma era mânuită de unul din marinarii care sărise pe uscat pentru a trage vasul la edec.

Câteva minute mai târziu, prundişul scrâşni, frământat de paşi. Ieşind din gâtuitură, doi oameni se îndreptară spre liziera pădurii; mergeau unul după altul, luminându-şi drumul cu un felinar.

Ce căutau acolo, oare?… Nu cumva golful Black-Rock era locul în care poposea de obicei Năluca?… Poate că, cine ştie, căpitanul o fi avut alimente sau materiale depozitate în apropiere… Poate că se abătea pe acolo ca să se aprovizioneze, ori de câte ori itinerarul atât de capricios al călătoriilor sale îl purtau prin părţile acestea ale teritoriului Statelor Unite?… Era chiar atât de convins că pe aici nu călca picior de om şi că n-avea să se teamă că l-ar putea vedea cineva?

— Ce facem?… întrebă Wells.

— Să-i aşteptăm să vină înapoi şi atunci…

Rămăsei însă cu gura căscată de uimire, fără să mai pot spune un cuvânt.

Cei doi oameni de pe vas nu se aflau nici la treizeci de paşi depărtare, când unul dintre ei se întoarse brusc, lăsând să i se vadă chipul luminat din plin de felinarul pe care-l ţinea în mână…

Chipul era al unuia din indivizii ce stătuseră Ia pândă în faţa casei mele din Long-Street… Nu puteam să mă înşel!… Îl identificasem numaidecât, aşa cum l-ar fi identificat, de bună seamă, şi bătrâna mea slujnică… El era, da, într-adevăr, el era, unul din cei doi spioni pe care-i căutasem zadarnic, fără să le pot da de urmă!… De astă dată nu mai încăpea nici o îndoială că scrisoarea pe care o primisem venea din partea lor. Scrisoarea aceea, judecind după trăsăturile de condei, părea să fi fost aşternută pe hârtie de aceeaşi mână ca şi mesajul trimis de Stăpânul Lumii!… Şi, ca şi acest mesaj, fusese scrisă, probabil, pe bordul Nălucii!… Ce-i drept, ameninţările pe care le cuprindea se refereau la Great-Eyry, şi acest lucru mă făcea să mă întreb iarăşi, pentru a nu ştiu câta oară, ce legătură putea să existe între Great-Eyry şi Năluca…?

În câteva cuvinte, îl pusei la curent pe Wells cu cele întâmplate. Însoţitorul meu nu găsi altceva mai bun să-mi răspundă decât:

— Zău dacă mai înţeleg ceva…!

Între timp, cei doi inşi îşi văzuseră mai departe de drum spre liziera pădurii şi în curând se pierdură printre copaci.

— Numai de n-ar da peste trăsura noastră!… murmură Wells.

— N-aş crede, dacă nu se afundă mai adânc în pădure…

— Oricum… Dacă dau peste ea…?

— Au să se întoarcă înapoi să se îmbarce şi atunci putem foarte simplu să le aţinem calea.

Nu se auzea nici un zgomot de pe lac, din punctul în care acostase vasul. Ieşii afară din văgăună şi, trecând prin strâmtoare, mă oprii în dreptul grapinei ce se înfipsese în prundiş…

Vasul stătea la locul lui, liniştit, la capătul parâmei. Nici o licărire pe bord, nici ţipenie de om pe punte ca şi pe chei. Nu era oare cea mai bună ocazie?… Ce ne împiedica să sărim pe punte şi să aşteptăm acolo până se întorceau oamenii noştri?

— Domnule Strock… domnule Strock!

Era glasul lui Wells care mă chema.

Mă grăbii să fac stânga-mprejur şi să mă ghemuiesc în văgăună lângă el.

Poate că era prea târziu să mai punem stăpânire pe vas, dar cine ştie dacă încercarea noastră n-ar fi dat greş în cazul când se aflau şi alţi oameni pe bord…?

Fapt este că, între timp, cel cu felinarul împreună cu însoţitorul lui se arătaseră iar la liziera pădurii şi coborau acum pe prundiş, spre marginea lacului. Cu siguranţă că nu descoperiseră nimic suspect. Cărând fiecare câte un balot, se strecurară prin gâtuitură şi se opriră la poalele stâncilor teşite ca o platformă.

În momentul acela se auzi un glas strigând:

— Dumneata eşti, căpitane…?

— Da! răsună răspunsul.

Wells se aplecă la urechea mea să-mi spună:

— Sunt trei…

— Poate chiar patru… adăugai cu, dacă nu cinci ori şase!

Lucrurile începeau, aşadar, să se complice. Puteam noi să dăm piept cu un echipaj atât de numeros?… În orice caz, cea mai mică imprudenţă ne-ar fi costat scump!… Acum că se înapoiaseră la vas, ce aveau de gând oare să facă cei doi? Să se îmbarce cu baloturi, cu tot?… Şi după aceea ce-o să se întâmple: vaporul o să ridice ancora şi-o să plece, ieşind din golf, sau o să rămână pe loc până în zorii zilei?… Dar dacă se punea în mişcare, n-ar fi însemnat să-i pierdem urma pe veci?… Cum să mai dăm de el?… Din moment ce părăsea lacul Erie, nu avea oare la dispoziţie toate drumurile statelor limitrofe, dacă nu cumva prefera să

navigheze pe Detroit-River ca să poată ajunge pe lacul Huron…?

O să ne mai întâlnim oare când va cu ocazia asta? S-ar mai putea, adică, să fie semnalat vreodată în apele golfului Black-Rock?

— Repede, pe bord… îi spusei lui Wells. Hart, Walker, dumneata şi cu mine suntem patru… Nu se aşteaptă să fie atacaţi… îi luăm prin surprindere… Ce-o vrea Dumnezeu! cum zic marinarii.

Mă pregăteam tocmai să-mi chem agenţii, când Wells mă apucă de braţ.

— Ia ascultaţi, îmi atrase el atenţia.

În momentul acela cineva din echipaj trăgea la edec vasul ca să-l apropie de stânci.

Luai aminte la cuvintele pe care căpitanul le schimba cu oamenii săi:

— Totul e-n ordine…?

— Tot, căpitane.

— Mi se pare c-au mai rămas două baloturi…?

— Două.

— Le puteţi căra pe amândouă odată, ca să le încărcăm pe Năluca?

Năluca! Era, va să zică, aparatul condus de Stăpânul Lumii…!

— Pe amândouă.? răspunse unul din oameni.

— Bine… atunci mâine în zori plecăm!

Să nu fi fost decât trei inşi pe bord, numai trei, căpitanul şi ceilalţi doi…?

Aceştia din urmă trebuiau să intre iar în pădure să care baloturile, pentru ca, la întoarcere, să se îmbarce din nou pe Năluca, să coboare apoi în cabina echipajului şi să se culce?… N-ar fi fost atunci momentul cel mai prielnic să-i atacăm, înainte de a-şi fi putut lua vreo măsură de apărare…?

Liniştiţi, deoarece auzisem chiar din gura căpitanului că n-avea de gând să plece decât în zori, Wells şi cu mine

socotirăm, de comun acord, că lucrul cel mai bun era să aşteptăm până ce oamenii din echipaj aveau să se înapoieze pe bord şi, după ce vor fi adormit cu toţii, să punem stăpânire pe Năluca…

Totuşi, nu puteam să-mi explic de ce ridicase căpitanul ancora în ajun, fără să fi îmbarcat tot calabalâcul, din pricina căruia fusese silit să acosteze acum din nou în golf. Era zece şi jumătate. În momentul acela se auziră nişte paşi pe prundiş. Cel cu felinarul în mână ieşi iar la iveală, împreună cu însoţitorul său, şi amândoi o apucară în sus, spre dumbravă. Cum îi văzu intrând în pădure, Wells se duse să le dea de ştire agenţilor noştri, iar eu mă furişai prin strâmtoare până la marginea apei.

Năluca stătea ancorată la locul ei. După câte puteam să-mi dau seama, era vorba, într-adevăr, de un vas cu o formă alungită ca un fus, fără coşuri, fără catarge, fără greement, aidoma celui ce se plimbase prin apele teritoriale ale Noii Anglii.

Ne strecurarăm iarăşi în văgăunile noastre, după ce controlasem dacă revolverele funcţionează, cu gândul că s-ar putea să ne folosim, la nevoie, de ele.

Trecuseră cinci minute de când cei doi îni dispăruseră şi, din clipă în clipă, ne aşteptam să-i zărim întorcându-se cu baloturile. Şi, după ce se vor fi îmbarcat, nu ne mai rămânea decât să găsim momentul potrivit pentru a sări pe bord, asta însă numai peste un ceas, când puteam fi siguri că, într-adevăr, şi căpitanul şi însoţitorii lui dormeau duşi. Cu condiţia numai ca să nu aibă răgaz nici să dea drumul ambarcaţiei pe lacul Erie, nici s-o cufunde în adâncul apei.

Trebuie să mărturisesc că în toată cariera mea n-ani stat pe ghimpi aşa cum stăteam în momentul acela…!

Aveam impresia că, de vreme ce trimişii zăboveau atâta în pădure, se întâmplase, probabil, ceva care-i împiedica să iasă din desiş…

Deodată se iscă un zgomot din senin, un tropot de cai ce păreau să fi scăpat din frâu, luând-o razna pe sub streaşina

pădurii…

Erau telegarii noştri, care părăsiseră luminişul înspăimântaţi, năvălind spre prundiş…

În acelaşi moment ieşiră şi cei doi din dumbravă, de astă dată alergând cât îi ţineau picioarele…

Telegarii noştri, pesemne, îi băgaseră în sperieţi… Se vor fi gândit, nici vorbă, că în pădure stăteau ascunşi niscaiva poliţişti, care-i pândeau ca să-i înşface!

De aceea fugeau acum, val-vârtej, spre trecătoare. După ce vor fi smuls parâma, dintr-un salt vor fi pe bordul Nălucii, care avea să dispară apoi ca fulgerul de repede. Ar fi însemnat să pierdem definitiv partida…!

— Înainte, băieţi! strigai eu…

Şi pe loc o pornirăm la vale, pe prundiş, ca să Ie tăiem calea fugarilor.

Dând cu ochii de noi, aceştia lepădară imediat baloturile şi, descărcându-şi revolverele, îl răniră pe John Hart la picior.

La rândul nostru, le răspunserăm cu alte focuri, din păcate însă cu mai puţin succes. Fugarii nu păţiră nimic, nici măcar nu-şi încetiniră pasul. Apucând să iasă, în sfârşit, din strâmtoare, se aruncară în apă fără să mai piardă vremea să desprindă grapina, şi din câteva mişcări de înot reuşiră să ajungă pe bordul Nălucii…

Căpitanul, în picioare la prova, cu revolverul în mână, deschise focul; un glonte îl atinse uşor pe Wells.

Nab Walker şi cu mine ne prinserăm cu mâinile de parâmă, opintindu-ne din răsputeri. Dar degeaba. Dacă o reteza cineva de pe bord, vaporul până la urmă tot avea să se urnească din loc…

Deodată grapina se smulse de la sine din prundiş şi, agăţându-se cu unul din braţe de centironul meu, în timp ce Walker se prăvălea pe spate, răsturnat de smucitură, mă trase după ea, în pofida sforţărilor mele de a mă desprinde…

În momentul acela, cu motorul sub presiune, Năluca ţâşni din loc, părăsind cu cea mai mare viteză golful Black-Rock.

Capitolul XIII.

PE BORDUL NĂLUCII.

Când îmi venii în fire, afară se făcuse ziuă. O lumină scăzută se cernea prin hubloul gros al cabinei înguste, în care fusesem coborât… câte ceasuri trecuseră de atunci, n-aş fi putut să spun. Aveam totuşi impresia, judecând după razele-i piezişe, că soarele nu se înălţase prea mult deasupra orizontului.

Eram culcat într-un hamac cu cadru de lemn, cu o cuvertură întinsă peste mine. Hainele atârnau într-un colţ, mi se zvântaseră între timp. Iar centironul, spintecat pe jumătate de braţul grapiriei, zăcea pe podele.

După cum mă simţeam, nu păream a fi rănit nicăieri. Atâta doar că aveam parcă plumb în oase. Şi dacă îmi pierdusem cunoştinţa, îmi dădeam seama prea bine că nu putea să fi fost din pricina slăbiciunii. În timp ce eram târât de odgon pe faţa lacului, în tot momentul capul mi se cufunda în apă, şi aş fi murit, probabil, asfixiat, dacă cei de pe vas nu m-ar fi tras la vreme sus, pe punte.

Şi acum, va să zică, mă aflam pe bordul Nălucii, singur, numai cu căpitanul şi cei doi oameni din echipaj…?

Probabil, ca să nu spun chiar cu siguranţă, asta era situaţia. Scena petrecută în ajun mi se înfăţişa din nou în minte – Hart, rănit de un glonte, prăbuşindu-se pe prundiş, Wells întâmpinând un foc de revolver, Walker răsturnat pe spate, în clipa când grapina se agăţase de centiromul meu… La rândul lor, ce puteau să-şi închipuie tovarăşii mei decât că-mi găsisem sfârşitul în adâncul lacului Erie…?

Dar cum, în ce condiţii îşi urma călătoria, în momentul acela, Năluca?… Poate că, după ce-şi transformase între timp vaporul în automobil, căpitanul străbătea acum, în goana mare, cine ştie ce rută de pe teritoriul cutărui sau cutărui stat din împrejurimile Iacului?… Dacă într-adevăr aşa se întâmplase, în timp ce zăcusem ceasuri întregi în

nesimţire, însemna că maşina, mergând cu maximum de viteză, va fi ajuns departe, departe de tot?… Sau, nu cumva, preschimbată din nou în submersibil, îşi continua drumul, ca mai înainte, pe sub apă…?

Nicidecum. În clipa de faţă, Năluca naviga pe întinsul unei pânze de apă larg desfăşurată. Lumina ce pătrundea în cabină era o dovadă că aparatul nu se afla în stare de imersiune.

Pe de altă parte, nu simţeam nici o zdruncinătură, aşa cum s-ar fi întâmplat, desigur, în cazul când aş fi mers cu automobilul pe o şosea.

Prin urmare, Năluca încă nu luase contact cu uscatul.

Mai rămânea de aflat dacă mai naviga şi acum în bazinul lacului Erie, dar asta era cu totul altă problemă. În cuprinsul atât de vast al acestei regiuni lacustre, căpitanul putea foarte bine să se fi îndreptat spre Detroit-River, mergând pe firul apei în sus, pentru a ieşi în larg fie pe lacul Huron, fie pe Lacul Superior… Despre asta însă mi-ar fi fost greu să-mi dau seama.

Îmi luai totuşi inima în dinţi şi mă hotărâi să mă urc pe punte. Pe urmă, îmi ziceam, am să văd eu ce-am să fac. Mă dădui jos cu chiu cu vai clin hamac, îmi luai hainele şi începui să mă îmbrac, fără să ştiu dacă nu fusesem cumva încuiat în cabină.

Încercai apoi să clintesc chepengul ce se alia deasupra capului meu. Abia îl împinsei puţin şi capacul se şi deschise. Ridicându-mă puţin, mă pomenii până la brâu afară din cabină.

Primul lucru pe care-l făcui fu să mă uit peste balustrada vasului. Pretutindeni, cât vedeai cu ochii, acelaşi neţărmurit noian de apă! Nicăieri nici un liman în zare! Nimic altceva decât linia orizontului de unde cerul începea să se boltească! Nu puteam şti deocamdată dacă mă aflam pe un lac sau în largul mării. Dar nu-mi trebui mult ca să mă dumiresc. Cum înaintam cu o viteză destul de mare, apa spintecată de etrava navei ţâşnea până la pupa şi o bură

măruntă îmi biciuia obrazul. Era apă dulce şi, după toate probabilităţile, chiar din lacul Erie.

În afară de asta, nu cred să fi trecut mai mult de şapte sau opt ore de când Năluca ridicase ancora din golful Black-Rock, deoarece soarele se afla doar la jumătatea distanţei dintre linia orizontului şi zenit. Iar dimineaţa respectivă nu putea fi decât a zilei de 31 iulie.

Prin urmare, având în vedere dimensiunile lacului Erie, adică aproximativ două sute de mii de mile lungime şi circa cincizeci de mii mile lăţime, n-aveam nici un motiv să fiu mirat că nu se zăreau ţărmurile. nici cel de est, dinspre statul New York, nici cel de vest, din marginea teritoriului canadian.

În momentul acela se aflau doi oameni pe punte, unul la prova, supraveghind mersul ambarcaţiei, celălalt mai spre pupa, la cârmă, ţinând direcţia nord-est, lucru de care puteam să-mi dau seama după poziţia soarelui. Primul era unul din cei doi spioni, de pe Long-Street, pe care-l descoperisem în preajma lacului Erie tocmai când se pregătea s-o ia în sus pe prundiş, spre dumbravă.

Al doilea era cel care purtase felinarul, în timpul raitei pe care o dăduseră prin pădure.

Pe cel de-al treilea, căruia i se adresaseră la înapoierea lor pe bord, numindu-l căpitan, îl căutai în zadar cu privirea. Nu se vedea nicăieri.

Vă puteţi închipui cât de mult aş fi vrut să dau ochi, în sfârşit, cu făuritorul năstruşnicului aparat, comandantul Nălucii, personajul fabulos de care era preocupată toată suflarea omenească, temerarul inventator care nu pregeta să se ia la harţă cu întreaga omenire, proclamându-se, cu de la sine putere, Stăpânul Lumii…!

Mă îndreptai, aşadar, spre insul de la prova şi, după un moment de tăcere, mă hotărâi să-l întreb:

— Unde-i căpitanul?

Omul se uită la mine printre gene. Părea să nu fi înţeles întrebarea, deşi ştiam din ajun, când îi auzisem glasul, că

vorbea englezeşte.

După cum avui prilejul să observ, nu părea deloc neliniştit că ieşisem din cabină. Se mulţumi să-mi întoarcă spatele şi să-şi aţintească din nou privirea în zare.

Mă întorsei atunci spre pupa, cu gândul de a repeta întrebarea, în clipa când ajunsei însă în dreptul timonierului, acesta mă împinse la o parte, aşa că nici de astă dată nu izbutii să obţin un răspuns.

Trebuia, aşadar, să aştept până se îndura să se arate la faţă cel ce ne întâmpinase cu focuri de revolver, pe mine şi pe tovarăşii mei, atunci când apucasem odgonul Nălucii, opintindu-ne să tragem vasul la edec.

Avui destul răgaz să examinez pe îndelete felul cum era alcătuit în exterior aparatul care mă purta cine ştie unde…

Puntea şi construcţiile de la suprafaţă erau făcute dintr-un metal cu totul necunoscut pentru mine. Aproape de centru, un chepeng pe jumătate ridicat acoperea încăperea destinată maşinilor, care funcţionau regulat, aproape fără să producă zgomot. Aşa cum am spus mai înainte, vasul nu avea nici catarge, nici velatură, nici măcar prăjina pavilionului ce se arborează de obicei la pupa. La prova, se zărea ieşind la iveală capătul unui periscop, cu ajutorul căruia Năluca se putea orienta pe sub apă.

De o parte şi de alta a vasului se aflau două dispozitive metalice, răsfrânte în jos, aidoma celor menite să cerceteze deriva la unele corăbii olandeze de negoţ, şi a căror utilitate, în cazul de faţă, nu puteam să mi-o explic.

Un al treilea chepeng, de formă rotundă, aşezat către prova, acoperea probabil cabina în care dormeau cei doi oameni din echipaj, atunci când Năluca nu era în plin mers.

Spre pupa, un chepeng identic permitea coborârea în cabina căpitanului, care tot nu catadicsea să se arate.

Aceste capace erau perfect ajustate pe suportul lor, prevăzut cu o garnitură de cauciuc, deschizăturile respective fiind astupate ermetic, aşa încât nici o picătură

de apă nu putea să pătrundă înăuntru, în timpul peregrinărilor submarine.

Cât priveşte motorul, ce imprima o asemenea viteză ameţitoare aparatului, nu reuşii să descopăr nimic şi tot aşa în privinţa sistemului propulsor, nicăieri nu văzui nici urmă de elice sau de turbină. Singurul lucru pe care-l constatai fu acela că ambarcaţia nu lăsa în urmă decât o dâră lungă şi cu un relief puţin pronunţat, datorită formei extrem de fine pe care o avea carena vasului şi care-i dădea posibilitatea să alunece cu mare uşurinţă printre valuri, chiar în toiul unei furtuni.

În sfârşit, ca să încheiem cu aceste amănunte, agentul care punea în mişcare tot acest mecanism nu erau nici aburii şi nici vaporii de benzină, de alcool sau de alte lichide volatile, care sunt în genere folosite la motoarele automobilelor sau submarinelor. Le-ar fi dat în vileag mirosul lor. Nu mai încăpea, deci, nici o îndoială că, în cazul de faţă, agentul în chestiune era electricitatea înmagazinată pe bord la un potenţial excepţional de mare.

Şi atunci se punea întrebarea: de unde provenea această energie? Să fi fost vorba oare de nişte pile electrice sau de acumulatori? Dar cum puteau fi încărcate pilele sau acumulatorii? Care era sursa pururi neistovită ce le furniza energia? Unde funcţiona generatorul care o producea?… Doar dacă nu cumva era captată din mediul ambiant, din atmosferă sau din apă, prin cine ştie ce procedee încă necunoscute până în ziua de azi?… îmi făceam socoteala dacă, în condiţiile în care mă aflam, voi reuşi să descopăr vreodată toate aceste secrete…

Mă întorsei iarăşi cu gândul la tovarăşii mei pe care-i lăsasem pe malul golfului Black-Rock. Unul din ei era rănit şi cine ştie dacă nu şi Wells, ba poate chiar şi Nab Walker?… când m-or fi văzut aşa, agăţat de capătul odgonului care mă târa după el, puteau oare să-şi închipuie că cei de pe bordul Nălucii mă vor pescui din apă?… Desigur că nu!… Mă întrebam chiar dacă nu cumva, între timp, domnul Ward nu

primise o telegramă din Toledo, care-i anunţa moartea mea… Cine s-ar mai fi încumetat acum să pornească o nouă expediţie împotriva aşa numitului Stăpân al Lumii…?

Tot felul de gânduri mi se învălmăşeau în cap, în timp ce aşteptam să iasă căpitanul pe punte…

Dumnealui însă nu dădea nici un semn de viaţă! Tot aşteptând aşa, la un moment dat, foamea începu să-şi arate colţii şi pe drept cuvânt. Nu mai pusesem nimic în gură din ajun, când mâncasem pentru ultima oară împreună cu însoţitorii mei – admiţând că lucrul acesta se petrecuse într-adevăr în ajun… Judecind după sfârşeala pe care o simţeam la stomac, îmi venea să mă întreb dacă nu cumva mă aflam pe bordul Nălucii de vreo două zile… ba poate chiar mai de mult…

Din fericire, incertitudinea în care mă aflam, neştiind dacă o să capăt sau nu ceva de mâncare, avea să se risipească repede.

Omul de la prova, care coborâse în cabină, ieşise tocmai din nou pe punte. Fără să scoată o vorbă, îmi puse nişte merinde în faţă şi se întoarse numaidecât la postul său.

Carne conservată, peşte uscat, biscuiţi marinăreşti şi o stacană de bere englezească atât de tare, încât trebui s-o îndoiesc cu apă, alcătuia tainul de prânz, pe care mă grăbii să-l onorez cum se cuvine. Echipajul probabil că se ospătase înainte de a fi apucat eu să ies din cabină, fiindcă nimeni nu-mi ţinu de urât în timpul mesei.

Şi cum nu era chip să le scoţi nici cu cleştele vorba din gură, căzui iarăşi pe gânduri, frământând mereu aceleaşi întrebări: „Cum au să se sfârşească peripeţiile astea?… O să am parte, odată şi odată, să dau ochi cu căpitanul invizibil şi s-o îndura oare să mă pună în libertate?… Sau dacă nu s-o îndura, am să reuşesc cumva să mi-o recapăt singur?… Depinde de împrejurări!… Dar cum să fac să pot scăpa de aici dacă Năluca o să navigheze tot timpul în larg, departe de ţărmuri, sau dacă îşi continuă drumul pe sub apă?… Deci, afară de cazul când aparatul s-ar transforma în

automobil, însemna să renunţ la orice încercare de a evada…?

Dar de ce nu v-aş spune-o cinstit?… Nici prin minte nu mi-ar fi trecut s-o şterg, aşa, pe furiş, fără să fi reuşit mai întâi să descopăr măcar câteva din secretele Nălucii. Nu m-ar fi lăsat inima să scap asemenea ocazie. Deşi nu aveam, deocamdată, de ce să mă felicit pentru ultima mea expediţie – în care prea puţin lipsise ca să-mi pierd viaţa – deşi viitorul părea să mi se înfăţişeze în culori mai curând sumbru decât luminoase, izbutisem totuşi să fac un pas înainte… Dar dacă mi-era sortit să nu mai pot intra niciodată în legătură cu semenii mei, dacă, aşa cum Stăpânul Lumii era scos de sub scutul legii, la rândul meu, mi-era dat să rămân pururea rupt de întreaga omenire…?

Între timp Năluca îşi continua drumul spre nord-vest, adică în direcţia axei longitudinale a lacului Erie. Mergea acum cu o viteză ceva mai redusă. Dacă ar fi sporit-o la maximum nu i-ar fi trebuit mai mult de câteva ore ca să ajungă la capătul dinspre nord-est al bazinului respectiv. Singura scurgere ce exista acolo pentru apele lacului Erie este râul Niagara, care comunică pe de altă parte cu lacul Ontario. Jar cursul râului Niagara este întrerupt, la un moment dat, de vestitele cataracte, la vreo cincisprezece mile mai jos de Buffalo, unul din cele mai importante oraşe ale statului New York. Din moment ce Năluca n-o apucase pe Detroit-River în sus, cum putea să iasă din cuprinsul acestui bazin, decât doar dacă şi-ar fi continuat drumul pe uscat…?

Soarele trecuse de amiază. Vremea era frumoasă şi, cu toate că arşiţa se înteţise, căldura nu era chiar atât de nesuferită, datorită brizei ce împrospăta aerul. Malurile lacului încă nu începuseră să apară nici în zarea tărâmului canadian, nici a celui american.

La urma urmei, nu cumva căpitanul ţinea cu tot dinadinsul să nu se arate în faţa ochilor mei?… Să fi avut vreun motiv? Poate că era o măsură de precauţie, ce dovedea că ar fi

avut intenţia să mă pună în libertate, chiar în aceeaşi seară, după ce Năluca va fi acostat?… Parcă nu-mi venea să cred!

Pe la orele două după-amiază însă se auzi un zgomot uşor, după care chepengul din mijloc se ridică şi mult-aşteptatul personaj puse piciorul pe punte.

Trebuie să vă spun că nici dumnealui nu se sinchisi câtuşi de puţin de mine, aşa cum nu se sinchisiseră nici oamenii din echipaj; se duse pur şi simplu la timonier şi-i luă locul la cârmă. După câteva cuvinte schimbate cu voce scăzută, timonierul coborî în compartimentul maşinilor.

Căpitanul îşi plimbă jur împrejur ochii pe linia orizontului, cercetă apoi busola, ce se afla în dreptul timonei, şi corectă puţin direcţia, în timp ce Năluca îşi sporea viteza.

Era un om de vreo cincizeci de ani, de statură mijlocie, lat în spate, cu capul mare şi părul mai mult sur decât alb, tuns scurt. Nu purta nici mustăţi şi nici favoriţi, doar un barbişon des, tăiat după moda americană. Avea braţe şi picioare musculoase, falca de jos cu maseteri puternici, pieptul larg şi, ca semn caracteristic, dovedind un caracter foarte energic, sprâncenele permanent încruntate. Fără îndoială era înzestrat cu o constituţie de fier, un om sănătos tun, cu sânge fierbinte, ce-i rumenea faţa arsă de soare.

Ca şi însoţitorii săi, căpitanul era îmbrăcat în haine marinăreşti peste care îşi pusese mantaua de ploaie şi, pe cap, purta o simplă beretă de lână.

Mă uitam ţintă la el. Şi cu toate că nu căuta de fel să-mi ocolească privirea, pe chipul său se citea o indiferenţă totală, ca şi cum nu s-ar fi aflat nici un om străin pe bord.

Nu mai e nevoie să adaug că recunoscusem în el, din capul locului, pe unul din cei doi indivizi ce stătuseră cândva la pândă, în faţa casei mele de pe Long-Street!

Şi de vreme ce eu ştiam acum cine este, fără doar şi poate că şi el, la rândul său, recunoscuse în mine pe inspectorul principal Strock, căruia i se încredinţase misiunea de a pătrunde în ascunzătoarea de pe Great-Eyry!

Şi tot uitându-mă la el, îmi trecu la un moment dat prin minte un lucru la care niciodată nu mă gândisem la Washington, şi anume că mai văzusem undeva figura aceea cu trăsături atât de caracteristice… Unde?… Pe o fişă, poate, de la biroul de informaţii sau, pur şi simplu, într-o fotografie, în mai ştiu eu ce vitrină?

Era o amintire atât de ceţoasă, încât mă întrebam dacă nu mă înşelam cumva.

Oricum, dacă însoţitorii lui nu fuseseră destul de politicoşi ca să-mi răspundă, poate că cel puţin el avea să-şi plece mai cu luare-aminte urechea la cuvintele mele?… În definitiv, vorbeam aceeaşi limbă, deşi n-aş fi pus mâna în foc că era, tot ca şi mine, american prin naştere… Doar să nu-şi fi pus în gând a se preface că nu înţelege, ca să nu fie nevoit să-mi răspundă…!

La urma urmei, ce intenţii avea cu mine?… Voia cumva să se descotorosească fără multă tocmeală de persoana mea?… Poate că n-aştepta decât să coboare noaptea ca să-mi facă vânt peste bord? Puţinele lucruri pe care le ştiam despre el ajungeau ca să mă ia la ochi ca pe un martor primejdios!… În cazul ăsta, ar fi fost mai bine să mă fi lăsat agăţat de parâmă!… Cel puţin aşa nu mai era nevoie acum să mă expedieze în fundul lacului…!

Ridicându-mă de unde şedeam, mă îndreptai spre pupa şi mă proţăpii în faţa lui.

Se uită drept în ochii mei cu o privire arzătoare ca o flacără.

— Dumneavoastră sunteţi căpitanul?… îl întrebai.

Nimic, nici un cuvânt din partea lui.

— Vasul ăsta… e Năluca, nu-i aşa…?

Şi de astă dată întrebarea mea rămase fără de răspuns.

Făcui atunci un pas înainte şi dădui să-l apuc de braţ…

Mă împinse în lături, fără brutalitate, dar cu un gest ce vădea o putere neobişnuită.

Nu mă dădui totuşi bătut şi mă înfiinţai iarăşi în faţa lui:

— Ce aveţi de gând cu mine?… îl întrebai, de astă dată ceva mai răstit.

Credeam că, în sfârşit, acum, buzele lui, strâns încleştate din pricina supărării ce i se citea pe obraz, aveau să scape câteva cuvinte. Probabil că de aceea se şi grăbi a întoarce capul, ca să-şi pună frâu gurii. Apăsă apoi cu mâna pe accelerator. Imediat maşina intră în viteză.

Simţii cum mă podideşte mânia şi, pierzându-mi cumpătul, mă pregăteam tocmai să-i strig: „Bine, dacă-i aşa!… N-ai decât să nu-mi spui nimic!… Eu… te-am dibăcit acum, ştiu cine eşti, după cum ştiu cu certitudine că acesta e aparatul semnalat la Madison, la Boston şi pe lacul Kirdall!… Da, da! Aparatul care cutreiera în goana mare drumurile de uscat, faţa mărilor şi a lacurilor, ca şi adâncul apelor!… Iar vasul pe care ne aflăm se numeşte Năluca, iar dumneata eşti comandantul lui… Cu mâna dumitale ai scris scrisoarea trimisă guvernului… Dumneata care te crezi în stare să înfrunţi întreaga omenire… Dumneata, Stăpânul Lumii!”

Putea oare să tăgăduiască?… În momentul acela tocmai descoperisem faimoasele iniţiale gravate pe timonă.

Din fericire izbutii să mă stăpânesc şi, văzând că nu e chip să capăt vreun răspuns la întrebările mele, mă întorsei la locui unde stătusem mai înainte, lângă chepengul cabinei mele… Şi ceasuri întregi rămăsei cu ochii în zare, scrutând depărtările, în speranţa că din clipă în clipă avea să iasă la iveală un colţ de uscat.

Da! Să aştept… Asta-i tot ce mai aveam de făcut… Să aştept!… Nu se putea ca înainte de scăpătatul zilei să nu se ivească la orizont malul lacului Erie, de vreme ce Năluca ţinea cu străşnicie direcţia nord-est!

Capitolul XIV.

NIAGARA.

Timpul totuşi trecea şi situaţia mea nu suferise nici cea mai mică schimbare. Timonierul luase iar cârma în mână, în vreme ce căpitanul supraveghea, înăuntru, mersul maşinilor. Aşa cum am mai avut prilejul s-o spun, motorul

funcţiona aproape fără zgomot, cu o regularitate, într-adevăr, remarcabilă, chiar atunci când viteza creştea. Niciodată nu constatasem un cât de mic şoc, aşa cum se întâmplă în genere atunci când se folosesc cilindri şi pistoane. De aici puteam trage concluzia că deplasările Nălucii, în oricare din metamorfozele sale, se efectuau cu ajutorul unui sistem rotativ. Dar nu aveam nici o posibilitate să mă conving dacă în realitate era aşa.

Pe de altă parte, observam că vasul nu-şi schimba câtuşi de puţin orientarea, continuând să înainteze spre ţărmul nord-estic al lacului, adică în direcţia oraşului Buffalo.

„Ce i-o fi venit căpitanului să meargă pe ruta asta?... mă tot întrebam în sinea mea. Doar n-o fi având de gând să ancoreze în port, în mijlocul puzderiei de vase de pescuit şi al flotilei comerciale?... Dacă vrea cumva să iasă din bazinul lacului Erie, nu cred că şi-a ales drumul cel mai potrivit pe albia Niagarei, căci oricât de năstruşnică ar fi invenţia lui, nu ştiu, zău, cum o să poată trece prin cataractă!... Singura cale ce-i stătea la îndemână era Detroit-River, dar după cum văd Năluca se depărtează de el pe minut ce trece...!”

Deodată îmi fulgeră prin minte: cine ştie dacă nu cumva căpitanul aşteaptă să se lase noaptea ca să acosteze undeva, la ţărmul lacului Erie? Pentru ca, transformându-se pe loc în automobil, să străbată ca vântul meleagurile învecinate.

Dar dacă nu reuşeam s-o şterg pe parcurs, atâta timp cât ne aflam pe uscat, în vecii vecilor nu mai puteam trage nădejde să-mi redobândesc libertatea...

Ce-i drept, aveam astfel prilejul să aflu, în sfârşit, unde se găsea tainiţa în care Stăpânul Lumii se fereca atât de straşnic, încât nimeni până atunci nu reuşise să-i descopere ascunzişul; asta, bineînţeles, în cazul când nu intenţiona să mă debarce într-un fel sau altul... Cred că nu mai e nevoie să explic ce înţelegeam eu prin debarcare.

Cunoşteam, totuşi, destul de bine capătul nord-estic al lacului, deoarece colindasem adesea cuprinsurile statului

New York, între Albany, capitala statului, şi oraşul Buffalo. O anchetă, întreprinsă de poliţie cu trei ani în urmă, îmi îngăduise să cercetez în voie ţărmurile Niagarei, mai sus şi mai jos de cataractă, până la Suspension-Bridge, şi să vizitez cele două ostroave mai însemnate, situate între Buffalo şi târguşorul Niagara-Falls, pe urmă ostrovul Navy şi, în sfârşit, Goat-Island care desparte căderile de apă de pe teritoriul american de cele de pe teritoriul Canadei.

Aşadar, în cazul când mi s-ar fi oferit ocazia să-mi iau tălpăşiţa, n-aş fi rătăcit pe un tărâm necunoscut. Totul era să mi se prezinte o asemenea ocazie, deşi mă întreb dacă în adâncul sufletului o doream cu adevărat şi dacă m-aş fi folosit de ea la momentul potrivit?

Erau încă atâtea şi atâtea iţe nedescurcate în toată istoria asta, în care avusesem norocul sau, poate, ghinionul să fiu îndeaproape amestecat.

N-aveam nici un motiv să cred c-aş putea pune piciorul pe vreunul din malurile Niagarei. Cum s-o pornească Năluca aşa, razna, pe matca unui râu al cărui curs era la un moment dat zăgăzuit? Şi tot aşa, probabil nici de ţărmul lacului nu intenţiona să se apropie. În cel mai rău caz avea să se scufunde din nou, şi, după ce va fi coborât pe Detroit-River în jos, avea să se preschimbe într-un autovehicul, pentru a-şi continua călătoria pe uscat, condus de şoferul său, pe şoseaua rutieră a Statelor Unite.

Cam astea erau gândurile ce se îmbulzeau în mintea mea, în timp ce-mi roteam în zadar ochii cercetând depărtările.

Şi mereu aceleaşi stăruitoare întrebări la care nu găseam răspuns: Pentru ce îmi trimisese căpitanul, aşa cum s-a văzut mai înainte, scrisoarea aceea plină de ameninţări?… În ce scop venise să mă supravegheze atunci, la Washington?… Şi, în sfârşit, ce legătură exista între el şi Great-Eyry?… Că s-ar fi putut să pătrundă în bazinul lacului Kirdall, prin nu ştiu ce canale subterane, mai zic! Dar ca să răzbată prin nebiruita cingătoare de stânci, asta nu… niciodată…!

Pe la orele patru după-amiază, ţinând seama pe de o parte de viteza cu care mergea Năluca, iar pe de altă parte, de direcţia în care se îndrepta, ne aflam probabil la o depărtare de cel mult cincisprezece mile de oraşul Buffalo, pe care aşteptam din clipă în clipă să-l văd conturându-se la orizont, spre nord-est.

În timpul călătoriei noastre pe apă, zărisem de câteva ori nişte ambarcaţii trecând la o distanţă apreciabilă, distanţă pe care căpitanul căuta s-o menţină aşa cum socotea el de cuviinţă. Pe deasupra, Năluca nu ieşea prea mult la iveală deasupra apei şi, de la o depărtare mai mare de o milă, abia dacă se desluşea pe faţa lacului.

Între timp înălţimile ce înconjoară extremitatea lacului Erie începeau să se profileze în zare, formând mai jos de Buffalo un fel de pâlnie prin care apele din acest bazin se revarsă în albia râului Niagara. În dreapta, câteva dune îşi înălţau ghebele şi ici şi colo se înfiripau pâlcuri de copaci. În larg se zăreau mai multe nave de transport şi şalupe de pescuit, unele cu pânze, altele cu motor. Cerul era împâclit pe alocuri de trâmbe de fum, pe care o briză ce adia dinspre est le alunga peste lac.

Ce gânduri avea căpitanul, de se ducea aşa, întins, spre port? Să nu fi avut nici măcar atâta minte ca să-şi dea seama că n-are ce căuta acolo?… De aceea, din clipă în clipă, mă aşteptam să manevreze timona, făcând cale întoarsă spre ţărmul apusean al lacului Erie, doar dacă nu cumva plănuia să-şi petreacă noaptea în lac?

Dar zău dacă puteam să înţeleg încăpăţânarea cu care ţinea mai departe capul spre Buffalo…!

În momentul acela timonierul, ai cărui ochi stăteau aţintiţi scrutători spre nord-est, făcu un semn camaradului său. Acesta se ridică de la locul lui, îndreptându-se spre tambuchiul din mijloc, şi coborî în camera maşinilor.

Căpitanul se grăbi să iasă numaidecât pe punte şi, apropiindu-se de timonier, începu a se sfătui cu el cu voce scăzută.

Pilotul întinse mâna spre oraş arătându-i două puncte negre ce se deplasau la o distanţă de vreo cinci, şase sute metri, la tribord.

Căpitanul privi cu atenţie într-acolo, pe urmă, ridicând din umeri, se duse de se aşeză la pupa, fără să modifice direcţia Nălucii.

După un sfert de oră reuşi să desluşească două dâre de fum ce mijeau spre nord-est. Încetul cu încetul cele două puncte începură să capete o formă mai distinctă.

Erau două nave cu aburi care tocmai ieşiseră din portul Buffalo, îndreptându-se spre noi în pripă.

În momentul acela îmi trecu prin minte că navele acestea s-ar putea să fie chiar distrugătoarele despre care îmi pomenise domnul Ward, spunându-mi că li se încredinţase de o bucată de vreme misiunea de a supraveghea porţiunea respectivă de lac şi că, la nevoie, puteam să le solicit ajutorul. De tip recent, respectivele distrugătoare se numărau printre cele mai rapide nave cu aburi construite în Statele Unite. Puse în mişcare de motoare puternice, reprezentând cel mai înalt nivel al perfecţiunii tehnice, reuşiseră să atingă, cu prilejul probelor la care fuseseră supuse, o viteză de douăzeci şi şapte de mile pe oră.

E adevărat că viteza Nălucii era cu mult superioară şi, chiar dacă s-ar fi întâmplat cumva să fie încolţită, aşa încât să nu aibă putinţa de a se retrage, era suficient să intre în stare de imersiune ca să scape de urmăritori.

În împrejurările de faţă, în locul distrugătoarelor ar fi fost mai indicate nişte submersibile, pentru ca lupta să poată avea cât de cât sorţi de izbândă, şi nici chiar atunci nu ştiu dacă forţele ar fi fost egale.

În tot cazul, acum nu mai aveam nici cea mai mică îndoială că, într-adevăr, comandanţii acestor nave fuseseră avertizaţi probabil de Wells, care se grăbise să le bată o depeşă, de îndată ce se înapoiase la Toledo.

Evident că observaseră Năluca şi veneau acum întins spre ea. Cu toate astea, căpitanul părea că habar n-are,

continuând să ţină drumul drept înainte, spre Niagara.

Era interesant de ştiut ce voiau să facă distrugătoarele?… Cu siguranţă că intenţionau să manevreze în aşa fel, încât Năluca să fie nevoită a pătrunde în unghiul pe care-l formau malurile lacului în partea aceea, lăsând Buffalo la tribord, dat fiind că Niagara nu-i putea oferi nici o portiţă de scăpare.

Între timp căpitanul luase iarăşi cârma; unul dintre oamenii din echipaj stătea la prova, iar celălalt coborâse în camera maşinilor.

Ce mai aşteptau, de nu-mi ordonau încă să intru la mine, în cabină?… Şi totuşi nu primii nici un ordin, spre deplina mea mulţumire; de altfel, nimeni nu se ocupa de mine, ca şi cum nici n-aş fi fost pe bord.

Observam, mărturisesc, cu inima ticăind de emoţie, apropierea distrugătoarelor. Navele, care, în momentul acela, se aflau la o distanţă mai mică de două mile, înaintau în aşa fel, încât să prindă Năluca între două focuri.

Cât despre Stăpânul Lumii, pe figura lui se citea cel mai adânc dispreţ. Ştia foarte bine că distrugătoarele n-aveau nici o putere asupra sa… Numai să dea un ordin, jos, la maşini, şi, oricât de sprintene ar fi fost ele, îndată le-ar fi lăsat hăt, departe, în urmă!… Din câteva turaţii ale motorului, Năluca ar fi ieşit din bătaia tunurilor. Iar ca proiectilele să poată lovi cumva submarinul în adâncul lacului Erie, asta era mai greu de crezut…!

După vreo zece minute, distanţa dintre noi şi cele două bastimente ce ne fugăreau era de numai o milă.

Căpitanul le lăsă totuşi să se apropie şi mai mult. Apoi apăsă pe manetă şi Năluca, mânată de propulsoarele ce acţionau cu o forţă sporită, zvâcni la suprafaţa lacului. Voia probabil să le joace un renghi şi distrugătoarelor, căci, în loc să se întoarcă, îşi continuă drumul. Cine ştie dacă nu va avea îndrăzneala să se strecoare printre ele, purtându-le de colo, colo, până când, odată cu căderea nopţii, bastimentele

se vor vedea nevoite să se lase păgubaşe, încetând o urmărire fără folos.

Oraşul Buffalo începuse să se contureze limpede pe malul lacului Erie. Edificiile lui, clopotniţele, elevatoarele se vedeau desluşit. Ceva mai încolo, spre nord-vest, la o distanţă de patru sau cinci mile, începea Niagara.

În condiţiile astea, ce-mi rămânea de făcut? Bizuindu-mă pe forţele mele, ca un bun înotător ce eram, când vom fi ajuns să trecem în curmeziş prin dreptul distrugătoarelor, sau, şi mai bine, la mijloc, între amândouă, nu era oare cea mai bună ocazie s-o şterg, aruncându-mă în apă, ocazie care s-ar fi putut să nu se mai ivească niciodată?… Căpitanul cu siguranţă că n-o să-şi piardă vremea cu mine să mă caute!… Făcându-mi vânt în apă, poate c-aveam norocul să scap?… Cu siguranţă c-o să mă zărească cineva de pe puntea uneia din cele două nave… Cine ştie chiar dacă nu cumva comandanţii vor fi fost înştiinţaţi că s-ar putea să mă aflu şi eu pe bordul Nălucii?… O să vină oare vreo barcă să mă culeagă…?

Evident, aveam mult mai mulţi sorţi de izbândă dacă Năluca şi-ar fi continuat drumul pe albia Niagarei. În momentul când am fi ajuns în dreptul ostrovului Navy, aveam prilejul să pun piciorul pe un ţărm binecunoscut. Dar nu-mi venea să cred că i s-ar fi năzărit căpitanului să urmeze făgaşul acestui râu, care la un moment dat era întrerupt de faimoasele cataracte… aşa că mă gândii să aştept până ce distrugătoarele aveau să se apropie şi mai mult şi să procedez văzând şi făcând…

Cinstit vorbind; nu reuşisem încă să iau o hotărâre… Nu!… Nu puteam să mă împac de fel cu ideea că, dând bir cu fugiţii, ar fi însemnat să pierd definitiv prilejul de a dezlega misterul Nălucii… Instinctele mele de poliţist clocoteau la gândul c-ar fi fost destul să întind mâna ca să-l înşfac pe individul ăsta scos de sub scutul legii!… Nu!… N-am s-o şterg!… Ar fi însemnat să las totul baltă şi să ies definitiv din joc… Dar, pe de altă parte, puteam eu să ştiu ce soartă

mă paşte şi până unde o să mă poarte Năluca, dacă rămâneam mai departe pe bord…?

Era şase şi un sfert. Distrugătoarele se apropiau mereu, lăsând între ele o distanţă de douăsprezece până Ia cincisprezece ancabluri. Aşa că, foarte curând, Năluca urma să fie prinsă între ele, având pe unul la babord, iar pe celălalt la tribord.

Tot timpul nu mă urnisem din loc. Omul de la prova stătea alături de mine.

Neclintit la timonă, cu ochii scânteind sub sprâncencle încruntate, căpitanul nu aştepta, poate, decât să pună capăt scenei printr-o ultimă manevră…

Deodată, de pe bordul distrugătorului din stânga izbucni o bubuitură. Trecând în zbor razant, la suprafaţa lacului, un proiectil lunecă pe lângă prova Nălucii şi pieri undeva, dincolo de pupa distrugătorului din dreapta.

Sării drept în sus. în picioare, lângă mine, omul din echipaj părea că aşteaptă un semn din partea căpitanului.

Acesta nici măcar nu întoarse capul şi cred că-n viaţa mea n-am să uit expresia dispreţuitoare ce i se întipărise pe faţă!… Într-o clipă mă pomenii împins spre cabina mea, al cărei chepeng se trânti imediat, odată cu capacele celelalte. Nu trecu mai mult de un minut până să se facă imersiunea… Submarinul dispăruse sub apă… Rând pe rând răbufniră alte câteva lovituri de tun, al căror clocot înăbuşit îmi veni la ureche. Pe urmă totul amuţi definitiv. O lumină ceţoasă se cernea prin hubloul cabinei. Submersibilul luneca tăcut, fără mişcări de ruliu sau de tangaj, prin adâncurile lacului Erie.

Vedeţi, aşadar, cât de repede şi, în acelaşi timp, cu câtă uşurinţă se săvârşise metamorfoza Nălucii, nu mai puţin rapid şi nici mai puţin lesnicios, probabil, decât atunci când trebuia să circule pe uscat!

Şi acum, ce intenţiona oare să facă Stăpânul Lumii?… După toate probabilităţile, avea să schimbe direcţia submersibilului, dacă nu cumva, trăgând la mal, Năluca

avea să se transforme din nou în automobil. Chibzuind bine, mai curând îmi venea să cred că se gândea să schimbe direcţia spre vest, îndreptându-se spre gura lui Detroit-River, atunci când va fi socotit că distrugătoarele îi pierduseră urma. Deci imersiunea n-o să dureze mai mult decât răstimpul necesar pentru a ieşi din bătaia proiectilelor şi, odată cu căderea nopţii, fireşte, avea să înceteze şi urmărirea.

Lucrurile însă nu se pctrecură aşa. Abia trecuseră zece minute, când pe bord se simţi nu ştiu ce forfoteală. Din camera maşinilor venea zvon de glasuri. Rumoarea era însoţită de zgomotul unui mecanism. Îmi făcea impresia că submersibilul suferise o avarie din pricina căreia se vedea nevoit să se ridice la suprafaţă…

Într-adevăr, nu mă înşelasem. Într-o clipă semiobscuritatea ce stăruia în cabina mea fu împânzită de lumină. Năluca ieşise din adânc… Se auzeau paşi deasupra, pe punte, chepengurile erau toate deschise, chiar şi cel de la cabina mea… Căpitanul îşi reluase locul la cârmă, în timp ce oamenii din echipaj meştereau ceva înăuntru.

Mă uitai dacă distrugătoarele se mai vedeau cumva pe lac… Da… la o distanţă de numai un sfert de milă… îndată ce prinseră de veste că Năluca ieşise la iveală, începură s-o fugărească din nou. Acum însă în direcţia râului Niagara.

Drept să spun, nu puteam deloc să mă dumeresc ce rost avea manevra asta. Din moment ce ar fi pătruns pe albia râului, nu mai avea cum să scape. Nu mai putea să se afunde în apă, din pricina unei defecţiuni oarecare, iar în cazul când ar fi vrut să se întoarcă din drum, aparatul ar fi găsit trecerea barată de distrugătoare. Poate că voia să acosteze şi s-o şteargă, preschimbat în automobil, fie pe teritoriul statului New York, fie pe tărâmurile canadiene…?

În momentul acela Năluca avea un avans de o jumătate de milă. Distrugătoarele goneau pe urmele ei cu motoarele sub presiune, dar, ce-i drept, în condiţiuni destul de neprielnice ca s-o poată lovi cu armamentul lor de vânătoare.

Năluca se mulţumi să păstreze aceeaşi distanţă. Şi cu toate astea era o nimica toată pentru ea s-o depăşească, pentru ca mai târziu, după căderea nopţii, să poată vira spre ţărmul de vest al lacului!

Oraşul Buffalo începuse să se topească treptat în zare, spre dreapta, şi pe la orele şapte şi ceva ni se deschiseră în faţă malurile Niagarei. Dacă o apuca pe albia râului, ştiind prea bine totuşi că nu mai avea nici o ieşire, însemna că, într-adevăr, căpitanul îşi pierduse minţile… Dar, la drept vorbind, nu era nebun de legat cel care se proclamase, ba chiar credea cu tot dinadinsul c-ar fi Stăpânul Lumii…?

Îl vedeam stând acolo, la cârmă, liniştit, nepăsător, fără să întoarcă măcar o singură dată capul, ca să arunce o privire asupra distrugătoarelor.

Prin părţile acelea, faţa lacului era cu desăvârşire pustie. Navele ce făceau legătura cu diversele târguri de pe malurile Niagarei puteau fi numărate pe degete şi deocamdată nu se arăta niciuna. Nici măcar o şalupă de pescuit nu ieşea în calea Nălucii. În orice caz, dacă cele două distrugătoare se încăpăţânau să se ţină mai departe după ca pe cursul Niagarei, aveau să fie silite destul de curând să stopeze.

Aşa cum am mai spus, matca Niagarei e mărginită de un ţărm ce aparţine Statelor Unite, celălalt ţărm fiind dependent de teritoriul canadian. De o parte Buffalo, de cealaltă fortul Erie. Larg de aproape trei sferturi de milă, râul se îngustează în preajma cascadei. Lungimea sa, măsurată între lacul Erie şi Ontario, este de circa cincisprezece leghe şi pe albia lui se scurg spre nord, pentru a se vărsa în Ontario, apele lacurilor Superior, Michigan şi Huron. Între Erie şi Ontario există o diferenţă de nivel de trei sute patruzeci de picioare. E de ajuns să ne amintim că înălţimea de la care se prăvăleşte cataracta este de o sută cincizeci de picioare, nici mai mult, nici mai puţin. Supranumită „Horse-Shoe-Fall”, din pricină că e în formă de potcoavă, cascada a fost botezată de indigeni „Tunetul

apelor”, şi pe drept cuvânt. Vuietul ei ca de tunet ce răzbubuie necontenit se aude până foarte departe, la câteva mile.

Între Buffalo şi târguşorul Niagara-Falls se află două ostroave care împart cursul râului în două braţe: ostrovul Navy, situat la o leghe mai sus de Horse-Shoe-Fall, şi Great-Island, care separă căderile de apă de pe teritoriul american de vecinele lor de pe teritoriul Canadei. La una din extremităţile acestui din urmă ostrov se înălţa cândva aşanumitul Terrapine-tower9, ridicat cu atâta semeţie în mijlocul puhoaielor, chiar pe buza prăpastiei. În cele din urmă însă fusese dărâmat, deoarece cataracta rctrăgându-se puţin câte puţin, la un moment dat, turnul ar fi ajuns să se surpe în abis.

Dintre localităţi se cuvin a fi menţionate două târguşoare aşezate pe cursul superior al râului, Schlosser pe malul drept şi Chipewa ne malul stâng, mai exact, de o parte şi de alta a ostrovului Navy. În locul acesta, deoarece de aici încolo panta e din ce în ce mai repede, curentul apei devine tot mai puternic, pentru a da naştere, cu două mile mai jos, vestitei cataracte.

Năluca trecuse de fortul Erie. Spre apus, soarele stătea să scapete în zare, deasupra teritoriului canadian, în timp ce luna – era plină la data aceea – ieşise la iveală din pâclele ce învăluiau orizontul spre nord-vest. Abia peste un ceas, deci, avea să se însereze.

Cu motoarele sub presiune, distrugătoarele continuau să ne urmărească la o distanţă de o milă, pe care se străduiau din răsputeri, dar fără nici un folos, s-o depăşească. Se zăreau lunecând cu iuţeală malurile adumbrite de arbori şi presărate cu vile cochete de-a lungul câmpiilor înverzite ce se întindeau de-o parte şi de alta.

De aici încolo Năluca, evident, nu mai putea să se întoarcă din drum. Distrugătoarele ar fi scufundat-o imediat, de astă dată fără scăpare. Ce-i drept, comandanţii lor n-aveau de unde să ştie ceea ce aflasem eu, anume că, din pricina unei

defecţiuni, submersibilul fusese nevoit să se ridice la suprafaţă şi că, deocamdată, nu mai avea posibilitatea să scape de urmărire printr-o nouă imersiune. Cu toate astea, nu voiau să se dea bătuţi cu nici un chip, ţinând drumul drept înainte, şi pe cât se părea aveau de gând să meargă tot aşa mai departe, până în pânzele albe.

Dar dacă nu eram în stare să-mi explic îndârjirea cu care ne hăituiau distrugătoarele, nu. găseam o explicaţie nici pentru atitudinea căpitanului. În mai puţin de o jumătate de oră avea să se lovească de zăgazul pe care căderile de apă i-l puneau în cale. Oricât de perfecţionat ar fi fost aparatul, nu putea fi în măsură să treacă peste Horse-Shoe-Fall şi dacă s-ar fi întâmplat cumva să fie furat de puhoaiele vijelioase, ar fi dispărut fără urmă în prăpastia adâncă de o sută optzeci de picioare, pe care apele o săpaseră sub pragul cataractei. Îi mai rămânea totuşi un mijloc de scăpare dacă ar fi acostat la unul din ţărmurile râului şi, punând automobilul pe roate, ar fi luat-o la sănătoasa cu două sute patruzeci pe oră...!

Şi acum ce să fac?... Să încerc cumva s-o şterg, refugiindu-mă pe ostrovul Navy? Puteam foarte uşor să ajung înot până acolo... Dacă nu căutam să mă folosesc de prilejul acesta, în vecii vecilor Stăpânul Lumii nu s-ar fi hotărât să mă pună în libertate, dat fiind că reuşisem să descopăr o parte din secretele sale.

În momentul acela, însă, îmi dădui limpede seama că, de astă dată, n-o să fie chip să-mi iau tălpăşiţa. Chiar dacă nu mă ţineau ferecat în cabină, în orice caz, eram tot timpul supravegheat. În vreme ce căpitanul stătea la cârmă, omul de pe covertă, care se afla lângă mine, nu mă scăpa o clipă din ochi. La prima mişcare, m-ar fi înhăţat şi m-ar fi pus la popreală... Aşadar, soarta mea era acum strâns legată de soarta Nălucii.

Între timp, distanţa dintre vas şi distrugătoare se micşorase. Nu cumva, din pricina accidentului suferit, motorul Nălucii nu mai avea chiar atâta putere?... Şi totuşi

căpitanul nu dădea nici cel mai mic semn de îngrijorare şi nici nu avea de gând să acosteze.

Se auzea şuieratul aburilor ce ţâşneau prin supapele distrugătoarelor, amestecându-se cu vălătucii negri de fum.

Totodată, însă, se auzea şi mugetul cumplit al cataractei, ce clocotea la mai puţin de trei mile, mai jos.

Năluca îşi continua drumul, lunecând pe braţul stâng al râului, de-a lungul ostrovului Navy, pe care îl depăşi curând. Un sfert de oră mai târziu ne ieşeau în întâmpinare primii copaci de pe Great-Island. Puhoaiele se năpusteau la vale cu o forţă din ce în ce mai mare şi dacă Năluca nu se hotăra să se oprească, distrugătoarele nu se mai puteau ţine, cine ştie cât, după ea!... Dacă turbatul ăsta de căpitan avea cumva chef să-şi găsească sfârşitul în vâltorile rostogolite de Horse-Shoe-Fall, distrugătoarele, în schimb, cred că n-aveau de gând să se arunce după el în prăpastie...!

Într-adevăr, semnale repetate de sirenă săgetară aerul şi distrugătoarele se opriră din mers, la o distanţă de cel mult cinci sau şase sute de picioare de pragul cataractei. Apoi răbufniră nişte detunături şi mai multe proiectile trecură pe lângă noi, fără să-şi atingă ţinta...

Soarele dispăruse în zare şi în umbrele amurgului, spre nord, luna se profila scânteietoare pe cer. Aparatul înainta acum cu o viteză ameţitoare, sporită de viteza curentului. Încă un minut şi avea să se prăvălească în hăul întunecos ce se căsca în mijlocul căderilor de apă.

Priveam încremenit de groază cum se mistuia pe lângă noi Great-Island, apoi cele trei mici ostroave de la capătul ei, învăluite în burniţa stârnită de frământarea vârtejelor...

Mă ridicai în picioare, gata să mă azvârl în apă, spre a mă refugia pe insulă...

În aceeaşi clipă mâinile omului de la prova se lăsară grele pe umerii mei...

Se auzi zgomotul unui mecanism, brusc declanşat în interior. Cele două mari dispozitive montate pe laturile aparatului se desfăşurară ca nişte aripi şi, chiar în

momentul când era gata să se prăvălească în adânc, târâtă de puhoaie, Năluca se înălţă în văzduh, trecând peste vijelioasele cataracte, prin mijlocul curcubeului urzit de razele lunii.

Capitolul XV.
CUIBUL VULTURULUI.

A doua zi când mă trezii în sfârşit, după un somn destul de adânc, aparatul nu mai părea să facă nici o mişcare. Îmi dădui seama din primul moment: nu mergea în goana roţilor pe uscat, nu naviga nici pe apă şi nici pe sub apă, şi nici prin văzduh nu zbura. însemna deci că inventatorul se înapoiase la el, în bârlog, în ascunzătoarea misterioasă în care, până la el, nici o altă făptură omenească nu pusese încă piciorul…?

Şi atunci, din moment ce nu socotise cu cale să se descotorosească de mine, voi avea parte, în cele din urmă, să-i descopăr secretul…?

Pe drept cuvânt se vor mira cititorii că fusesem în stare să dorm dus tot timpul călătoriei mele prin văzduh. Nici mie nu-mi venea parcă să cred. Mă întrebam dacă nu cumva somnul acesta fusese provocat de cine ştie ce substanţă soporifică, amestecată în mâncare, căpitanul Nălucii vrând astfel să fie sigur că n-o să am prilejul să observ unde anume avea să aterizeze?… Tot ce pot să vă spun este că în viaţa mea n-am încercat o senzaţie atât de extraordinară ca în momentul când aparatul, în loc să fie smuls de clocotitoarele vâltori ale cataractei, îşi luase zborul printr-o simplă declanşare a mecanismului său, ca o pasăre ale cărei aripi uriaşe băteau aerul cu o putere uluitoare…!

Aşadar, aparatul născocit de Stăpânul Lumii avea patru funcţii diferite, putându-se transforma, rând pe rând, în automobil, în vas de navigaţie, în submersibil şi în maşină zburătoare. Pe pământ, în apă, prin văzduh, în oricare din aceste trei elemente se putea deplasa la fel de uşor, cu aceeaşi forţă şi aceeaşi repeziciune!… Şi când te gândeşti că asemenea miraculoase prefaceri se îndeplineau în câteva

clipe!… Acelaşi mecanism acţiona toate aceste mijloace diferite de locomoţie! Văzusem cu ochii săvârşindu-se, rând pe rând, metamorfozele! Ceea ce nu izbutisem încă să aflu, dar tot mai nădăjduiam să descopăr la un moment dat, era sursa de energie pe care o folosea aparatul şi, în fine, cine putea fi inventatorul genial care, după ce îl făurise, piesă cu piesă, îl conducea cu atâta îndemânare şi, în acelaşi timp, cu atâta îndrăzneală!

În momentul în care Năluca, înălţându-se, ajunsese să domine căderile de apă de pe ţărmul canadian, stăteam rezemat de chepengul cabinei mele. Limpezimea înserării îmi îngăduia să observ direcţia în care se îndrepta aviatorul.10 Zburând pe deasupra şuvoiului, aparatul depăşise Suspension-Bridge, situat la vreo trei mile mai jos de Horse-Shoe-Fall, adică în locul unde apele râului se năpustesc cu o iuţeală năprasnică în cotul pe care Niagara îl face, pentru a se vărsa în lacul Ontarib.

Mi se păruse că, ajungând în punctul acela, aeronava se abătuse spre est.

Căpitanul stătea, ca şi mai înainte, la postul lui de la pupa. Nici nu mai încercasem să intru cu el în vorbă. La ce bun?… Tot n-ar fi catadicsit să-mi răspundă.

Remarcasem în schimb că Năluca se orienta cu o surprinzătoare uşurinţă. Fără doar şi poate, cunoştea ca-n palmă căile văzduhului, în orice caz, tot atât de bine cât cunoştea şi drumurile maritime şi pe cele de uscat.

Cunoscând rezultatele la care izbutise să ajungă, puteam înţelege mai lesne imensul orgoliu al celui ce îndrăznise a se proclama singur Stăpânul Lumii. Nu stăpânea oare un aparat ce întrecea orice mecanism făurit de mâna omenească şi împotriva căruia oamenii nu aveau nici o putere?… într-adevăr, pentru ce s-ar fi înduplecat să-l vândă, pentru ce s-ar fi lăsat ispitit de milioanele cu care era îmbiat?… Da, acum puteam să-mi explic încrederea absolută în sine, pe care o mărturisea toată atitudinea lui!… Cine ştie unde putea să-l ducă ambiţia lui dacă, într-o bună

zi, depăşind orice limită, ar fi degenerat în nebunie curată…?

La vreo jumătate de oră după ce Năluca îşi luase zborul, fără să-mi dau seama cum, căzusem în cea mai deplină nesimţire. Starea aceasta, după cum ziceam, fusese fără îndoială prilejuită de un soporific. Căpitanul, probabil, nu voia să-mi lase răgazul să mă dumeresc asupra direcţiei spre care se îndrepta.

Aşadar, n-aş putea să spun dacă aviatorul îşi continua zborul prin văzduh sau dacă îşi croia drum mai departe pe suprafaţa cutărei mări ori cutărui lac, în cazul când nu ar fi preferat cumva şoselele ce străbăteau teritoriul american. Nu mai ţin minte nimic, dar absolut nimic din tot ce s-a întâmplat în noaptea de 31 iulie spre 1 august.

Şi acum mă întrebam ce întorsătură avea să ia de aci încolo aventura şi, în primul rând, în ce fel avea să se încheie pentru mine…?

Spuneam că, în momentul când somnul acela ciudat se destrămase, Năluca părea să fi încremenit într-o completă imobilitate. Nu se putea să mă înşel: în orice mod s-ar fi deplasat, chiar pe calea aerului, mi-aş fi dat seama că aparatul era în mişcare.

Când mă trezii, aşadar, mă aflam Ia mine în cabină, unde fusesem zăvorât fără să fi simţit nimic, aşa cum se întâmplase şi în prima noapte petrecută pe bord, în timp ce Năluca încă mai naviga pe lacul Erie.

Rămânea de văzut dacă de astă dată mi se va îngădui să ies pe punte, de vreme ce aparatul aterizase.

Încercai să ridic chepengul, dar acesta nici nu se clinti.

„Ei, asta-i acum! mă gândii eu. Te pomeneşti că n-o să-mi mai dea drumul de aici până ce Năluca n-o s-o pornească iarăşi în călătorie, fie pe apă, fie în zbor…?”

Fiindcă, într-adevăr, numai în aceste împrejurări nu aveam nici o posibilitate de a evada…!

Vă puteţi închipui deci nerăbdarea şi neliniştea de care eram cuprins, neştiind cât avea să dureze popasul acesta pe

uscat.

Nu cred să fi aşteptat mai mult de un sfert de oră şi un zgomote de drugi urniţi din loc îmi ajunse la ureche. Chepengul fu ridicat de afară. Lumina şi aerul proaspăt năvăliră din plin în cabină.

Dintr-un salt mă înfiinţai din nou pe punte, la locul meu obişnuit.

Făcui ochii roată, îmbrăţişând într-o singură clipă zările, jur împrejur.

Aşa cum bănuisem, Năluca se afla în stare de repaus pe sol, în adâncul unei căldări cu o circumferinţă de o mie cinci sute sau, poate, o mie opt sute de picioare. Un strat de pietriş gălbui era aşternut peste tot. Oriunde te-ai fi uitat, nu se zărea nicăieri măcar un smoc de iarbă.

Căldarea avea forma unei elipse aproape perfecte, cu axa mare orientată în direcţia nord-sud. Ce înălţime o fi avut însă brâul de stânci ce o împresura şi care era configuraţia lui, privit de sus, de pe creastă, nu puteam să-mi dau seama. Deasupra noastră se învolburau neguri groase, pe care razele soarelui nu reuşiseră încă să le risipească. Ici, colo trâmbe mari de ceaţă spânzurau până jos, pe fundul acoperit cu pietriş. Era, probabil, încă prea devreme şi pâclele aveau să se împrăştie foarte curând.

Îmi făcea impresia că temperatura ce stăruia în mijlocul acestor ziduri de piatră era destul de scăzută, cu toate că ne aflam în prima zi a lui august. însemna deci că locul acela era situat undeva pe înălţimile Noului Continent… Unde anume?… Oricât de mare ar fi fost viteza cu care zburase, aparatul tot n-ar fi avut timp să traverseze Atlanticul sau Pacificul pentru că, de când decolase de pe Niagara, nu trecuseră mai mult de douăsprezece ore.

În momentul acela, căpitanul tocmai ieşea dintr-o văgăună, probabil o grotă săpată la temelia cetăţii de piatră cotropite de neguri.

Când şi când, prin pânzele de ceaţă se întrezăreau umbrele unor păsări mari, al căror ţipăt răguşit săgeta

tăcerea adâncă. Cine ştie dacă nu erau cumva înspăimântate de aparatul care avea nişte aripi cât toate zilele şi cu care nu se puteau măsura, nici ca putere, nici în ce priveşte iuţeala zborului!

Totul mă făcea să cred că, într-adevăr, aici se afla ascunzişul unde poposea Stăpânul Lumii, la capătul fiecăreia din miraculoasele lui călătorii. Aici se afla garajul în care îşi punea la adăpost automobilul, portul în care ancora vaporul său, cuibul destinat aparatului său zburător…!

Năluca se odihnea pe fundul căldării. În sfârşit, aveam prilejul s-o cercetez pe îndelete şi, după cum se vedea, nimeni nu se gândea să mă împiedice. Căpitanul părea să se sinchisească de mine tot atât cât se sinchisise şi până atunci. Cu puţin înainte, cei doi oameni din echipaj se apropiaseră de el, apoi intraseră câteşitrei în grota mai sus-pomenită. Puteam deci să examinez în voie aparatul, cel puţin pe dinafară. Cât priveşte amenajările interioare, deocamdată trebuia să mă mulţumesc numai cu închipuirea.

În afară de cabina mea, celelalte compartimente erau închise; degeaba încercai să le deschid. Mult mai interesant ar fi fost, poate, dacă aş fi ajuns să-mi dau seama ce fel de motor folosea Năluca în multiplele ei metamorfoze.

Sării jos de pe punte şi avui tot răgazul să purced la o primă cercetare.

Aparatul era fusiform, fiind ceva mai ascuţit la capătul anterior. Avea coca de aluminiu şi aripile dintr-o substanţă a cărei natură nu reuşii s-o descopăr. Cele patru roţi pe care era montat aveau un diametru de două picioare şi erau înconjurate de pneuri groase, care făceau ca mersul lui să fie lin, chiar în plină viteză. Spiţele se lăţeau în chip de palete şi probabil că, atunci când Năluca naviga la suprafaţa apei sau sub apă, îi dădeau posibilitatea să-şi accelereze viteza.

Principalele piese ale sistemului propulsor însă nu erau roţile, ci două turbine Parson, fixate longitudinal, de o parte şi de alta a chilei. Acţionate cu o viteză extraordinară de motorul navei, turbinele sfredeleau apa, determinând înaintarea vasului; îmi pusei chiar întrebarea dacă nu cumva erau folosite şi pentru propulsarea aparatului în mediul atmosferic.

În orice caz, aparatul se putea susţine şi deplasa în spaţiu numai datorită aripilor uriaşe care, în stare de repaus, stăteau aplecate în jos şi lipite de bordurile navei, ca nişte dispozitive pentru derivă. Aşadar, sistemul aplicat de inventator se baza pe folosirea unui aparat „mai greu decât aerul”, sistem ce-i dădea posibilitatea de a se mişca în spaţiu cu o viteză pe care nu reuşea s-o atingă zborul celor mai puternice păsări.

Cât priveşte agentul care punea în mişcare toate aceste mecanisme, aşa cum am mai spus, nu putea fi decât electricitatea. Unde erau însă încărcaţi acumulatorii, care putea fi sursa lor?… Să fi existat oare pe undeva un generator de energie electrică, menit să-i alimenteze?… Nu cumva într-una din grotele acelea, ce se deschideau în pereţii căldării, se aflau nişte dinamuri în funcţiune…?

Dacă, în urma cercetărilor făcute, avusesem prilejul-să constat că aparatul era prevăzut cu roţi, turbine şi aripi, în schimb, nu ştiam încă nimic în privinţa mecanismului şi nici a agentului ce-l punea în mişcare. Gândindu-mă bine, la ce mi-ar fi slujit însă descoperirea acestui secret?… Trebuia mai întâi să fiu liber ca să trag vreun folos, şi acum, că apucasem să cunosc unele lucruri, Stăpânul Lumii nu s-ar fi înduplecat cu nici un preţ să-mi redea libertatea…!

Mai aveam o portiţă de scăpare. Să caut să-mi iau tălpăşiţa. Dar când voi mai întâlni o asemenea ocazie?… Dacă nu izbutisem s-o prind câtă vreme Năluca fusese în călătorie, ce mai puteam nădăjdui acum, când poposisem în mijlocul acelor metereze de piatră…?

Problema fundamentală ce se cerea rezolvată înainte de toate era aceea a locului în care se afla situată depresiunea. Unde aterizase oare aparatul?… Exista cumva vreo comunicaţie cu ţinuturile înconjurătoare?… Să nu fi fost nici o ieşire nicăieri? Nu se putea pătrunde înăuntru decât trecând pe deasupra meterezelor cu ajutorul unui aparat de zbor?… Şi, pe urmă, în ce regiune a Statelor Unite aeronava luase contact cu pământul?… Oricât de mare ar fi fost viteza cu care zbura, ţinând seamă de faptul că nu decolase decât în ajun, cu siguranţă că Năluca nu putea să se fi depărtat de teritoriul Statelor Unite şi cu atât mai puţin să fi părăsit Lumea Nouă pentru Vechiul Continent!… Chibzuind bine, drumul parcurs în timpul nopţii putea fi oare mai lung de câteva sute de leghe…?

Exista, ce-i drept, o ipoteză la care mă întorceam mereu cu gândul şi care, din pricina asta, cred, merita să fie luată în consideraţie, dacă nu şi acceptată. N-ar fi fost posibil oare ca portul în care poposea de obicei Năluca să fie chiar Great-Eyry?… Cu atât mai mult cu cât aparatul de zbor putea să pătrundă cu cea mai mare uşurinţă acolo?… Din moment ce pajurile şi vulturii erau în stare s-o facă, de ce ar fi fost Năluca mai prejos decât ei? Căldarea aceea, zăvorâtă între stânci, nu constituia oare pentru Stăpânul Lumii un ascunziş atât de bine tăinuit, încât poliţia nu reuşise până acum să-l dibuiască? Distanţa dintre Niagara şi locul respectiv din masivul Munţilor Albaştri nu depăşea patru sute cincizeci de mile. În douăsprezece ore Năluca avusese tot răgazul să le străbată…!

Într-adevăr, ideea asta începuse să se înfiripe, încetul cu încetul, în cugetul meu! Legăturile ce existau între Great-Eyry şi autorul scrisorii semnate cu iniţiale se explicau, în felul acesta, cât se poate de lămurit. Şi ameninţările pe care mi le adresase în cazul când aş mai fi făcut o nouă tentativă. Şi faptul că fusesem urmărit într-o vreme. Dar fenomenele petrecute pe Great-Eyry nu eram oare îndreptăţit să i le atribui tot lui, cu toate că n-aş fi putut spune încă pentru

care motiv?… Sigur că da! Mă aflam în Great-Eyry, nici vorbă! Dar, din moment ce nu reuşisem cu nici un preţ, mai înainte, să pătrund înăuntru, puteam oare să ies de acolo altfel decât cu ajutorul Nălucii?

Ah! Dacă negura s-ar fi împrăştiat în fine, poate c-aş fi izbutit să recunosc locurile… Şi cine ştie dacă, atunci, ipoteza pe care o făcusem nu s-ar fi dovedit conformă cu realitatea…?

Şi fiindcă mă puteam mişca în voie, deoarece nici căpitanul şi nici însoţitorii lui nu se sinchiseau de mine câtuşi de puţin, îmi veni în gând să fac înconjurul depresiunii.

În momentul acela se aflau câteşitrei în grota de la extremitatea nordică a incintei, care, aşa cum am spus, avea forma unei elipse. O pornii deci în inspecţie de la extremitatea opusă.

Apropiindu-mă de zidul de piatră, o luai de-a lungul temeliilor, în care se deschideau tot felul de cotloane şi văgăuni. Deasupra se ridica peretele neted format din roci cu feldspat, ca întreg lanţul Munţilor Allegheny. Cât de înalt putea fi zidul acela de piatră şi cât de zimţuită putea fi creasta lui nu eram încă în măsură să-mi dau seama, până ce nu se vor fi risipit ceţurile, alungate de suflarea brizei sau topite de razele soarelui.

Deocamdată mă mulţumii să fac înconjurul brâului masiv de stânci, în văgăunile cărora lumina abia pătrundea. Tot felul de resturi se vedeau zăcând împrăştiate în interiorul acestora, şi grămezi de ierburi uscate. Se mai desluşeau încă pe jos urmele lăsate în nisip de paşii căpitanului şi ai însoţitorilor săi.

Niciunul dintre ei nu ieşise încă la iveală, probabil că roboteau de zor înăuntru, în grotă, la gura căreia zăceau trântite mai multe baloturi. Vor li avut poate de gând să le transporte pe bordul Nălucii. Mă întrebam chiar dacă nu cumva în momentul acela îşi strângeau, ca să zic aşa, calabalâcul, pregătindu-se să părăsească pentru totdeauna ascunzişul…?

Într-o jumătate de ceas, isprăvisem de făcut înconjurul pereţilor şi-mi îndreptai din nou paşii spre mijlocul terenului. Din loc în loc pământul era presărat cu un strat de cenuşă înălbită de vreme, ce se aşternuse pe jos în crâmpeie largi, cu cioturi de bârne şi de scânduri arse, tocuri de uşi şi ferestre de care mai atârnau încă balamalele, schelete metalice răsucite de dogoarea focului, probabil rămăşiţele unui aparat ce căzuse pradă flăcărilor.

Cândva, pesemne, în inima cetăţii de piatră izbucnise, întâmplător sau provocat, un incendiu… Nu era, deci, firesc să fac o legătură între incendiul acesta şi fenomenele observate cândva pe muntele Great-Eyry, flăcările ce se înălţaseră peste creste, zgomotele ce se răspândiseră în văzduh, băgând în răcori pe locuitorii din împrejurimi, atât pe cei din Pleasant-Garden, ca şi pe cei din Morganton?… Dar de unde erau toate aceste hârburi şi ce interes va fi avut căpitanul să le distrugă…?

În momentul acela, vântul ce se stârnise dinspre est trecu într-o răbufnire peste întreg cuprinsul. Cerul învăluit în pâcle se limpezi deodată. Căldarea fu scăldată în lumina revărsată de razele soarelui, ce se ridicase de două suliţe pe boltă.

Fără să vreau,dădui un ţipăt…!

Creasta meterezelor stâncoase ce încingeau cuprinsul ieşise la iveală, la o înălţime de o sută de picioare. Şi în aceeaşi clipă îmi sări în ochi stana aceea de piatră în chip de vultur, pe care, aşa cum se profila pe cer, o recunoscui numaidecât.

Nu mai încăpea nici o îndoială, era stânca pe care şi eu, şi domnul Elias Smith o remarcasem în cursul ascensiunii pe Great-Eyry…!

Nu mai încăpea nici o îndoială, va să zică! În noaptea trecută, aparatul străbătuse în zbor distanţa cuprinsă între lacul Erie şi teritoriul Carolinei de Nord!… Aici era garat aparatul, în adâncul Acestei zănoage!… Aici se afla, deci, cuibul de piatră, parcă anume făcut pentru năstruşnica

pasăre gigantică, plăsmuită de genialul inventator, singurul om de pe lume care izbutise să treacă peste aceste ziduri atât de straşnic întărite?... Cine ştie dacă nu descoperise cumva, în fundul unei văgăuni mai adânci, vreo galerie subterană ce răspundea în afară şi care îi permitea să părăsească uneori Great-Eyry, lăsând Năluca înăuntru, la adăpost...?

Acum, în sfârşit, eram pe deplin luminat!... Acum puteam să-mi explic lămurit şi prima scrisoare expediată de pe Great-Eyry, prin care eram ameninţat cu moartea!... Dacă am fi reuşit atunci să pătrundem în zănoagă, poate, că, cine ştie, am fi ajuns să descoperim toate aceste secrete, înainte ca Stăpânul Lumii să fi apucat s-o şteargă, fugind din calea noastră...?

Rămăsesem locului, încremenit, cu ochii aţintiţi asupra vulturului de piatră, cuprins de o emoţie răscolitoare!... Mă întrebam dacă nu era de datoria mea să caut cu orice preţ să distrug aparatul până ce n-avea să-şi ia din nou zborul, vânturându-se prin lume...

În aceeaşi clipă se auzi un zgomot de paşi.

Mă întorsei într-acolo.

Căpitanul, care venea spre mine, se opri în faţa mea şi mă privi drept în ochi.

Atunci simţii că-mi ies din fire şi, fără să vreau, lăsai să-mi scape aceste cuvinte:

— E Great-Eyry!... Great-Eyry...!

— Da, inspectore!

— Şi dumneata eşti... Stăpânul Lumii...?

— Da, eu... îmi răspunse înălţând fruntea cu o mişcare plină de trufie. Eu... Robur... Robur Cuceritorul!

Capitolul XVI.

ROBUR CUCERITORUL.

De statură mijlocie, lat în spate, cu o structură geometrică închipuind un trapez regulat, a cărui bază mare era formată de linia umerilor, iar deasupra, înţepenită pe un gât vânjos, o căpăţână mare, sferoidală. Nişte ochi ce scăpărau,

arzători, în orbite, la cea mai uşoară tulburare sufletească, străjuiţi de sprâncenele pururea încruntate, semn al unei energii deosebit de viguroase. Părul tuns scurt, cu reflexe metalice, ca un ghemotoc de sârmă, pieptul larg înfoindu-se şi slobozind aerul ca nişte foaie, braţe, mâini, picioare pe măsura trunchiului; nici mustăţi, nici favoriţi, doar un barbişon tăiat după moda americană, lăsând să se vadă articulaţia fălcilor şi muşchii maseteri ce, după aspect, păreau înzestraţi cu o putere formidabilă.

Iată în câteva trăsături portretul acestui om extraordinar, aşa cum îl înfăţişa fotografia publicată în toate ziarele Statelor Unite la data de 13 iunie 18…, a doua zi după ce faimosul personaj îşi făcuse apariţia, într-un chip într-adevăr senzaţional, la una din şedinţele Institutului Weldon din Philadelphia.

În faţa mea, deci, se afla Robur Cuceritorul, care binevoia, în fine, să iasă din anonimat, aruncându-mi în obraz numele său răsunător ca o ameninţare, şi asta chiar între meterezele de piatră ale lui Great-Eyry…!

Aici ar fi locul, cred, să amintesc în câteva cuvinte întâmplările ce atrăseseră asupra numitului Robur atenţia întregii ţări. Cu atât mai mult cu cât de ele sunt legate peripeţiile acestei miraculoase aventuri, al cărei deznodământ era sortit să depăşească tot ceea ce mintea omenească şi-ar fi putut închipui.

În seara zilei de 12 iunie avea loc o adunare a Institutului Weldon sub preşedenţia lui Uncle Prudent, unul din personajele marcante ale capitalei statului Pennsylvania, secretar fiind un alt personaj nu mai puţin important, din aceeaşi localitate, Phil Evans. Se discuta problema atât de arzătoare a dirijabilelor. Sub auspiciile consiliului de administraţie, fusese construit aşa-numitul Go ahead, cu o capacitate de patruzeci de mii de metri cubi. Deplasarea lui pe orizontală trebuia să se efectueze cu ajutorul unui dinam menit să pună în mişcare elicea, o maşină în acelaşi timp puternică şi uşoară, în care se punea mare nădejde,

aşteptându-se cele mai bune rezultate. Mai rămânea de văzut doar unde avea să fie montată elicea: la spatele nacelei, aşa cum pretindeau unii, sau în faţă, după dorinţa altora?

Cum nu ajunsese încă la o înţelegere în privinţa aceasta, în ziua respectivă, „avantiştii” şi „arieriştii” erau ca de obicei în conflict. Discuţia se înfierbântase chiar în asemenea măsură, încât puţin mai lipsea ca să se işte o încăierare între câţiva dintre membrii Institutului Weldon.

Tocmai când harababura era în toi, cineva dinafară, un necunoscut, ceru stăruitor să i se dea voie a intra în sala de şedinţe.

Solicitatorul fu primit şi se prezentă sub numele de Robur. La cererea lui, i se dădu cuvântul, în mijlocul celei mai desăvârşite tăceri. Luând atunci o poziţie fermă, în dezbaterea angajată în jurul dirijabilelor, declară sus şi tare că, de vreme ce omul reuşise să ajungă stăpânul mărilor mulţumită corăbiilor cu pânze şi navelor puse în mişcare de roţi sau de elice, nu va putea să ajungă stăpân asupra spaţiului atmosferic decât folosindu-se de aparate mai grele decât aerul, argumentând că pentru a te mişca în toată libertatea în sânul acestui element, trebuie neapărat să ai o greutate mai mare ca a lui.

În fond era iar vorba de veşnicul conflict între aerostatică şi aviaţie, în cursul acestei şedinţe, în care partizanii principiului „mai uşor decât aerul” erau în număr precumpănitor, la un moment dat discuţiile deveniră atât de aprinse, încât Robur, pe care unii din adversarii săi îl porecliseră în ironie Cuceritorul, se văzu silit să părăsească sala.

Dar, la vreo câteva ore după dispariţia acestui personaj atât de original, Uncle Prudent şi Phil Evans fură victimele unei răpiri săvârşite cu o rară îndrăzneală.

În momentul când treceau prin Fairmont-Park, însoţiţi de valetul Frycollin, câţiva oameni tăbărâră asupra lor, le puseră câte un căluş în gură, îi legară fedeleş, apoi, oricât

încercară ei să li se împotrivească, îi purtară pe sus, pe aleile pustii, pentru a-i urca în cele din urmă cu de-a sila într-un aparat ce staţiona în mijlocul unei pajişti. În zorii zilei, ferecaţi în aparatul lui Robur, pluteau în văzduh deasupra unor tărâmuri pe care se căzneau în zadar să le recunoască.

Uncle Prudent şi Phil Evans avură astfel prilejul să constate că oratorul din ajun nu-i dusese de nas şi că se afla, într-adevăr, în posesia unui aparat de zbor construit pe principiul „mai greu decât aerul”. Datorită aparatului respectiv, spre norocul sau ghinionul lor – puteau acum să facă o călătorie cu totul extraordinară.

Aeronava, concepută şi realizată de Robur, se baza pe o dublă utilizare dată elicei care, învârtindu-se, îl făcea să se deplaseze în direcţia axei. Dacă axa era verticală, se ridica drept în sus, iar dacă era orizontală se deplasa într-un plan orizontal. Întocmai ca elicopterul, care se înalţă în văzduh deoarece loveşte pieziş aerul ca şi cum s-ar deplasa pe un plan înclinat.

Aeronava pomenită aici, Albatrosul, era alcătuită dintr-o şarpantă lungă de treizeci de metri, prevăzută cu două propulsoare, unul aşezat înainte şi altul la spate, şi cu un întreg dispozitiv format din treizeci şi şapte de elice de suspensie montate pe axe verticale, pe laturile construcţiei, cincisprezece de o parte şi cincisprezece de alta, iar şapte, mai înainte, la mijlocul aparatului. Toate la un loc alcătuiau o arboradă de treizeci şi şapte de catarge, cu braţe în loc de vele, cărora maşinile instalate în rufurile de sub platformă le imprimau o mişcare de rotaţie vertiginoasă.

Cât priveşte forţa necesară pentru susţinerea în aer şi deplasarea aeronavei, putem spune că nu era generată nici de vaporii de apă sau de vreun alt lichid, nici de aerul comprimat sau de vreun alt gaz elastic. Robur nu făcuse apel nici la diferite amestecuri explozive, mulţumindu-se să recurgă la un agent folosit în atâtea şi atâtea scopuri diferite, vreau să zic electricitatea. Unde şi cum se alimenta

inventatorul cu energia electrică necesară ca să încarce acumulatorii?… Probabil – fiindcă nimeni nu izbutise să-i afle secretul – o capta din aerul înconjurător, în care se află totdeauna o cantitate mai mare sau mai mică de fluid electric, tot aşa cum faimosul căpitan Nemo o capta din apa înconjurătoare, atunci când pornea să cutreiere, pe bordul Nautilului, adâncurile oceanului.

Trebuie să vă spun că nici chiar lui Uncle Prudent sau lui Phil Evans nu le-a fost dat să descopere secretul acesta, în timpul acestei călătorii prin văzduh, care avea să poarte Albatrosul în zbor jur împrejurul sferoidului terestru.

Echipajul aflat la ordinele lui Robur se compunea dintr-un contra-maistru, pe nume John Turner, trei mecanici, două ajutoare şi un bucătar, în total opt oameni, adică tocmai câţi trebuiau pentru serviciul de bord.

Să nu uităm nici cuvintele rostite odată de Robur faţă de pasagerii săi, care se pomeniseră pe nepusă masă tovarăşii săi de drum: „Am reuşit să ajung stăpânul celei de a şaptea părţi din lume, mai vastă decât Australia, Oceania, Asia, America şi Europa, stăpânul uriaşelor domenii atmosferice, al aşa-numitei Icarii aeriene, pe care mii şi mii de icarieni o vor colinda într-un viitor apropiat!”

Aşa începu faimoasa expediţie plină de peripeţii a Albatrosului, care îşi luă zborul pe deasupra vastelor cuprinsuri ale Americii de Nord.

Zadarnic Uncle Prudent şi Phil Evans îşi manifestară nemulţumirea, dând glas unor proteste pe deplin justificate, Robur se arătă neînduplecat, având de partea sa dreptul celui mai tare. Aşa că, până la urmă, trebuiră să se resemneze sau, mai bine-zis, să se plece în faţa acestui drept.

Zburând spre vest, Albatrosul trecu pe deasupra uriaşului lanţ al Munţilor Stâncoşi, pe deasupra plaiurilor Californiei, lăsând apoi în urmă San Francisco, străbătu în zbor Pacificul de nord până în dreptul peninsulei Kamceatka. Sub ochii pasagerilor de pe bordul aviatorului prinseră a se

desfăşură întinsurile Celestului Imperiu, a cărui capitală, Pekin, se zări în mijlocul celor patru ziduri de centură ale sale. Sub acţiunea elicelor de suspensie Albatrosul se ridică la o altitudine şi mai mare, pentru a trece peste crestele Munţilor Himalaya, peste vârfurile albe de nămeţi şi peste scânteietorii gheţari. Nici o clipă nu se abătu de la direcţia iniţială, spre est. După ce zbură peste meleagurile Persiei şi întinsurile Mării Caspice, trecu fruntariile continentului european, pluti apoi peste stepele moscovite şi, apucând-o pe Volga în sus, fu semnalat deasupra Moscovei, deasupra Petersburgului şi deasupra teritoriului Finlandei, în sfârşit, de nişte pescari de pe Baltica. Pătrunse în spaţiul aerian al Suediei, pe paralela oraşului Stockholm, în cel al Norvegiei pe paralela oraşului Kristiania, cârmi apoi spre sud, pluti la o mie de metri înălţime deasupra Franţei, pentru ca, în dreptul Parisului, să se lase în jos, dominând de la o altitudine de o sută de picioare metropola, în bătaia puternicelor reflectoare de pe bord, ce lăsau să coboare asupra oraşului doi snopi scânteietori de raze. În sfârşit, începură a se desfăşura tărâmurile Italiei, făcând să defileze sub ochii lor Florenţa, Roma şi Neapole, pe urmă apele Mediteranei, pe care o traversară în diagonală. Aeronava ajunse astfel în dreptul coastelor Africii, deasupra vastelor ei cuprinsuri pe care le străbătu, începând cu capul Spartei de pe litoralul Marocului şi până în Egipt, trecând pe deasupra Algeriei, Tunisiei şi Tripolitaniei. Cârmind apoi spre Tombouctou, regina Sudanului, se avântă peste întinsurile Atlanticului. De aci înainte ţinu tot timpul direcţia sud-vest, şi nimic nu reuşi să-i curme zborul, deasupra neţărmuritei pânze de apă, nici chiar furtunile năprasnice, nici chiar urgia unei gigantice trombe care o prinse în vârtejele ei şi din clocotul căreia aparatul reuşi să scape teafăr, spulberând-o cu lovituri de tun.

Când uscatul se ivi, în fine, la orizont, se aflau la gura Strâmtorii Magellan. Albatrosul trecu pe deasupra ei de la nord spre sud, pentru a o părăsi la extremitatea Capului

Horn, încumetându-se a-şi continua drumul peste stihiile Pacificului de miazăzi.

Înfruntând apoi cumplitele pustietăţi ale Antarcticei, după ce avu de înfruntat un ciclon, de-a cărui urgie nu reuşi să scape decât refugiindu-se în centrul acestuia unde domnea un relativ calm, Robur îşi continuă plimbarea peste cuprinsurile aproape necunoscute ale Ţării Graham. împresurat de splendorile fără de seamăn ale aurorei australe, aparatul se roti timp de câteva ceasuri deasupra Polului. Prins iarăşi de prăpădul uraganului, mânat de forţa lui năprasnică spre vulcanul Erebus, ce scuipa foc pe gură, reuşi ca prin minune să nu piară mistuit de flăcări.

În cele din urmă, spre sfârşitul lunii iulie, după ce răzbise din nou în largul Pacificului, se opri în preajma unei insule din Oceanul Indian. Aruncată peste bord, ancora se înţepeni între stâncile de pe ţărm, şi pentru prima oară de la plecare, Albatrosul făcu, în fine, un popas, la o înălţime de o sută cincizeci de picioare, menţinându-se în aer cu ajutorul elicelor de suspensie.

Insula cu pricina, după cum Uncle Prudent şi colegul său avură prilejul să afle, era insula Chatham, situată la cincisprezece grade spre est de Noua Zeelandă. Iar pricina pentru care aeronava se oprise acolo era faptul că propulsoarele, avariate în toiul ultimului uragan, trebuiau reparate neapărat pentru ca aparatul să-şi poată urma călătoria spre insula X – o insulă necunoscută din Oceanul Pacific, pe care fusese construit Albatrosul – şi care se afla încă destul de departe, la o distanţă de două mii opt sute de mile.

Uncle Prudent şi Phil Evans îşi dădeau prea bine seama că, după ce se vor fi terminat reparaţiile, Albatrosul avea să se vânture mai departe prin lume, la nesfârşit. Aşa că nu trebuiau să scape ocazia de a evada atâta timp cât aparatul era ancorat.

Cablul ancorei ce ţinea fixat Albatrosul avea o lungime de cel mult o sută cincizeci de picioare. Lăsându-se să alunece

de-a lungul lui, cei doi pasageri împreună cu vaietul lor Frycollin puteau să ajungă fără prea mare caznă pe pământ, iar dacă evadarea se înfăptuia în toiul nopţii, n-aveau nici un motiv să se teamă că i-ar putea zări cineva. Ce-i drept,în momentul când se va fi luminat de ziuă, lipsa lor avea să fie descoperită numaidecât şi, cum nu exista nici o posibilitate să părăsească insula Chatham, cu siguranţă că fugarii aveau să fie din nou înhăţaţi.

Se gândiră atunci la o soluţie destul de îndrăzneaţă, şi anume: să frângă aripile năstruşnicei aeronave, făcând-o să sară în aer cu ajutorul unui cartuş de dinamită şterpelit din depozitul de muniţii de pe bord; să nimicească aparatul împreună cu inventatorul lui şi cu întregul echipaj. până să explodeze cartuşul, aveau tot răgazul s-o şteargă pe cablu în jos şi să privească apoi cum se prăbuşeşte Albatrosul, din care n-avea să mai rămână nici o fărâmă.

Zis şi făcut. în aceeaşi seară aprinseră cartuşul şi, fără să bage nimeni de seamă, se lăsară să alunece, rând pe rând, pe cablu. Cei de pe bord însă prinseră de veste că evadaseră. Îndată, de sus, de pe platformă, fură trase asupra lor mai multe focuri de puşcă, dintre care niciunul însă nu-şi atinse ţinta. Uncle Prudent se repezi şi reteză pe loc cablul ancorei, iar Albatrosul, lipsit de ajutorul elicelor de propulsie, o porni mânat de vânt, pentru ca, puţin după aceea, să se prăbuşească, prefăcut în ţăndări din pricina exploziei, în valurile Oceanului Pacific.

Vă mai aduceţi aminte, cred, că Uncle Prudent, Phil Evans şi Frycollin dispăruseră în noaptea de 12 spre 13 iunie, după plecarea lor de la Institutul Weldon. De atunci nu se mai ştia ce se întâmplase cu ei. Imposibil de formulat vreo ipoteză în privinţa asta. Exista oare vreo legătură cât de îndepărtată între dispariţia aceasta uluitoare şi incidentul provocat de Robur în cursul memorabilei şedinţe?… Nimănuia nu-i trecu prin cap aşa ceva.

Colegii celor doi onorabili cetăţeni începură-să fie îngrijoraţi, văzând că nu mai ies la iveală. Se făcură

cercetări, poliţia se puse şi ea în mişcare, se trimiseră telegrame în toate părţile, în lungul şi în latul Noului ca şi Vechiului Continent. Nimic, nici un rezultat. Până şi premiul de cinci mii de dolari, făgăduit oricărui cetăţean în măsură să dea vreo informaţie cu privire la persoanele dispărute, rămase mai departe în casa de fier a Institutului Weldop.

Asta era, deci, situaţia. Cazul făcuse foarte mare vâlvă, mai cu seamă în cuprinsul Statelor Unite; şi acum încă mi-l aduc aminte, de parc-ar fi fost ieri.

În ziua de 20 septembrie însă începu să circule un zvon care, răspândit la început în Philadelphia, nu întârzie să se împrăştie mai departe.

Uncle Prudent şi Phil Evans descinseseră, în după-amiaza zilei respective,la domiciliul onorabilului preşedinte al Institutului Weldon.

În aceeaşi seară, convocaţi imediat la o şedinţă, membrii institutului făcură o primire entuziastă celor doi colegi ai lor. La întrebările ce li se puseră, însă, unul şi celălalt răspunseră cu toată rezerva sau, mai bine-zis, nici nu se învredniciră măcar să răspundă. Iată ce se întâmplase, aşa cum ieşi în vileag mai târziu:

După evadarea lor şi prăbuşirea Albatrosului, Uncle Prudent şi Phil Evans căutaseră să-şi asigure existenţa, până ce avea să se ivească prilejul de a părăsi insula Chatham. Pe ţărmul occidental dăduseră peste sălaşul unui trib de indigeni, care-i primiseră destul de bine. Din păcate însă insula nu se afla în drumul navelor, care ancorau doar în răstimpuri îndelungate acolo. Neavând încotro, naufragiaţii se înarmaseră cu răbdare şi după vreo cinci săptămâni, în sfârşit, reuşiseră să se îmbarce pentru America.

Din momentul în care se înapoiară acasă, Uncle Prudent şi Phil Evans nu avură decât un singur gând în minte, şi ştiţi care?… Pur şi simplu, să ducă mai departe lucrarea de care se apucaseră, terminând construcţia balonului Go ahead, spre a se avânta din nou în păturile superioare ale

atmosferei, pe care le cutreieraseră de curând pe bordul aeronavei. De n-ar fi făcut-o, ar fi însemnat că nu sunt americani get-beget.

În anul următor, în ziua de 20 aprilie, aerostatul era gata să-şi ia zborul sub conducerea lui Harry W. Tynder, vestitul aeronaut, care avea misiunea să-i însoţească în călătorie pe preşedintele şi pe secretarul Institutului Weldon.

Trebuie să spun că, de la reîntoarcerea lor, nu se mai auzise nimic despre Robur, ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată. De altfel, nu erau suficiente motive să credem că explozia de pe bordul Albatrosului, care pierise în adâncurile Oceanului Pacific, pusese capăt totodată şi carierei lui, bogate în peripeţii…?

Sosi şi ziua sortită ascensiunii. Eram şi eu de faţă, printre miile de spectatori ce se înghesuiau în parcul Fairmont. După câte se ştie, având în vedere volumul său colosal, Go ahead urma să se ridice la cele mai mari înălţimi. Se înţelege de la sine că disputa dintre „avantişti” şi „arierişti” fusese aplanată într-un mod pe cât de simplu, pe atât de logic, montându-se, atât în partea dinainte, cât şi la spatele nacelei, câte o elice pusă în mişcare cu ajutorul unui curent electric, a cărui intensitate depăşea toate rezultatele obţinute până atunci în direcţia aceasta.

Vremea era cât se poate de favorabilă, nici un norişor pe cer şi nici cea mai uşoară adiere de vânt.

La unsprezece şi douăzeci o lovitură de tun dădu de veste mulţimii adunate că Go ahead era gata de plecare.

„Daţi-i drumul!”

Formula sacramentală fu pronunţată cu un glas detunător chiar de Uncle Prudent, cu gura lui. Aerostatul se înălţă încetul cu încetul, falnic, în văzduh. Urmară apoi câteva încercări de deplasare pe orizontală, operaţie încununată de succesul cel mai strălucit.

Deodată se auzi un strigăt – un strigăt care o clipă mai târziu răsună dintr-o sută de mii de piepturi…!

În zare, spre nord-vest, se ivise un corp în mişcare, ce se apropia cu o viteză uimitoare.

Era acelaşi aparat care, cu un an înainte, îi răpise fără veste pe cei doi membri ai Institutului Weldon, pentru a-i plimba după aceea pe deasupra continentului european, Asiei, Africii, şi a celor două Americi.

„Albatrosul!… Albatrosul!”

Da… el era şi probabil că şi inventatorul său, Robur, se afla pe bord: Robur Cuceritorul!

Vă închipuiţi ce ochi făcură Uncle Prudent şi Phil Evans văzând Albatrosul, pe care-l socoteau nimicit!… Şi chiar aşa se şi întâmplase; aparatul fusese distrus de explozie şi rămăşiţele lui se prăbuşiseră în valurile Pacificului împreună cu inginerul care-l construise şi cu întreg echipajul! Salvaţi însă în foarte scurt timp de un vas ce-i pescuise din apă, naufragiaţii reuşiseră să debarce pe coasta Australiei, unde nu zăboviseră mult, fiind grăbiţi să se înapoieze pe insula X.

Robur nu mai avea decât un singur gând acum: să se răzbune. Şi pentru ca răzbunarea să fie deplină, se apucase să construiască un alt aparat, o aeronavă mai perfecţionată chiar decât prima. Prinzând de veste apoi că foştii săi pasageri, preşedintele şi secretarul Institutului Weldon, se pregăteau să reia experienţa cu Go ahead, o pornise fără întârziere spre Statele Unite, unde, aşa cum s-a văzut, sosise Ia ţanc, în ziua şi ia ora fixată.

Şi acum ce avea de gând să facă: să tabere cumva, ca o gigantică pasăre de pradă, asupra lui Go ahead?… Ducându-şi până la capăt răzbunarea, poate că Robur voia totodată să demonstreze, în faţa tuturor, superioritatea aeronavei asupra aerostatelor şi a oricărui alt aparat mai uşor decât aerul…?

Uncle Prudent şi Phil Evans, care se aflau în nacelă, îşi dădură seama de pericolul ce-i pândea şi de soarta ce li se hărăzise. Go ahead trebuia să fugă neapărat, dar nu deplasându-se pe orizontală, fiindcă într-o clipă aeronava i-

ar fi luat-o înainte, ci înălţându-se în păturile superioare ale atmosferei, unde poate avea norocul să scape de aprigul său adversar.

Go ahead se ridică deci la o înălţime de cinci mii de metri. Albatrosul se ţinu după el, executând la rândul său o mişcare de ascensiune, în timpul căreia îi dădu mereu târcoale fără să-l slăbească o clipă – după cum spuneau ziarele în relatările ce mi s-au întipărit cuvânt cu cuvânt în minte – evoluând pe o traiectorie circulară, a cărei rază se micşora tot mai mult, la fiecare nouă rotire. Se pregătea cumva să-l nimicească dintr-o singură lovitură, spintecând învelişul atât de fragil al balonului…?

Lepădând o parte din lest, Go ahead se înălţă cu o mie de metri mai sus… Sporind la maximum turaţiile elicelor sale, Albatrosul continuă să-l fugărească.

Deodată se produse o explozie. Sub presiunea gazului din interior, care din pricina altitudinii se dilatase peste măsură, învelişul balonului plesnise şi, pe jumătate dezumflat, aerostatul cobora vertiginos, gata să se prăbuşească la pământ.

În acelaşi moment Albatrosul se repezi spre el, dar nu pentru a-i da lovitura de graţie, ci spre a-i sări într-ajutor. Da! Uitând că venise acolo să se răzbune, Robur se apropie de Go ahead şi de echipajul acestuia, ca să-l salveze luându-l pe platforma aeronavei sale. Pe urmă balonul, aproape cu totul golit de gaz, căzu peste arborii din Fairmont-Park, ca o imensă zdreanţă.

Toată lumea stătea cu sufletul la gură, încremenită de spaimă!

Toţi aşteptau să vadă ce-o să mai urmeze, acum când preşedintele şi secretarul Institutului Weldon se aflau din nou la cheremul inginerului Robur… Să fi avut oare de gând să dispară din nou cu ei în văzduh, de astă dată pentru totdeauna…?

Lucrurile se lămuriră aproape numaidecât. După ce se opri câteva minute, la o altitudine de cinci sau şase sute de

metri, Albatrosul continuă să coboare, ca şi cum ar fi vrut să aterizeze pe pajiştea din Fairmont-Park. Şi totuşi, la ce se putea aştepta din partea mulţimii? Avându-l la îndemână, lumea, scoasă din minţi, ar fi fost în stare să se stăpânească şi n-ar fi tăbărât oare asupra aeronavei? Cum ar fi lăsat să-i scape prilejul de a-l captura, în sfârşit, pe Robur Cuceritorul?

Albatrosul se lăsa din ce în ce mai jos şi abia când ajunse la vreo cinci, şase picioare distanţă de la pământ se opri, elicele de suspensie continuând să se învârtească.

Mulţimea tălăzui, gata-gata să cotropească poiana.

În momentul acela vocea lui Robur răsună peste capetele tuturor. Transcriu mai jos textual frazele pe care le rosti cu acest prilej: „Cetăţeni ai Statelor Unite, preşedintele şi secretarul Institutului Weldon sunt din nou în puterea mea. Luându-i prizonieri, n-aş face decât să mă folosesc de dreptul meu de represalii. Văzând însă ura pătimaşă dezlănţuită în sufletul lor de succesele Albatrosului, am înţeles că lumea nu este încă de ajuns de coaptă pentru însemnata revoluţie pe care cucerirea văzduhului o va produce cândva. Uncle Prudent şi Phil Evans, sunteţi liberi!”

Preşedintele şi secretarul Institutului Weldon, împreună cu aeronautul Tynder, abia apucară să sară jos de pe platformă, şi aeronava se ridică la treizeci de picioare deasupra solului, unde era ferită de orice primejdie.

Robur îşi urmă cuvântarea: „Cetăţeni ai Statelor Unite, experienţa mea s-a încheiat, dar fiecare lucru trebuie făcut la timpul său. Deocamdată n-aş putea birui atâtea interese divergente, contradictorii. Plec, aşadar, luând cu mine secretul descoperirii mele. Secretul acesta, însă, nu va fi pierdut pentru omenire. Lumea îl va dobândi când va fi destul de luminată ca să nu abuzeze niciodată de el. Bun rămas, cetăţeni ai Statelor Unite!”

Apoi, ridicat în tărie de elicele sale, purtat de propulsoare, Albatrosul pieri în depărtări, spre est, petrecut de uralele

mulţimii.

Am ţinut să înfăţişez în amănunţime scena din urmă, pentru a da posibilitatea cititorului să cunoască starea de spirit în care se afla insul acesta atât de ciudat. După cum vedeţi, simţămintele de care era animat în momentul acela faţă de omenire nu erau duşmănoase. Omul se mulţumea să păstreze totul pentru viitor. Fără doar şi poate însă se simţea în atitudinea lui încrederea nestrămutată pe care o avea în geniul său şi nemăsuratul orgoliu alimentat de conştiinţa puterii pe care o deţinea.

Nu-i de mirare deci că sentimentele acestea, cu trecerea vremii, se înrădăcinaseră atât de adânc în el, încât omul năzuia acum, nici mai mult, nici mai puţin, decât să înrobească lumea întreagă, după cum se vădea din ultima lui scrisoare şi din ameninţările lui atât de semnificative. Nu cumva, între timp, starea asta de surescitare mintală se agravase înspăimântător de mult, atât de mult, încât cine ştie la ce lucruri nesăbuite l-ar fi putut împinge…?

Cât priveşte cele întâmplate mai târziu, din momentul când Albatrosul dispăruse din văzduh, ceea ce aflasem acum îmi îngăduia să reconstitui cu înlesnire faptele. Năstruşnicul inventator nu se mulţumise să plăsmuiască o maşină zburătoare, oricât de perfecţionată ar fi fost. Îi venise în minte să construiască un aparat capabil să se deplaseze pe uscat, pe apă şi sub apă, ca şi în văzduh. Şi atunci, probabil, pe şantierul de pe insula X, o echipă de oameni aleşi pe sprinceană, păstrând cu străşnicie secretul, reuşiseră să alcătuiască, piesă cu piesă, maşina menită a realiza această triplă performanţă. Pe urmă, cel de-al doilea Albatros fusese, la rândul său, distrus, după cum bănuiam eu, în cetatea de stânci de pe Great-Eyry, unde până atunci nu călcase încă picior de om. Cam în aceeaşi vreme Năluca începuse să cutreiere drumurile de pe teritoriul Statelor Unite, mările din preajmă şi spaţiul aerian al Americii. Mai departe se cunosc împrejurările în care, după ce fusese în van fugărită pe întinsul lacului Erie, izbutise să scape de

urmăritori pe calea aerului, luându-mă cu ea ostatec pe bord!

Capitolul XVII.
ÎN NUMELE LEGII.

În ce chip avea să se sfârşească oare aventura în care cu bună ştiinţă mă avântasem?… Stătea cumva în puterea mea să provoc, mai curând sau mai târziu, deznodământul?… Cine altul decât Robur ţinea iţele în mână?… Mă gândeam că niciodată, probabil, n-o să am prilejul s-o întind la fugă, aşa cum făcuseră Uncle Prudent şi Phil Evans pe insula Chatham… Trebuia să mai aştept încă, dar cine putea să ştie cât avea să dureze aşteptarea asta…?

În orice caz, curiozitatea mea fusese satisfăcută în parte, adică în privinţa misterului ce planase până atunci asupra lui Great-Eyry. Acum, când ajunsesem să pun piciorul în incinta redutei de piatră, cunoşteam pe deplin cauzele fenomenelor observate în împrejurimi pe această culme a Munţilor Albaştri. Eram deci convins că cetăţenii Carolinei de Nord, statorniciţi prin partea locului, atât cei de la ţară, cât şi locuitorii târgului Pleasant-Garden sau ai orăşelului Morganton, nu erau ameninţaţi de vreo erupţie vulcanică sau de vreun cutremur de pământ. Nici o izbucnire plutonică nu mocnea în măruntaiele pământului. Nici un crater nu se căsca pe aceste înălţimi ale Munţilor Allegheny. Great-Eyry era, pur şi simplu, ascunzătoarea în care se aciuase Robur Cuceritorul. Cu străşnicie ferecată în mijlocul brâului de stânci, zănoaga în care îşi depozita proviziile şi toate materialele necesare, Robur o descoperise, pesemne, printr-o întâmplare, cu prilejul uncia din cutreierările lui prin văzduh, văzând în ea o tainiţă mult mai ferită, probabil, decât insula X din Oceanul Pacific…

Şi chiar dacă ajunsesem să cunosc secretul acesta, ce anume ştiam, în definitiv, despre miraculosul aparat de locomoţie şi despre diferitele lui moduri de funcţionare?… În ipoteza că mecanismul său cu multiple întrebuinţări era pus în mişcare cu ajutorul energiei electrice, energie pe

care, la fel ca şi Albatrosul, o capta, printr-un procedeu cu totul inedit, din aerul ambiant, era interesant de ştiut cum se prezenta întregul dispozitiv. Nu mi se îngăduise însă nici măcar o singură dată să arunc o privire asupra lui şi puteam fi sigur că nici de acum încolo nu mi se va îngădui.

Cât priveşte libertatea mult râvnită, întrebându-mă dacă voi mai avea parte vreodată s-o redobândesc, chibzuiam în sinea mea: „Fără doar şi poate că Robur ţine cu tot dinadinsul să rămână necunoscut… E de văzut acum ce are de gând să facă, până la urmă, cu aparatul. Judecând după ameninţările sale, tare mă tem că mai curând ne putem aştepta la necazuri, decât la foloase din partea lui!… În orice caz, sunt convins că va căuta şi pe viitor să păstreze acelaşi incognito în care s-a menţinut până în momentul de faţă!… Există totuşi un om, unul singur, în stare să stabilească identitatea celui ce-şi spune Stăpânul Lumii şi Robur Cuceritorul şi omul acesta sunt eu, ostatecul lui, eu care am împuternicirea să-l arestez în orice clipă, eu care am chiar datoria să-i pun mâna pe umăr în numele legii…!

Pe de altă parte, avea rost să mai aştept vreun ajutor din afară?… Nici pomeneală! Autorităţile erau, bineînţeles, la curent cu cele întâmplate în golful Black-Rock… Agenţii John Hart şi Nab Walker, împreună cu Wells, avuseseră tot timpul să se înapoieze la Washington…

Cunoscând situaţia, domnul Ward nu putea să-şi facă prea mari iluzii în privinţa soartei mele. În fond,nu exista decât următoarea alternativă: Sau, în momentul când Năluca ieşise din golf, târându-mă după ea agăţat de odgon, mă înecasem în Iacul Erie, sau, pescuit de oameni de pe bordul Nălucii, mă aflam acum în mâinile căpitanului acesteia.

În primul caz nu-i rămânea decât să-i pună cruce inspectorului principal John Strock de la poliţia din Washington.

În celălalt caz, putea oare trage nădejde că va mai avea parte să dea ochii cu el vreodată…?

Precum se ştie, tot timpul nopţii şi a doua zi Năluca navigase la suprafaţa lacului Erie. Pe la orele patru după-amiază, în apropiere de Buffalo, două distrugătoare porniseră pe urmele ei; vasul reuşise totuşi să scape, fie sporindu-şi viteza pentru a se distanţa de ele, fie intrând în imersiune. Chiar dacă urmărirea continuase şi între malurile Niagarei, la un moment dat, navele de luptă fuseseră silite să se oprească din pricina puhoaielor ce ameninţau să le târască în clocotul cataractelor. Şi cum începuse să se întunece afară, ce puteau să-şi închipuie echipajele distrugătoarelor decât că Năluca îşi va fi aflat pieirea în hăul ce se căsca sub vâltorile cascadei?… Între timp se lăsase noapte şi, după toate aparenţele, nu cred ca aparatul să fi fost văzut de cineva, nici în clipa când se înălţase în văzduh, desprinzându-se de Horse-Shoe-Fall. Nici mai târziu pe parcursul călătoriei aeriene până la Great-Eyry…

Cât despre mine, nu ştiam dacă să mai încerc sau nu să-l descos pe Robur… Numai de-ar catadicsi măcar să mă asculte!… Nu era destul, oare, că-mi trâmbiţase numele lui în obraz? După socoteala sa, din moment ce-i cunoşteam numele, nu trebuia să mă declar mulţumit…?

Timpul trecea fără să aducă nici un fel de schimbare. Robur, împreună cu oamenii săi, munceau de zor, punând la punct aparatul ale cărui maşini necesitau diverse reparaţii. Mă gândii deci că în curând avea să-şi ia din nou zborul şi că, probabil, am să mă număr şi eu printre pasageri. Cu toate că, la drept vorbind, puteau foarte bine să mă părăsească în văgăuna asta, de unde nu aveam nici o posibilitate să scap şi unde pentru o bună bucată de vreme aş fi avut cu ce să-mi întreţin viaţa…

Ceea ce mă izbi, cu deosebire, în momentul acela fu starea de spirit a lui Robur, care părea tot timpul cuprins de exaltare. Ce o mai fi urzit oare creierul său pururea înfierbântat?… Ce planuri mai punea la cale? Unde, spre care tărâmuri voia s-o pornească? Nu i-o fi abătut cumva

să-şi aducă la îndeplinire ameninţările cuprinse în ultima lui scrisoare, ameninţări ce, fără îndoială, nu puteau să se fi zămislit decât într-o minte zănatică…?

În noaptea următoare, mă culcai într-una din grote, pe un aşternut de ierburi uscate, având la îndemână câte ceva de-ale gurii. În ziua de 2 şi 3 august reparaţiile continuară. Ocupaţi cum erau, până peste cap, cu lucrul, Robur şi cu oamenii lui din echipaj abia dacă apucară să schimbe câteva cuvinte. Avură grijă să-şi reîmprospăteze merindele, pregătindu-se,probabil, pentru o plecare mai îndelungată. Cine putea şti dacă Năluca n-avea să se avânte iarăşi în spaţiu, peste mări şi ţări, şi dacă nu cumva comandantul ei intenţiona să aterizeze iarăşi pe insula X, în largul Oceanului Pacific?… îl vedeam uneori plimbându-se pe gânduri, încolo şi încoace, în ocolul îngrădit de stânci, oprindu-se în loc şi ridicând un braţ ameninţător spre Dumnezeu, cu care pretindea să împartă stăpânirea lumii!… Şi mă întrebam dacă nemăsurata lui trufie nu-l va împinge, în cele din urmă, în pragul nebuniei – nebunie pe care însoţitorii săi, şi ei cam într-o doagă, nu vor fi în stare s-o ţină în frâu. Cine ştie în ce aventuri s-ar putea să-i mai arunce? Nu se socotise el oare, în sinea lui, mai tare decât stihiile, pe care se încumeta să le înfrunte cu atâta îndrăzneală, încă de pe vremea când nu se afla decât în posesia unei aeronave? Dar acum, când uscatul, apele şi văzduhul îi puneau la dispoziţie un spaţiu nemărginit, unde nimeni nu era în stare să-l urmărească?

Mă puteam deci aştepta la orice, de aci încolo, chiar la cele mai cumplite catastrofe. Iar ca să scap din văgăuna de pe Great-Eyry înainte de a fi pornit, vrând, nevrând, într-o călătorie, nu era posibil! Şi nici mai apoi nu vedeam cum aş fi putut evada, atâta vreme cât Năluca săgeta văzduhul în zbor sau cutreiera mările. Doar dacă ar fi mers pe uscat şi cu o viteză nu prea mare. Slabă speranţă, cred că sunteţi de acord?

Aşa cum am spus, de la sosirea mea pe Great-Eyry, încercasem la un moment dat să aflu din gura lui Robur ce soartă îmi pregătea, dar nu reuşisem să capăt nici un răspuns. în ziua aceea mă hotărâi să mai încerc o dată.

Aşadar, după-amiaza îmi făcui de lucru prin faţa celei mai încăpătoare dintre grotele săpate în pereţii de piatră, căreia îi tot dădeam târcoale. Robur, care stătea proţăpit la gura ei, mă urmărea din ochi, privindu-mă cu oarecare stăruinţă. Voia cumva să intre în vorbă cu mine?… Mă apropiai de el.

— Domnule comandant, începui eu, v-am pus ceva mai înainte o întrebare la care n-aţi binevoit să-mi răspundeţi. Vă întreb din nou, ce-aveţi de gând cu mine?

Eram faţă-n faţă, la doi paşi unul de altul. Cu braţele încrucişate pe piept, Robur se uita la mine cu o privire ce mă făcu să îngheţ.

Da, da, să-ngheţ, ăsta-i cuvântul!… Fiindcă nu era privirea unui om cu mintea întreagă: în sclipirea ochilor lui nu mai părea să fie nimic omenesc.

Repetai întrebarea, de astă dată cu o voce mai autoritară. O clipă îmi veni să cred că Robur se va învrednici, în sfârşit, să-şi descleşteze gura.

— Ce aveţi de gând cu mine?… Îmi daţi sau nu drumul de aici?

Nu mai încăpea nici cea mai mică îndoială, Robur era într-adevăr stăpânit de o idee fixă, ce nu-l mai slăbea nici o clipă. Se mulţumi doar să întindă braţul spre cer, făcând din nou acelaşi gest pe care-l observasem la el în timp ce se plimba prin zănoagă… Ca şi când o forţă neînduplecată îl atrăgea spre tăriile albastre, ca şi când s-ar fi desprins cu desăvârşire de pământ şi destinul său ar fi fost să trăiască numai în văzduh, rămânând de-a pururi călător în spaţiul atmosferic…

Fără să-mi răspundă nimic, ca şi cum nici nu m-ar fi auzit, Robur intră iarăşi în peşteră, unde, puţin mai târziu, pătrunse şi Turner.

Cât timp avea să mai dureze şederea sau, mai bine-zis, popasul Nălucii pe Great-Eyry?… Habar n-aveam. De un singur lucru apucai să-mi dau seama, în după-amiaza zilei de 3 august, şi anume că se terminaseră toate reparaţiile, precum şi curăţenia aparatului. Rufurile fuseseră încărcate cu proviziile păstrate în cuprinsul încercuit de stânci. În cele din urmă Tom Turner împreună cu celălat om din echipaj se apucară să adune toate resturile de materiale, îngrămădindu-le în mijlocul ocolului, lăzi goale, bucăţi de scânduri şi tot ce mai rămăsese de pe urma răposatului Albatros, jertfit noului sistem de locomoţie. Sub mormanul de rămăşiţe fusese aşternut un strat gros de ierburi uscate. în momentul acela îmi trecu prin minte că, probabil, Robur se pregătea să părăsească definitiv ascunzătoarea, ca să nu se mai întoarcă niciodată.

Într-adevăr, ştia foarte bine că toată lumea era cu ochii aţintiţi asupra lui Great-Eyry şi că recent se făcuse o expediţie cu scopul de a pătrunde în zănoagă… Mai curând sau mai târziu se putea deci aştepta la o nouă încercare, cu mai mari sorţi de izbândă, şi, temându-se că, până la sfârşit, adăpostul lui va fi luat cu asalt, era de la sine înţeles că nu voia să lase nici o urmă a şederii sale acolo…!

Soarele scăpătase după crestele Munţilor Albaştri. Razele lui nu mai învăluiau decât vârful Black-Dome, ce se vedea înălţându-se spre nord-est. Probabil că Năluca mai zăbovea doar până la căderea nopţii, când avea să-şi ia zborul. Nimeni nu apucase încă să afle că, din automobil sau din vas de navigaţie, putea oricând să se transforme în aparat de zbor. De altminteri, nu fusese până atunci semnalată nicăieri în spaţiu. Oare omenirea n-avea să cunoască cea de-a patra metamorfoză a Nălucii decât în ziua când Stăpânul Lumii se va fi hotărât să-şi pună în aplicare nesăbuitele lui ameninţări…?

Pe la orele nouă era întuneric beznă în adâncul zănoagei. Nici o licărire de stea pe cerul acoperit cu nori groşi, ce se învălătuceau mânaţi de vântul dinspre est. Zborul Nălucii

nu putea fi observat nici de pe teritoriile americane, nici de pe întinsurile mărilor învecinate.

În momentul acela, apropiindu-se de rugul înjghebat în mijlocul ariei, Turner dădu foc aşternutului de ierburi uscate. Văpaia cuprinse totul într-o clipită. Ţâşnind din negura deasă de fum, snopi strălucitori de flăcări se ridicau mai sus decât meterezele de stânci ale lui Great-Eyry. Probabil că locuitorilor din Morganton şi Pleasant-Garden li se va fi năzărit şi de astă dată că vulcanul intrase iarăşi în activitate, căci ce putea să însemne vâlvătaia aceea decât o erupţie ce urma să se dezlănţuie din moment în moment!

Priveam flăcările ce se înteţiseră şi ascultam trosnetele ce detunau în văzduh. În picioare, pe puntea Nălucii, Robur privea şi el pălălaia, în timp ce Turner şi camaradul său împingeau înapoi, spre rug, aşchiile aprinse pe care răbufnirile focului le azvârleau pe jos…

Încetul cu încetul, văpaia începu să pălească. Încă puţin şi nu mai rămase decât o movilă de jeratic ce mocnea sub un linţoliu gros de spuză; tăcerea se aşternu din nou în mijlocul nopţii ca păcura.

Deodată simţii că mă apucă de braţ cineva. Turner mă mâna spre aparat. N-ar fi avut rost să mă împotrivesc şi, la urma urmei, mă gândeam că, orice s-ar fi întâmplat, tot era mai bine decât să rămân aşa, părăsit, în văgăună, fără un strop de mâncare!

Cum pusei piciorul pe punte, Turner se îmbarcă la rândul său împreună cu celălalt om din echipaj, care se duse să-şi ia în primire postul la prova, în timp ce Turner cobora în camera maşinilor, unde erau aprinse nişte becuri electrice, care nu lăsau să răzbată nici o rază de lumină afară.

Robur stătea, ca de obicei, la cârmă, gata să apese pe regulator, pentru a modifica după dorinţă viteza şi direcţia aparatului.

Cât despre mine, mă văzui silit să mă tolănesc pe fundul cabinei, al cărei chepeng se închise imediat. Aşa că, nici în noaptea aceea, la fel cum păţisem şi-n noaptea plecării

noastre de la Niagara-Falls, nu-mi era dat să observ manevrele Nălucii.

Totuşi, dacă nu puteam să văd nimic din ce se întâmplă pe bord, îmi rămânea în schimb posibilitatea de-a auzi zgomotele mecanismului. La un moment dat avui senzaţia că aparatul se desprindea de pământ, înălţându-se încetul cu încetul. Apoi, după câteva mişcări de balansare, turbinele montate pe chilă începură a funcţiona din plin, cu o viteză uluitoare, în timp ce aripile uriaşe băteau aerul în cadenţă.

Aşadar, Năluca părăsise coclaurile muntelui Great-Eyry – poate chiar pentru totdeauna – „ieşind în spaţiu" aşa cum se spune despre o navă c-a ieşit în largul mării. Plana deasupra dublului lanţ al masivului Allegheny şi, probabil, n-avea să coboare din păturile superioare ale atmosferei decât după ce va fi depăşit întregul sistem orografic din ţinutul respectiv.

Care era însă direcţia zborului? Aparatul domina cumva din slăvile cerului vastele plaiuri ale Carolinei de Nord, în drum spre Oceanul Atlantic?… Sau, dimpotrivă, o pornise întins spre vest, pentru a traversa apoi Oceanul Pacific?… Dacă nu cumva se-îndrepta spre sud, grăbindu-se să ajungă deasupra Golfului Mexic?… Cum, după ce semn, am să-mi pot da seama – când avea să se lumineze de ziuă – deasupra cărei întinderi de ape va pluti pe căile văzduhului, dacă jur împrejur, cât voi putea cuprinde cu ochii, cerul şi marea se vor îngemăna la orizont…?

Trecură astfel câteva ceasuri, ce mi se părură infinit de lungi… Măcar de-aş fi căutat să-mi omor timpul trăgând un pui de somn!… Gândurile însă se îmbulzeau în mintea mea cu duiumul, cele mai multe fără nici o legătură între ele. Mă simţeam dus fără voia mea pe tărâmurile imposibilului, aşa cum eram purtat în slăvi, pe aripile unei lighioane zburătoare!… Cu viteza pe care o luase, cine ştie unde putea să ajungă, dacă o să zboare aşa toată noaptea asta fără sfârşit? Mă gândeam la uluitoarea călătorie a vestitului

Albatros, ale cărei peripeţii fuseseră publicate de Institutul Weldon după relatările lui Uncle Prudent şi Phil Evans… Expediţia pe care o făcuse atunci Robur Cuceritorul cu ajutorul aeronavei putea foarte bine s-o mai repete o dată, în condiţii mult mai prielnice, fiind stăpân peste uscat, peste mări şi peste văzduh…!

În fine, cea dintâi geană de lumină se prefiră în cabina mea. Oare acum mi-era îngăduit să ies la aer şi să mă aşez la locul meu de pe punte, aşa cum fusesem liber s-o fac în timp ce navigam pe lacul Erie…?

Încercai să împing chepengul. Se deschise. Ieşii afară până la brâu. Jur împrejurul Nălucii privirea întâlnea acelaşi noian de apă desfăşurat până la orizont. Aparatul se afla deasupra unui ocean, la o înălţime ce, judecind din ochi, putea fi de o mie până la o mie două sute de picioare.

Robur nu se zărea nicăieri; probabil era ocupat în camera maşinilor.

Turner stătea la cârmă, iar camaradul său, ca de obicei, la prova.

Punând piciorul pe punte văzui, în sfârşit, ceea ce nu reuşisem să văd în timpul zborului de noapte de la cascada Niagarei la Great-Eyry: modul cum funcţionau viguroasele aripi ce fâlfiiau la tribord şi babord, cum băteau aerul pe care îl sfredeleau totodată şi turbinele montate de-o parte şi de alta, sub flancurile aparatului.

După poziţia soarelui, a cărui înălţime deasupra orizontului era de câteva grade, putui să-mi dau seama că ne îndreptam spre sud. Prin urmare, dacă Năluca păstrase aceeaşi direcţie de când trecuse peste centura de stânci a zănoagei, însemna că întinderea aceea de ape, ce tălăzuia sub noi, era Golful Mexic.

Pe cât se părea, avea să fie zăpuşeală mare în ziua aceea şi dinspre apus începuseră să se adune pe cer nori groşi, vineţii. Erau semne ce prevesteau o apropiată furtună şi pe care, firește, le observă şi Robur când, pe la orele opt, se urcă pe punte, ca să-l înlocuiască pe Turner. Poate că-şi va fi

adus aminte în momentul acela de tromba marină în care Albatrosul era cât pe ce să piară sau de formidabilul ciclon din viitoarea căruia reuşise să iasă ca prin minune, deasupra pustietăţilor antarctice…?

E adevărat însă că, în asemenea împrejurări, Năluca era în măsură să facă un lucru pentru care o aeronavă n-ar fi avut mijloacele necesare. Putea adică să părăsească păturile superioare ale atmosferei, în care elementele se înteţeau în luptă, coborând pe suprafaţa mării, sau, dacă şi acolo hula marină bântuia cu prea multă înverşunare, să se cufunde în adânc, în căutarea unei zone de calm desăvârşit.

După anumite indicii – fiind probabil înzestrat cu însuşirile unui weather-wise11 – Robur îşi făcu socoteala că, în orice caz, vijelia n-avea să se dezlănţuie până la sfârşitul zilei. Îşi urmă deci drumul prin văzduh; abia după-amiaza se decise să navigheze în continuare pe faţa mării, dar nu pentru că s-ar fi temut să nu se strice cumva timpul. întocmai ca o pasăre de mare, o fregată bunăoară sau un alcion, Năluca putea să se odihnească în voie pe valuri, cu deosebirea că organele ci, făurite din metal şi puse în mişcare de o inepuizabilă sursă de electricitate, nu cunoşteau oboseala.

Cât vedeai cu ochii, neţărmurita desfăşurare de ape era cu desăvârşire pustie. Nu se zărea nici o pânză şi nici o dâră de fum, din zare în zare, până în cele mai adânci depărtări. Ceea ce mă făcea să cred că prezenţa aparatului nu putuse fi nicăieri semnalată, în spaţiul aerian.

Nici un eveniment deosebit nu se întâmplă în cursul după-amiezii. Năluca îşi continua drumul cu o viteză mijlocie. Ce intenţii va fi avut comandantul, mi-era cu neputinţă să ghicesc. Păstrând mai departe aceeaşi direcţie, la un moment dat trebuia să-i iasă în cale ori una ori alta dintre Antilele Mari, iar, mai încolo, la cealaltă extremitate a golfului, litoralul Venezuelei ori al Columbiei. Dar cine ştie dacă, peste noapte, n-avea de gând să se înalţe iar în văzduh, pentru a traversa pe calea aerului lungul istm pe

care se află Guatemala şi Nicaragua, îndreptându-se spre insula X din largul Oceanului Pacific…?

În amurg, soarele scăpătă la orizont într-o baltă de sânge. Faţa mării licărea în mii de focuri în jurul Nălucii, care stârnea puzderie de scântei spintecând apa. Pe cât se părea, în curând avea să se dezlănţuie, aşa cum spun marinarii, „o furtună turbată”.

Robur, probabil, era şi el de aceeaşi părere.

În loc să rămân mai departe pe punte, vrând, nevrând, trebui să intru iar în cabina al cărei chepeng se închise peste mine.

Câteva clipe mai târziu, după zgomotele ce se auzeau pe bord, îmi dădui seama că aparatul se pregătea să intre în imersiune. Într-adevăr, după vreo cinci minute, Năluca luneca liniştită, croindu-şi drum prin adâncurile mării.

Sleit de oboseală şi de gândurile ce mă frământau necontenit, mă cufundai într-un somn adânc, de astă dată spontan, nu provocat de cine ştie ce substanţă soporifică.

Când mă trezii – după câte ceasuri, n-aş putea să spun – submersibilul nu se ridicase încă la suprafaţă.

Nu trebui să aştept prea mult până ce vasul execută şi această manevră. Lumina zilei începu a se cerne prin hublouri, în timp ce mişcările de ruliu şi tangaj deveneau din ce în ce mai pronunţate, datorită hulei marine destul de puternice.

Mă instalai, aşadar, la locul meu de lângă chepeng şi făcui ochii roată, cercetând orizontul.

Vijelia ameninţa să izbucnească din moment în moment. Pe cer, spre nord-est, se adunaseră nori groşi, între care prinseră a scăpăra fulgere orbitoare. Şi în acelaşi timp, tunetele se rostogoleau în văzduh, răzbubuind din zare în zare, îndelung repetate de ecou.

Eram uimit văzând cu ce iuţeală creştea furtuna, abătându-se din înălţimi. Atât de aprig şi de năprasnic se porni iureşul ei, încât un vas cu pânzele desfăşurate abia ar

fi avut răgaz să le strângă, ca nu cumva să se aplece pe unul din borduri.

Vântul se dezlănţui cu o înverşunare nemaipomenită, ca şi cum ar fi spart brusc zăgazul pe care i-l puneau norii în cale. într-o clipă, marea începu să se înfoaie, zbuciumându-se cumplit. Talazurile despletite se spărgeau, revărsându-şi puhoaiele clocotitoare asupra Nălucii şi, dacă nu m-aş fi agăţat cu toată nădejdea de balustradă, puţin mai lipsea să fiu azvârlit peste bord.

Singurul lucru pe care-l avea de făcut comandantul era să transforme pe loc aparatul în submarin. La o adâncime de câteva zeci de picioare s-ar fi aflat în deplină siguranţă şi s-ar fi putut bucura iarăşi de tihnă. Stăruind să înfrunte încă o bucată de vreme furia mării ce se zbuciuma, năbădăioasă, ar fi însemnat să meargă de bunăvoie la pieire…

Robur stătea la postul lui pe punte de unde nu mă urnisem încă, aşteptând ordinul de a coborî în cabină. Şi totuşi nu primii nici un ordin, după cum nu se luase nici o măsură în vederea imersiunii.

Cu o flacără mai vie ca niciodată în ochi, Robur stătea nepăsător în mijlocul furtunii, privind-o drept în faţă, ca şi cum ar fi sfidat-o, ştiind că n-are nici un motiv să se teamă de ea. Năluca nu mai avea însă nici un moment de pierdut, trebuia să se cufunde fără zăbavă şi totuşi Robur nu părea încă hotărât s-o facă.

Nu! Stătea mai departe, înţepenit într-o atitudine trufaşă, ca unul care, în nestrămutatul său orgoliu, se crede mai presus de întreaga omenire. Privindu-l, mă întrebam, cu un fior de spaimă, dacă omul ăsta nu era cumva o făptură fantastică, venită de pe tărâmul unei lumi supranaturale…!

În momentul acela buzele lui rostiră următoarele cuvinte, pe care le auzii lămurit, cu tot vuietul amarnic al vijeliei:

— Eu… Robur… Robur… Stăpânul Lumii…!

Făcu apoi un gest, al cărui tâlc Turner şi camaradul său îl prinseră imediat. Era un ordin pe care, sărmanii de ei,

smintiţi fiind, la fel ca şi comandantul lor, îl executară fără să stea o clipă pe gânduri.

Cu aripile larg desfăşurate, Năluca se înălţa în aer, aşa cum se ridicase cândva deasupra cascadei Niagara. Dar, dacă atunci căutase să scape din vâltorile cataractei, de astă dată zborul său nesăbuit o mână drept în toiul vijeliei, acolo unde vârtejurile erau mai năprasnice.

Aparatul săgeta văzduhul printre mii de fulgere, în clocotul tunetelor ce zguduiau cuprinsurile, sub cerul împânzit de văpăi. Îşi croia drum printre ţâşniturile orbitoare de foc, cu riscul de a fi în orice clipă lovit de trăsnet!

Robur nici nu se clintise din loc. Cu o mână pe cârmă, cu alta pe maneta regulatorului, înteţind mişcările aripilor ce băteau din răsputeri aerul, mâna aparatul tot mai departe, căutând parcă înadins locurile în care furtuna bântuia mai vajnic şi în care descărcările electrice se declanşau cu o violenţă nemaipomenită.

Ar fi trebuit să tabere cineva asupra nebunului, să nu-l lase să azvârle aparatul în mijlocul puhoiului de foc din tării! Ar fi trebuit să-l silească să coboare cât mai degrabă, căutând în adâncul apelor salvarea pe care n-o putea afla nici la suprafaţa mării şi nici în păturile superioare ale atmosferei!… Acolo putea să aştepte pe deplin liniştit să se potolească în fine cumplita încrâncenare a stihiilor…!

În momentul acela, toate instinctele mele, toată râvna datoriei de care eram însufleţit se înflăcărară deodată în mine cu o forţă covârşitoare!… Da! Era nebunie curată, dar puteam oare să stau aşa, cu mâinile încrucişate, puteam să nu arestez un răufăcător ca ăsta, pe care statul îl scosese de sub scutul legii, care ameninţa întreaga omenire cu invenţia lui atât de primejdioasă, puteam să nu-l înşfac de guler, să nu-l dau pe mâna justiţiei?… Eram sau nu eram inspectorul principal de poliţie Strock?… Şi, uitând că mă aflam deasupra unui ocean răscolit de vijelie şi că aveam de înfruntat de unul singur trei oameni dintr-o dată, zvâcnii

din loc spre pupa şi cu un glas ca de tunet, mai puternic chiar decât vacarmul furtunii, strigai, năpustindu-mă asupra lui Robur:

— În numele legii…!

În aceeaşi clipă Năluca se cutremură ca şi când ar fi fost săgetată de o descărcare electrică extrem de puternică. Toată carcasa ei se scutură, aşa cum omul tremură din toate mădularele când vine în contact cu un curent electric.

Lovit în plin, chiar în mijlocul armăturii, aparatul începu să se desfacă din încheieturi.

Sub descărcările trăsnetelor, ce se abătuseră rând pe rând asupra ei, cu aripile frânte şi turbinele sfărâmate, Năluca se prăvăli de la o înălţime de peste o mie de picioare în adâncul golfului…!

Capitolul XVIII.

ULTIMUL CUVÂNT ÎL ARE BĂTRÂNICA GRAD.

Când îmi venii în simţire, după ce zăcusem fără cunoştinţă câteva ore, mai mulţi marinari, care se îngrijiseră de mine străduindu-se să mă trezească la viaţă, înconjurau hamacul din cabina în care fusesem transportat.

Cineva, la căpătâiul meu, un ofiţer, după cum putui să-mi dau seama, îmi puse câteva întrebări. Reuşind să-mi limpezesc amintirile, îi răspunsei rând pe rând la fiecare din ele.

Le povestii tot. Da! Tot, din fir-a-păr, şi sunt convins că, ascultându-mă, cei de faţă îşi vor fi închipuit că aveau, pesemne, de-a face cu un biet nenorocit care, dacă scăpase cu viaţă, nu scăpase şi cu mintea întreagă!

Mă aflam pe bordul vaporului Ottawa, care tocmai traversa golful Mexic în drum spre New Orleans. În timp ce căuta să scape de urgia vijeliei, echipajul zărise epava de care mă agăţasem şi mă pescuise din apă, luându-mă pe vas.

Eram salvat; numai eu, însă, căci Robur Cuceritorul împreună cu cei doi însoţitori îşi sfârşiseră în adâncul golfului aventuroasa lor existenţă. Pierise, aşadar, pentru

totdeauna, Stăpânul Lumii, lovit de trăsnetul pe care se încumetase să-l înfrunte în tării. Şi, pierind, luase cu sine în neant secretul extraordinarei sale invenţii!

Cinci zile mai târziu apărea la orizont coasta Louisianei şi, în dimineaţa zilei de 10 august, Ottawa arunca ancora în rada portului.

Îmi luai rămas bun de la ofiţerii de pe bord şi mă grăbii să iau trenul spre Washington, urbea mea natală, pe care de atâtea ori mă gândisem că n-am s-o mai văd în vecii vecilor…!

Şi cum primul om cu care doream să dau ochii era domnul Ward, de la bun început îmi îndreptai paşii spre palatul poliţiei.

Vă închipuiţi, cred, surpriza şi bucuria şefului meu, care încremeni de uimire când mă văzu răsărind în pragul biroului său! Nu avusese, oare, toate motivele să creadă, întemeindu-se pe ştirile aduse de tovarăşii mei de călătorie, că-mi rămăseseră oasele pe fundul lacului Erie?

Îi împărtăşii deci, pe îndelete, toate păţaniile prin care trecusem de când nu mai ştia nimic de soarta mea – cum fuseserăm urmăriţi de cele două distrugătoare pe faţa lacului, apoi cum îşi luase Năluca zborul, ridicându-se deasupra cataractelor Niagarei, popasul pe care-l făcuse între meterezele zănoagei Great-Eyry şi, în sfârşit, catastrofa întâmplată în toiul furtunii ce se dezlănţuise în Golful Mexic. Abia atunci, domnul Ward avu prilejul să afle că aparatul născocit de geniala iscusinţă a lui Robur putea să zboare prin spaţiu cu aceeaşi uşurinţă cu care se deplasa pe uscat sau pe apă…

Şi, dacă te gândeşti bine, omul care avea la îndemână o asemenea maşinărie nu se putea oare numi pe drept cuvânt „Stăpânul Lumii”, aşa cum îi plăcea inventatorului să-şi spună?… Fără doar şi poate, lumea întreagă ar fi fost în fiecare clipă ameninţată, cu atât mai mult cu cât n-ar fi avut mijloacele necesare să se apere.

Orgoliul de care era însă stăpânit acest om extraordinar, depăşind orice măsură, aşa cum văzusem cu ochii mei, îl îndemnase să dea piept cu cea mai cumplită dintre forţele naturii şi era, într-adevăr, un miracol că reuşisem totuşi să scap viu şi nevătămat din catastrofa aceea îngrozitoare.

Domnul Ward mă asculta şi parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— În sfârşit, rosti el, bine că te-ai întors, dragă Strock! Asta-i principalul!… Acum dumneata eşti omul zilei în locul faimosului Robur. Sper că treaba asta n-o să ţi se urce la cap, că n-o să ajungi să-ţi pierzi minţile, dintr-o deşartă îngâmfare, ca zănaticul acela de inventator…

— Nici o grijă, domnule Ward, îl liniştii eu. Trebuie să recunoaşteţi totuşi că nici cel mai curios om de pe lume n-a avut parte, până acum, să treacă prin asemenea încercări…

— Ai dreptate, Strock!… Dumneata ai reuşit să descoperi misterul de pe Great-Eyry şi metamorfozele Nălucii, şi asta înseamnă ceva!… Din nefericire, secretele pe care le deţinea Stăpânul Lumii au pierit odată cu el…!

În aceeaşi seară, toate gazetele de pe teritoriul Statelor Unite dezvăluiră cititorilor aventurile trăite de mine, mărturiile mele neputând fi puse nicicum la îndoială şi, după spusele domnului Ward, mă pomenii dintr-o dată omul zilei.

Iată ce scria într-una din ele: „Datorită inspectorului Strock, poliţia americană a bătut recordul, în timp ce aiurea, investigaţiile se fac în genere – cu mai mult sau mai puţin succes – pe uscat şi pe apă, poliţiştii noştri au mers pe urmele criminalilor până în adâncurile lacurilor şi ale oceanelor, ba chiar şi în văzduh…”

Procedând însă aşa cum am mai arătat până aici, nu cred să fi îndeplinit decât nişte lucruri care – cine ştie? – poate că la sfârşitul acestui secol, vor face parte din atribuţiile obişnuite ale viitorilor mei colegi.

Vă puteţi închipui primirea pe care mi-o făcu bătrâna menajeră, când mă întorsei acasă la mine, în Long-Street!

La vederea mea – „vedenia” poate că ar fi cuvântul potrivit – crezui că biata femeie o să dea ochii peste cap!… Apoi, după ce ascultă cu lacrimile pe obraz păţaniile mele, mulţumi Providenţei că mă scosese teafăr la liman din atâtea primejdii.

— Ei vedeţi, domnule! rosti ea în cele din urmă. Vedeţi… N-am avut dreptate…?

— Când asta, dragă Grad…?

— Când v-am spus că, acolo, pe Great-Eyry, îşi făcuse bârlogul Scaraoţchi?

— Ei, asta e, doar n-ăi fi crezând că Robur era Scaraoţchi…

— N-o fi fost, îmi întoarse vorba bătrânica, dar zău că merita să fie!

SFÂRŞIT

1918 metri altitudine, (n. a.).

Oraşul câinilor, (n. a.).

2 044 în altitudine. (n.a.).

Calmar – moluscă cefalopodă de proporţii uriaşe, asemănătoare cu sepia(n.t.).

Craken – caracatiţă fabuloasă care, după cum ne spune legenda, bântuie mările din jurul Norvegiei, fiind în stare, prin forţa ei uriaşă, să oprească din mers corăbiile(n.t.).

Leviatan – monstru marin pomenit în Biblie.(n. t.)

A lua peste picior (n. t.).

La 12 aprilie 1867. autorul se găsea Ia Bullolo şi lacul Erie era complet îngheţat la suprafaţă (n. a.)

Turnul broaştei ţestoase (n. a.)

Cuvântul „aviator” e folosit de autor, deopotrivă, şi pentru aparatul zburător şi pentru conducătorul acestuia, (n. t.)

Persoană în măsură să facă, intuitiv, pronosticuri asupra timpului, (n. t.)